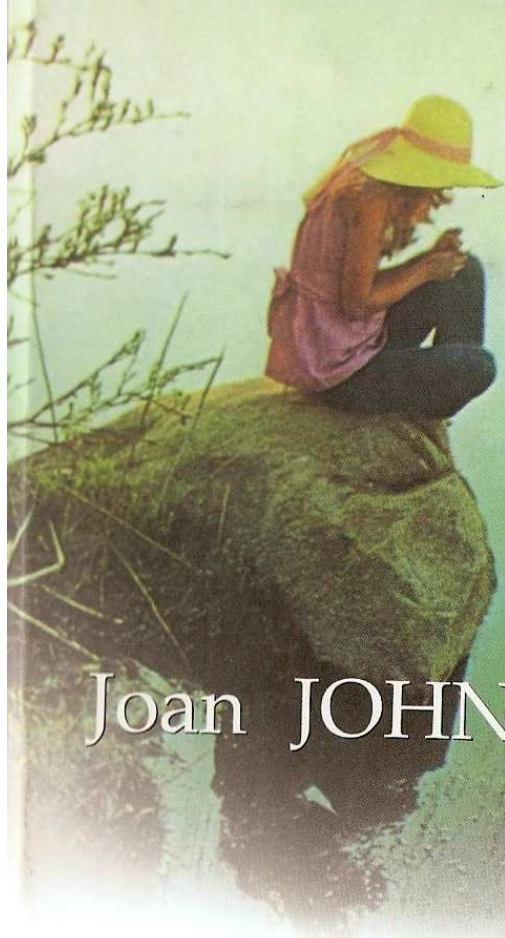

STÍNÝ MINULOSTI

Joan JOHNSTON

KIOKAN

Copyright © 1996 by Joan Mertens Johnston Translation
© Ivana Nuhličková, 1999 Copyright© ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického zhodnocení.

Z anglického originálu CAPTIVE přeložila Ivana Nuhličková Redakční úprava Ivana Váňová Grafická úprava obálky Helena Kočí Sazba Lumír Kaděra

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., v edici Klokán, Frýdek-Místek, 1999 Vytiskla tiskárna FINIDR, Český Těšín Vydání první
ISBN 80-7218-216-1

Věnováno mým milým čtenářům J. J.

NEVĚSTA SE ZDRŽELA. Hosté si už začali ' mezi sebou šeptat. Lionel Morgan, hrabě ' z

Denbighu, stál u oltáře kostela svatého Pavla v Londýně spolu se svým nejlepším l přítelem Percivalem Porterem, vikomtem Burtonem. Nevěsta byla vikomtova mladší sestra.

„Kde je, Percy?“ zeptal se. „Co ji mohlo tak zdržet?“

„Znáš ženy, Lione. Oblékání jim trvá celou věčnost. Alice snad v životě nepřišla nikam včas. Dokonce se i narodila o dva týdny později. Nemůžeš čekat, že změní své zvyky jen proto, že se vdává.“ Percy se usmál a přátelsky poplácal přítele po ramenou. „Trpělivost. Už to nemůže dlouho trvat.“

„To doufám,“ zamumlal Denbigh. Neustále se bránil nutkání uvolnit staženou vázanku. Měl pocit, jako by se během hodiny čekání na lady Alici ještě víc utáhla.

Vzápětí upoutal jeho pozornost ruch v sakristii. Všichni se otočili, aby zjistili, co se děje. Lion poznal markýze z Peterboroughu, Percyho a Alicina otce. Vzápětí si všiml, že mu na rukávu visí markýza a snaží se ho zadržet.

„Utekla!“ oznámil Peterborough. Jeho hlas se odrážel od stěn kostela a ozvěna dolehla k Lionelovi. Mával mu před obličejem nějakým kusem papíru, zřejmě vzkazem od Alice. „Ta bláznivá holka utekla. Píše, že se za vás neprovdá.“

Svatební hosté vydechli a vzápětí se rozproudil hovor.

Lionel cítil, že mu naskakuje husí kůže. Srdce mu bušilo a cítil, jak rudne. Nechápal, co se stalo. Žena, kterou miluje, a která miluje jeho, raději utekla, než by se za něj provdala.

Zděšen se otočil k Percymu. „Percy? Jak... Proč... Řekla ti Alice něco, naznačila, že by o svatbu nestála?“

„Jsem zaskočený stejně jako ty, Lione. Musí existovat nějaké vysvětlení, ale nedokážu si představit jaké.“ Otočil se napjatě k rodičům. „Co je v tom dopise, otče?“

„Nemohli bychom se uchýlit někam do ústraní?“ požádala lady Peterboroughová. „I tak už je to dost velký skandál.“

Lionel se ohlédl a všiml si dychtivého výrazu lady Hornbyové, kterou klepy velice zajímaly. Ta okamžitě ukryla tvář za slonovinový vějíř. Lionel přešel pohledem kostelní lavice a ve tvářích hostů zahlédl zlomyslnost i soucit. Nikdy se nepovažoval za povýšeného člověka, ale byl zvyklý řešit problémy v soukromí. Dnes tu však jeho bolest a ponížení leží odhalené přede všemi.

Pocítil chlad, jako by mu srdce nedokázalo rozproudit krev po celém těle. Sotva si všiml, že je Percy vede do vedlejší místnosti, kterou používali kněží.

Jako ve snu vnímal, že Percy vzal otcí z ruky zmačkaný papír a narovnal ho, aby mohl přečíst zprávu.

„Nepíše, kam jede,“ oznámil. „Jen že odjíždí někam, kde ji nikdo nenajde. A že se omlouvá za bolest, kterou nám působí.“

„Musím ji najít,“ prohlásil Lionel. „Musím s ní mluvit!“

„To bych ti, příteli, neradil,“ pronesl přátelsky Percy. „Z takového rozhovoru by nic dobrého nevzešlo.“

„To je mi jedno!“ odsekl Lionel. „Musím vědět, proč utekla. Miluju ji, Percy. A nic se na tom ani teď nezměnilo.“

„Tak dobře,“ souhlasil Percy po chvilce váhání, „pojede se za ní.“ „Pojedu sám.“

„To nemůžu připustit,“ zavrtěl Percy hlavou. „Je to moje sestra a je stále ještě svobodná. Pokud se s ní setkáš, musí být poblíž někdo z rodiny, aby ji chránil.“

„Nechci jí ublížit,“ namítl Denbigh.

„Věřím ti,“ připustil Percy. „Ale stejně pojedu s tebou.“

Rozloučil se s rodiči a slíbil jim, že Alici přiveze domů, pokud ji najdou.

„Ne,“ ohradila se markýza. „Do Londýna ji nevoz, Percy. Jedte na letní sídlo u Brightonu.“

„Výborně, matko," souhlasil Percy. „Zavezu ji na panství v Sussexu. Ale Alici se to určitě nebude líbit."

„V tuto chvíli není podstatné, co se jí líbí," vložil se do hovoru markýz. „Poslechni matku."

„Ano, otče."

Lionel se rozloučil s markýzou a jejím mužem. „Je možné se odsud dostat nějakým zadním východem?" zeptal se kněze, který postával opodál. „Ano, pane, pojdte za mnou."

né posteli ve svatebních šatech z bleděmodré francouzské krajky. Oči měla zavřené a ruce složené na prsou. Tvář popelavou a rty zsinálé.

Chvilí si myslel, že je mrtvá. Přiskočil k posteli v hrůze, že něco takového přece není možné. Potom si všiml, že se jí na čele a nad horním rtem perli pot. Díkybohu žije. Ale k smrti nemá daleko.

„Co je s ní?" zeptal se naléhavě.

„Vzala si toho moc," vzlykala služebná. „Chtěla jsem ji zarazit, ale spolkla to všechno."

„Co?"

„Laudanum, pane. Celou lahvičku." Služebná ukázala na prázdnou nádobku odloženou na nočním stolku.

Lion ji zvedl, přičichl a ucítil nasládlou vůni. Mrštíł flakonem do cihlového krbu. „Zatraceně!"

Služebná se tiskla ke stěně a působila spíš jako komplic než nevinný svědek.

„Co přede mnou tajíš?" vyjel na ni.

„Nic, pane! Nic nevím."

Byl si jistý, že ví daleko víc, ale neměl čas se s ní zdržovat.

Uchopil Alici za ramena a pokusil se ji postavit na nohy. Byla jako bezvládná loutka. „No tak, Alice, prober se!" Plácal ji po tvářích, ale dívčiny oči zůstávaly zavřené. Když se na něj bezvládně svezla, zachvátil ho vztek.

Bál se, že zemře.

Nedokáže bez ní žít.

Drsně s ní zatřásl, aby se vzpamatovala, ale bezvýsledně.

„Alice, prosím tě," šeptal jí do ucha. „Prosím tě, neumírej!"

Otočil se k služce, která na něj zírala s hrůzou v očích. „Jak se jmenuješ?"

„S-Sally, pane." „Sežeň doktora, Sally!"

Dívka stála jako přimražená. Byla příliš vyčerpáná, než aby se dokázala pohnout. „Jdi!" křikl na ni.

Vyběhla, jako by ji pronásledovalo samo peklo.

Lion uchopil Alici kolem pasu a snažil se s ní chodit, aby se jí rozproudila krev. Bál se ji přimět zvracet, protože byla v bezvědomí a mohla se udusit. Netušil, jak jí pomoci.

„Miluju tě, Alice. Nechápu, co se stalo, ale spolu to dáme do pořádku. Jen mě, prosím té, neopouštěj!" Opakoval ta slova stále dokola, protože ho nic jiného nenapadalo.

Nevěděl, kdy ji duše opustila, ale najednou její tělo začalo chladnout. Pochopil, že zemřela.

Po prvním zoufalém vzlyku následovaly další.

Zvedl ji do náruče, položil na postel a znovu jí složil ruce na prsou. Vypadala, jako by klidně spala. Při pohledu na ni ho ovládl vztek. Proč tak hloupě promarnila život? V tu chvíli by ji byl schopen zabít.

Jenomže už byla mrtvá.

Otevřely se dveře a objevila se služka. „Doktor je na cestě, pane."

„Je pozdě," vydechl. „Zemřela."

„Ne," rozplakala se služka a vrhla se ke své paní. „Ne, paní! To ne!"

Lion se opřel hlavou o stěnu. *Proč se Alice rozhodla skončit se životem? Co se jí stalo? Jestli ho nemilovala, proč mu to neřekla? Proč, Alice? Proč?*

Ta otázka mu stále vířila hlavou. Nejhorší bylo, že odpověď zřejmě nikdy nenajde. Odešla, aniž by mu dala možnost se zeptat. Odpověď si vezme s sebou do hrobu.

Pokud nezanechala nějaký dopis.

Když, ho to napadlo, snažil se myšlenku zaplašit a nepoddávat se naději. Ale musel to zjistit. „Nenechala mi dopis?" zeptal se služky.

„Jeden napsala, pane. Ale potom..." Dívka se rozplakala. „Potom..."

Vzal ji za ramena a zatřásl s ní. „Kde je?"

„Spálila ho."

Lion vztekle vykřikl a pustil ji. Bylo toho na něj příliš. Nikdy se to nedozví. Cestou ke krbu mu pod nohama praskalo sklo.

Zadíval se do plamenů, které ho připravily o vysvětlení té tragédie.

Oheň ho pálil do obličeje, ale nechtěl se otočit. Snažil se chvíli tvářit, že se nic nestalo.

Když náhle zahlédl na kraji ohniště ohořelý pergamen, nemohl uvěřit svým očím. Bylo mu jasné, že existuje jen nepatrná pravděpodobnost, že je to dopis, který mu Alice napsala. Pokud ho chtěla spálit, jistě se postarala, aby shořel celý. Ale při pohledu na papír cítil nutkání po něm sáhnout.

Co když je to skutečně zbytek jejího psaní? Co když v něm najde odpověď na své otázky?

Natáhl ruku a nevnímal, že mu plamen olizuje zápěstí. Když se snažil pergamen rozložit, část se rozpadla.

Poznal Alicin rukopis a rozbušilo se mu srdce. *Můj nejdražší Lione...*

Do očí mu vyhrkly slzy. Jak by ho mohla takhle oslovit, kdyby ho nemilovala? A když ho milovala, proč se rozhodla zemřít?

Za zavřenými víčky mu vyvstal Alicin obraz a chvíle, kdy mu ta slova řekla naposledy. Loučil se s ní dveří londýnského domu jejích rodičů, políbil jí ruku a povzbuzený jejím obdivným pohledem ji políbil i na rty.

Sklopila oči a zrudla nad důvěrností, kterou mu dovolila, a tak tiše, že se musel sklonit, aby jí rozuměl, zašeptala: „Můj nejdražší Lione, mám tě moc ráda. Nikdy na to nezapomeň."

Uvažoval, proč přidala ta poslední slova. V tu chvíli mu nedávala smysl. Ted ano. Už při svém vyznání věděla, že ho opustí.

Už tehdy uvažovala o svém drastickém kroku.

Ale proč?

Otevřel oči a přiměl se číst dál. Zatnul zuby, aby zadržel pláč. Měl z pravdy strach. Část dopisu shořela, ale to, co se dozvěděl, mu stačilo.

Věděl dost.

Z hrdla se mu vydral zvířecí zvuk a zbytek listu zmačkal v dlani. Nebyla to nehoda, že se předávkovala laudanem. Vědomě spáchala sebevraždu.

Natáhl pěst s psaním ke služebné. Ta uskočila, jako by měl ruku plnou hadů. „Víš, co tam bylo?“ zeptal se.

Služka v hrůze vytřeštila oči. „Neumím číst, pane.“

Lion na ni chvíli upíral netečný pohled a potom hodil zbytek pergamentu do ohně. „Až přijede lord Burton, vyříd' mu, že jsem se musel vrátit do Londýna.“

Otočil se na podpatku a vyšel z pokoje. Slzy mu oschly na tváři a srdce se mu navždy proměnilo v kámen.

1

„To je vaše sestra, co uhání jako by si chtěla srazit vaz?“ zeptala se lady Frockmanová. „Myslela jsem, že je mrzák.“

„To je,“ připustil hrabě Denbigh a vyhlédl z okna směrem, kam lady ukazovala. „Olivie se zřejmě od té doby, kdy jsem ji viděl naposled, znovu naučila jezdit.“

„Kdy to bylo?“

Hrabě se zamračil. „Tak asi před šesti měsíci.“ Nevracel by se domů nebýt několika dopisů od jeho susedky paní Killingtonové, manželky venkovského šlechtice, aby přijel a postaral se o svou americkou schovanku lady Charlottu Edgertonovou. Zdá se, že ta žába se odmítá nechat spoutat konvencemi, a svým chováním pobuřuje všechny kolem.

Musel přijet na hrad Denbigh, aby ji umravnil. Všem historkám paní Killingtonové nevěřil, protože není možné, aby sedmnáctiletá dívka vyváděla takové nepřístojnosti, jako že vjela na krávé do vrat kostela, oblékala se jako strašidlo, zvala chalupnické děti, aby si v hraběcí zahradě natrhaly růže, a susedovic dýně používala jako terč pro lukostřelbu.

Usoudil, že nejlepší bude dívku co nejdřív dobře provdat. Ať se s ní trápí někdo jiný.

„Kdo je to s vaší sestrou?“ zeptala se lady Frockmanová.

„Zdá se, že to bude nějaký venkovan,“ poznamenal klidně.

„A v dohledu není žádná gerdedáma. Kdoví, co by se vaší sestře mohlo stát.“

Hrabě zvedl obočí. „O to se stará ta pravá.“

Lady Frockmanová se pobaveně usmála. „Ale já o dobrou pověst přijít nemohu, Lione.“

„To je pravda,“ souhlasil. Claudia byla posledních několik měsíců jeho milenkou a oběma ten vztah vyhovoval. Vydřel s ní už o měsíc déle než s kteroukoli z předešlých žen. Od katastrofálního konce svatby zajímalo Denbigha slabší pohlaví jen z jediného důvodu. Když ho žena přestala uspokojovat nebo se pro něj stala obtížnou, skoncoval s ní.

Lady Frockmanová byla vdova a jistě by se ráda znovu vdala, ale dávala si pozor, aby ho k ničemu nenutila, a nic nevyžadovala. Spokojila se s drahými šperky, kterými ji obdaroval, a možností objevovat se s ním ve společnosti.

Denbigh přimhouřil oči a sledoval, jak se oba jezdcí blíží k domu. Ten díky předkům, kteří nechali nahoře postavit cimbuří a na všech čtyřech rozích věže, vypadal jako hrad. Čtvercová třípatrová budova ukrývala ve dvoře nádhernou růžovou zahradu.

Po zdech se pnul břechťan, který dodával sídlu příjemný vzhled, ale díky umístění na skále nad mořem tu panovalo stále chladno a vlhko. Když v noci zafoukal vítr, dům se ozýval, jako by v něm žili duchové.

Denbigh se vrátil pohledem k jezdcům. Mladý muž vedle Olivie měl cíl pro koně. Jeho černý hřebec byl silné zvíře, rychlé jako vítr. Kůň jeho sestry měl problém s ním udržet krok. Měl v úmyslu mladíka varovat, aby se příště neodvažoval vyhledávat společnost sestry hraběte z Denbighu bez jeho souhlasu.

Kočár hraběte dojel k hlavnímu vchodu o chvíli dřív než jezdcí. Denbigh vystoupil, a než stačil pomoci lady ven, málem ho srazil černý hřebec. Mladík strhl koně zpátky a hrabě uskočil. O chvíli později jezdec seskočil a žádal ho o prominutí.

„Promiňte, pane, Mephistoteles nesnáší, když se ho někdo snaží zadržet. Občas je pro něj obtížné si uvědomit, že závod skončil.“

Denbigh nevěřil svým uším. Ani očím. Nestál před ním mladý muž, ale dívka. Když uslyšel její zastřený hlas, zjezily se mu vlasy v zátylku. Boky obepnuté těsnými kalhotami a řadra pod tenkou košilí, kterou jí vítr od moře tiskl k tělu, patřily ženě.

Ale její chování nepřipomínalo dámu ani v nejmenším.

Na koni jezdila jako chlap. Stála před ním s rukama v bok, s rozkročenýma nohama a bez náznaku studu se mu dívala přímo do očí.

Nos měla poseťovaný pihami. Není divu, když jezdí na koni bez klobouku. Světlé vlasy měla svázané, takže nedokázal odhadnout jejich skutečnou délku. Zelené oči na něj upírala s neskrývanou zvědavostí.

Při pohledu na ni nedokázal promluvit. Měl pocit, že se mu to jenom zdá. Paní Killingtonová zřejmě nepřeháněla.

Vzápětí se k nim připojila jeho sestra, ale zůstala v sedle. Ta na sobě měla slušivý jezdecký kostým ze zeleného sametu. Oddechl si, že ji ten čertík zatím nesvedl z cesty.

„Lione!“ vyhrkla Olivie. „Nečekali jsme tě.“

„To vidím,“ prohodil. „Netušil jsem, že začala zase jezdit.“

Dívka zrudla. „No, Charlie říkala, že nevidí důvod, proč bych to nemohla zkusit. Prý bych se neměla poddávat strachu. Tak jsem to zkusila.“

Lion zvedl obočí. „Charlie?“

„Lady Charlotta,“ vysvětlila Olivie. „Psala jsem ti, že přijela, Lione. Určitější ten dopis dostal.“

„Jo.“ *Před čtyřmi měsíci.* Byl ustanoven dívčiným poručníkem, dokud se nevdá nebo nedosáhne jedenadvaceti let. Snažil se tuto povinnost co nejvíc oddálit. Ale očividně je nejvyšší čas se dívce začít věnovat.

Lion se díval na stvoření, kterému se podařilo přesvědčit jeho sestru, aby znovu nasedla na koně. Olivie utržila před osmi lety ošklivý pád při lovu a jedna noha zůstala chromá. A led nejenže překonala strach z koní, ale dokonce jezdila jako s větrem o závod. Hotový zázrak!

„Na jednu stranu jsem moc rád, Olivie, ale zároveň se musím zeptat, jak je možné, že jsou dvě dívky venku bez gardedámů?“

„Jely jsme jen do vesnice a zpátky,“ vysvětlovala Olivie.

„Panebože,“ vydechl Denbigh.

„Zdá se, že paní Killingtonová v nejmenším nelhal,“ ozvala se se smíchem lady Frockmanová.

„Bude nutné provést tu některé změny,“ souhlasil Lion. „Olivie, odved koně do stáje a vrať se do svého pokoje.“

„Ano, Lione,“ špitla dívka.

Charlotta vykročila za ní, ale Denbigh ji zarazil. „Vy ne. My si musíme promluvit.“

Dívka naklonila hlavu a se zájmem na něho pohlédla. „Když jste Livyin bratr, tak to musíte být můj poručník,“ pronesla. „Nevypadáte tak staře, jak jsem očekávala. Tedy na svůj věk. Dvacet devět je už opravdu hodně.“

Denbigh při její nevhodné poznámce stiskl čelisti.

„Je moc milá, Lione,“ prohodila lady Frockmanová. „A má samozřejmě pravdu.“

Denbigh věnoval Claudii ledový pohled a otočil se zpátky k dívce. „O můj věk tu teď nejde. Oslovovat mě můžete pane Denbighu nebo můj pane.“

„Přátelé mi říkají Charlie,“ odpověděla dívka s nevinným úsměvem.

„To je jméno pro chlapce,“ namítl nesouhlasně. „Budu vám říkat lady Charlotta.“

„Moc se mi to nelíbí,“ odsekla zamračeně. „Nejsem anglická lady, jsem Američanka.“

„Váš otec byl lord Edgerton, ne?“

„Myslím že ano. Ale to bylo dlouho předtím, než odjel do New Orleansu a oženil se s mou matkou. V Americe žádní lordi nejsou, jen obyčejní lidé. Nemohl byste mi říkat Charlie?“

„Moje svěřenka nemůže být na veřejnosti ani v soukromí oslovována mužským jménem,“ namítl upjatě.

„Dobře!“ odsekla. „Nechci být vaší svěřenkou. Naložte mě na první loď do Ameriky a budeme oba spokojení.“

Otočila se a naskočila na koně tak razantně, žejí v tom nedokázal zabránit.

Pak se ještě ohlédla a poznamenala: „Jsem ráda, že jste konečně přijel. Sám vidíte, že se sem nehodím.“

Mám v Americe přátele, kteří mě rádi přijmou. Zaplaťte mi cestu do New Orleansu a zbytek mého jmění si nechte, dokud uznáte za vhodné.“

Uvědomil si, že se chystá odjet, aniž by ho požádala o dovolení. Ani jednou se v jejím hovoru neobjevilo požadované oslovení pane Denbighu nebo můj pane. Vlastně ho neoslovila vůbec. Popouzelo ho, že musel podniknout cestu z Londýna do Sussexu, vyděsilo ho, že jeho sestra jezdí po venkově bez doprovodu, a pohled na svěřenku v kalhotách představoval poslední kapku.

„Okamžitě se zastavte, lady Charlotta!“ nařídil jí.

Dívka ale pobídlá koně patami. Kdyby nebyl Lion rychlý a dostatečně silný, ujela by mu. Chytil koně za uzdu a zadržel ho. Zvíře se vzpínalo, protože nechápalo, proč dostává protichůdné příkazy. Denbigh byl přesvědčený, že dívka spadne, ale udržela se v sedle a dokázala zvíře uklidnit.

„To jste Mephistotelovi neměl dělat!“ obvinila ho.

„Vy jste neměla odjíždět bez dovolení,“ namítl.

„Nepotřebuju vaše svolení, abych se projela na koni.“

„Odted potřebujete mé svolení ke všemu, co budete provádět.“

„Jste příšernej ohava!“

Denbigh si za poslední rok vyslechl různé věci, které skončily několika souboji. Ale nadávky nějakého amerického spratka poslouchat nemusí.

Natáhl se, vzal ji kolem pasu, stáhl z koně a přehodil šiji přes rameno jako pytel řepy. Potom zavolal na kočího: „Zaved koně lady Charlotty do stáje, Henry. A postarej se o něj!"

„Ano, pane," souhlasil muž a nedůvěřivě si velké černé zvíře prohlížel.

Lion musel překřikovat jekot dívky, která se ze všech sil bránila. Povzdechl si. Ta holka má temperament a nebojí se ho dát najevo. V ničem se neshodovala s představami, které o ní měl. Uvědomil si, že ho čekají potíže, protože o takové stvoření žádný anglický gentleman nebude stát. Takže se o ni nejspíš bude muset starat - Bůh mu pomáhej - celé čtyři roky.

„Co s ní provedete?" zeptala se lady Frockmanová s pobaveným úsměvem.

„Odsesu ji do jejího pokoje. Omluvte mě, lady. Zatím si udělejte pohodlí v salonu. Za chvíli přijdu za vámi."

„Já tedy ve svém pokoji nezůstanu!" křičela dívka. „Nemůžete mě nutit k poslušnosti proti mé vůli. Uteču vám!" Denbigh šiji nevšiml, alespoň pokud to šlo, a nesl ji po schodech nahoru.

Komorník Samuel zaslechl hluk a otevřel dveře, aniž Lion musel klepat.

„Díky, Samueli," prohodil Denbigh a vešel do prostorné haly. Z ní vedla dvě schodiště do obou křídel domu.

„Jsem rád, že jste zase doma, pane."

„Kde je pokoj lady Charlotty?" zeptal se Lion.

„Bydlí v modrém pokoji, pane."

Denbigh vykročil ke schodišti. Jeho kroky tlumily perské koberce. Modrý pokoj patřival jeho matce. Překvapilo ho, že v něm hospodyně paní Tinsworthyová dovolila bydlet téhle vzpurné Američance.

Uvědomil si, že pokud se jako obvykle nastěhuje do otcova pokoje, ocitne se hned vedle ní. Doufal, že nebude vyvádět celou noc. Měl na večer plány s lady Frockmanovou a nepotřeboval, aby je někdo rušil.

Dívka sebou tak mrskala, že by ji nejradyji upustil hned na schodech. „Přestaňte!" křikl na ni.

Zklidnila se tak náhle, že si myslel, že omdlela. Když uvolnil sevření, vytrhla se a svezla se mu z ramenou. Než ji mohl zachytit, kutálela se dolů.

Seběhl po dvou schodech a těsně u paty schodiště ji zachytil. „Jste v pořádku?" zeptal se.

Tvářila se trochu zmateně a na čele jí naskakovala boule. Cítil se kvůli jejímu poranění provinile, ale zároveň jím zmítal vztek. Kdyby se nevzpouzela, k ničemu by nedošlo.

„Jste v pořádku," zeptal se znovu a odhrnul jí světlé kadeře z tváře. Díky pihami posetému nosíku a našpuleným rtům vypadala velice mladě. Ale čelist měla natolik výraznou, že mohla patřit elegantní dámě.

Odsunula mu ruku. „Nic mi není," ohradila se a polykala slzy. „Nechte mě samotnou."

„Řekl bych, Charlie -"

Denbigh vzhlédl a uviděl jednoho z komorníků. Vyděsilo ho, že sloužící si dovoluje oslovovat dívku tou nemožnou přezdívkou.

Sluha si okamžitě uvědomil chybu a řekl: „Promiňte, pane, ale Char - lady Charlotta je -" Znovu se odmlčel a nervózně přešlapoval z nohy na nohu.

„Timothy se snaží říct, že jsme přátelé a má o mě strach," vysvětlila dívka.

Timothy Galbraith - Denbigh jeho křestní jméno zatím neznal - zrudl až ke kořínkům vlasů a pod pohledem svého pána ztuhl. Denbigh si poprvé všiml, že komorník je velice mladý a pohledný.

Z jeho výrazu bylo naprosto jasné, co si myslí, a Galbraith ho začal spěšně ujišťovat: „Lady Charlotta měla na mysli skutečně jen přátelství, pane. Ona nerozlišuje třídy jako my v Anglii. Char - lady Charlotta tvrdí, že v Americe jsou si všichni rovní."

Denbigh upřel pohled na svou svěřenku. Šíří tu takové nesmysly už od svého příjezdu? Není divu, že to paní Killingtonovou znepokojilo. Díval se do tváří sloužících, kteří se shromáždili kolem. „Dojděte pro hospodyně!" nařídil. „Řekněte paní Tinsworthyové, aby zanesla do modrého pokoje věci potřebné na ošetření odřenin lady Charlotty."

Sloužící nehnuté stáli, jako by se báli nechat dívku samotnou. „Pokud nemáte na práci nic lepšího než tu postávat a okounět, zřejmě je načase snížit stavy." V tu chvíli nastal pohyb.

„Půjdete se mnou nahoru dobrovolně?" zeptal se Denbigh.

„Nevím, proč bych měla."

„Já bych za dostatečný důvod považoval snahu zamezit dalším boulením," namítl.

„Chcete mě zbít?" ujistila se.

„Ta myšlenka se mi celkem zamlouvá," zamumlal spíš pro sebe. Dívka se mu dívala přímo do očí. „Tak půjdete nahoru po svých, nebo vás tam mám odnést?"

Objala si rukama kolena. „S vámi nepůjdu nikam. Mrzí mě, že jsme se kdy setkali. Chci žít tak jako před tatínkovou smrtí. Nechápu, jak mi otec mohl něco takového udělat a ustanovit mým opatrovníkem zrovna vás. Jste brutální tyran. Jste červ v trávě. Ne, vy jste had. Jste-"

„Vyjádřila jste se jasně, lady Charlotto," přerušil ji.

Ve spáncích mu bušilo a začínal ztrácet trpělivost. Navíc neměl v úmyslu čekat, až se služebnictvo zase seběhne a vyslechne si její nadávky. Beze slova ji popadl a odnášel tam, kam odmítala jít sama.

Když jí náhodou přejel rukou přes prsa, vykřikla. Pokud to pro ni znamenalo stejný šok jako pro něj, nedivil se jí. Je sice oblečená jako chlap, ale je to nepochybně žena. Jeho tělo reagovalo na dotek jemných ženských tvarů okamžitě.

„Vy... Vy jste...“ zajíkala se.

Zjevně nemohla přijít na slovo, které by dostatečně vystihovalo, jak je odporný. Zděsil se při představě, jak jí sloužící spěchají na pomoc - a zastihnou ho v takovém stavu. Současná móda odhalovala naprosto všechno.

„Jste ohavný!“ vypravila ze sebe nakonec. „Jste-“ Položil jí dlaň na ústa, aby ji umlčel, pevněji sevřel a spěchal nahoru.

Usoudil, že není dobré ji podceňovat, ale přesto se jí podařilo kousnout ho do dlaně, kterou se ji snažil umlčet.

Hodil ji na postel a strčil si do pusy ukazováček se začervenalými stopami po zubech.

„Jste podlejší než had v trávě,“ pokračovala. „Neznám nikoho odpornějšího.“

„Tak to by stačilo! Budte si jistá, že dokud se nezlepší vaše chování na úroveň obvyklou v Anglii, nedovolím vám chodit na veřejnost.“

„Já nejsem žádná zatracená anglická lady!“ křičela.

„Ještě ne,“ připustil. „Ale než znovu opustíte tento dům, budete se oblékat a chovat jako dáma.“

„Nebudu!“

„Dokud nepřijmete můj návrh, neopustíte tuto místnost,“ oznámil nesmlouvavě.

Upřela na něj pohled plný vzdoru. Denbigh tu dívku obdivoval. Chvilí mu připadalo až nepatřičné jejího ducha krotit. Bylo těžké nepodlehnout planoucím zeleným očím a rozpuštěným plavým kadeřím.

Zarudlé tváře jí dodávaly výraz, který v něm probouzel pocity, na které by v souvislosti se svou schovankou neměl ani pomyslet.

Ustoupil ke dveřím. Nestačil ještě udělat ani dva kroky a rozběhla se za ním.

„Kam máte namířeno?“ zeptal se.

„Nemůžete mě tu držet jako vězně.“

„Mohu udělat cokoli, co pro vás považuji za užitečné. Jsem váš ochránce.“

„Žádného nepotřebuju. Vy o mě nestojíte, tak proč mě nepošlete zpátky do Ameriky?“

„Váš otec byl přesvědčený, že se o vás musí někdo postarat. A já už naprosto chápu proč.“ Musel si přiznat, že něco takového neočekával. „Nesu za vás odpovědnost, dokud se neprovdáte. I když bůhví, kde se mi podaří najít gentlemana, který by si vás vzal.“

Až zvládnete všechno potřebné, představím vás u dvora a uvedu do společnosti, kde si najdete vhodného manžela. Vaši volbu musím samozřejmě schválit. Do té doby, nebo do dovršení plnoletosti, se budete řídit mými pokyny.“

„Nebudu!“

„Dobře. Promluvíme si znovu, až s vámi bude rozumná řeč.“ Nehádal se s ní. Zavřel za sebou dveře, otočil klíčem v zámku a čekal, co se bude dít.

Lady Charlotta ho neklamala.

Bušila do dveří pěstmi a kopala do nich. Cloumala klikou, ale bylo zamčeno.

„Můžeme si rozumně promluvit?“ zeptal se přes dveře.

„Nikdy!“ křikla.

Nečekal, že se vzdá bez odporu. Ale ani on neměl v úmyslu ustoupit. Nechá ji samotnou, aby měla čas přemýšlet. Možná jeho - kouzelná? znepokojující?

nádherná? - zajatkyne dojde k závěru, že jí nezbyvá nic jiného než kapitulovat.

Charlotta ještě nikdy neměla takový vztek. *Držíme tu jako vězně. Klidně mě provdá za nějakého anglického panáka.* Nikdy se nevzdá. To raději zemře jako stará panna, než by před ním ustoupila. Koneckonců, do dovršení jedenadvaceti let jí zbývají jen čtyři roky. Panebože, celé čtyři roky!

Nespokojené ržání jejího hřebce ji přimělo přistoupit k oknu. Ve výhledu jí bránily větve starého dubu, ale zahlédla dva štolby, jak se snaží Mephistotela zavést do stáje. Kůň jí byl povahou hodně podobný. Oba byli vzpurní, zvyklí dělat si, co sami uznají za vhodné, a občas se nedokázali ovládnout. Alespoň někdo ji chápe.

Charlotta rázovala z rohu do rohu a neuvědomovala si, že se jí po tvářích řinou slzy. Po pádu ze schodů byla celá rozlámaná, ale tělesná bolest ji neznepokojovala. Děsila se několika následujících let života pod tyranským dohledem toho muže.

Jak si hrabě mohl dovolit ji zavírat! Sliby, které výměnou za svobodu požadoval, nemohla splnit. Oblékat se jako dáma. Chovat se jako dáma. Mluvit jako dáma. Bude se chovat i oblékat, jak je zvyklá, ať se ten chlap třeba staví na hlavu!

Její otec byl sice anglický lord, ale ona nemá s anglickou lady nic společného. Je Američanka. Ten neurvalý poručník, kterého jí otec v poslední vůli ustanovil, ji těžko předělá. Bylo by to jako napat jí nohy do elegantních saténových střevíčků, když jezdecké boty jsou daleko pohodlnější. Ráda nosila kalhoty a jezdila v pánském sedle. A s oblibou říkala, co si myslí.

Co je na ní tak špatného? Tatínek s ní byl spokojený. Hrozně se jí po něm stýskalo. Neměl onemocnět a zemřít. Kéž by tak zůstala doma v New Orleansu a nemusela jezdit do tohohle studeného vlhkého hradu! Vzpouzející se kůň najednou ztichl. Charlotta se rozběhla zpátky k oknu, aby se podívala, co se Mephistotelovi stalo.

Venku stál on. Hladil koně po hlavě a hřebec se zklidnil. Zachvěla se. Její kůň už bitvu vzdal.

Ozvalo se jemné zaklepání na dveře. „Charlotto, je mi to moc líto.“

Dívka doběhla ke dveřím a vyhrkla: „Livy, díkybohu. Otoč klíčem a pusť mě ven!“

„To nejde, Charlotto. Lion by se zlobil.“

„Nebud’ takový zbabělec,“ provokovala Charlotta. „Jak by se dozvěděl, žeš mi odemkla?“

„Zeptal by se. A já mu nedokážu lhát.“

Charlotta se opřela o dveře čelem. Lady Olivie, sestra hraběte Denbigha, byla o osm let starší než ona, bylo jí už dvacet pět let. Jenomže byla plachá a ustrašená jako myška. A podobně i vypadala.

Charlotta se ji od svého příjezdu před několika měsíci snažila přimět, aby se vzepřela konvencím. Ale zatím se jí to moc nedařilo.

„Nechápu, co se tvému bratrovi nelíbilo,“ stěžovala si. „Vždyť jsme jen závodily s jeho kočárem.“

„Nemůžeš se Lionovi divit, že se zlobí, když svoji schovanku zastihne v kalhotách, jak jede obkročmo na obrovském černém koni,“ hájila Livy bratra. „Vždyť víš, že když jsem tě poprvé viděla, jak v kalhotách nasedáš na Mephistotela, málem jsem omdlela.“

„Mephistoteles by mi nikdy neublížil,“ namítla Charlotta. „A odmítám jezdit na koni na dámském sedle, když jízda obkročmo je daleko pohodlnější.“

„Obávám se, že Lion by tvé argumenty nepochopil, Charlotto. Vzpomeň si, že jsem tě varovala.“

„Proč mi neříkáš Charlie?“ zeptala se zklamaně. „Myslela jsem, že jsme kamarádky, Livy.“

„Lion s tím nesouhlasí,“ ozvalo se po chvíli váhání z druhé strany dveří.

„Myslíš a rozhoduješ se sama, Livy. Nemusíš jen plnit bratrova přání.“

Po dlouhé pauze Charlotta slyšela cvaknout klíč v zámku. Otevřely se dveře a Olivie vešla do pokoje. „Charlie, co se ti stalo?“

Charlottě třesla hlava, ale musela myslet na spoustu věcí. Teprve teď přistoupila k zrcadlu a podívala se na sebe. Boule na čele se zabarvovala do modra.

V tu chvíli se objevila paní Tinsworthyová. „Ach Charlie,“ vydechla. „Jak to proboha vypadáte? Na co ten chudák hoch myslí?“

Charlotta nikdy nebyla trpělivý pacient a bylo těžké ji udržet v klidu, než jí hospodyně modřiny ošetřila. Mlčela jen proto, že o hraběti hovořila jako o chudáku hochovi. Jako by jí ho bylo líto. Podle Charlotty by se měl starat sám o sebe. Koneckonců, modřiny má ona, ne on.

Od svého příjezdu na hrad slyšela Charlotta o hraběti vyprávět mnoho historek. Jak zabil nějakého muže jen proto, že se mu nelíbil způsob, jakým si upravoval vázanku. Že má nebezpečné pěsti a nikdo s ním nechce boxovat. Ze při šermířských soubojích vážně zranil několik soupeřů a velice riskantně jezdí na koni.

Když ho teď poznala osobně, byla ochotná věřit každému slovu.

Popouzelo ji, že se nestará o svou rodinu. Staré prarodiče navštěvoval jen zřídka a Olivii nechal samotnou na venkově. Ta tu zřejmě skončí jako stará panna. Není divu, pomyslela si Charlotta, že se jeho nevěsta raději zabila, než by se provdala za někoho takového.

Zároveň chápala, co k němu lady Alici přitahovalo. I jí se zatajil dech, když na ni poprvé upřel stříbřité, zářivé oči. Měl aristokratický nos a výrazné lící kosti. Široká ústa převážně přísně semknutá. Byl to muž, který zaujal na první pohled. Dobře padnoucí kabát dával vyniknout širokým ramenům a plochému břichu a těsné kalhoty nezakrývaly nic ze svalnatých stehů a pevných hýždí. Je skutečně přitažlivý.

Neměla v úmyslu dávat před ním svůj názor najevo. K čemu je krásný vzhled, když je člověk sám o sobě nepříjemný? A jak zachází se sestrou. Livy ho poslouchá na slovo. Charlottu ale na kolena nesrazí.

Konečně narazil na někoho, kdo se mu nebojí postavit. Je načase, aby se začal lépe starat o rodinu. Lepší chování by si zasloužilo i služebnictvo. A taky by se mohl poučit, jak se správně pečuje o schovanku. Ano, Charlotta Edgertonová byla odhodlaná poskytnout tomu arogantnímu hraběti několik lekcí.

„Livy,“ ozvala se Charlotta, když hospodyně odešla, „je nejvyšší čas jít si promluvit s tvým bratrem.“

„Obávám se, že to není moc dobrý nápad,“ namítla Olivie. „Je v salonu s lady Frockmanovou. Krom toho nemáš povoleno vzdalovat se ze svého pokoje.“

Charlotta si popuzeně odfrkla. „Nevidím nic, co by mi v tom mohlo zabránit.“

„Lion nebude rád, když ho vyrušíš.“

„To je mi fuk,“ odsekla Charlotta. „Taky jsem se ho neprosila, aby mě zamykal v pokoji. A zajímalo ho to? Ne, prostě mě tu zamknul.“ Vykročila, ale Olivie zůstala na místě. „Jdeš se mnou?“

„Ne.“

„Tak dobře, Livy. Poperu se s ním sama.“

Olivii její slova nepřipadala zábavná. „Hodně štěstí, Charlie,“ prohodila zamračeně.

„Myslíš, že ho budu potřebovat?“ ujistila se ještě Charlotta.

„Jistě. A taky odvalu a statečnost.“

Charlotta se smíchem vyrazila ze dveří. „Nezapomínej, že mám pevnou americkou páteř,“ prohodila na odchodu.

2

CHARLOTTA BEZ ZAKLEPÁN! OTEVŘELA

dveře do Denbighovy pracovny. Měla v úmyslu se mu postavit, ale stačila jen zalapat po dechu. Hrabě seděl na okraji pohovky s hlavou položenou na nahém

ženském poprsí. Zůstala jako přimražená a fascinovaně sledovala vlhkou stopu Denbighových úst. „Tak takhle se chová můj poručník,“ zašeptala.

Hrabě se vztyčil jako hladový vlk nad svou kořistí a bez sebe vzteky zařval: „Ven! Vypadněte!“

Vycouvala ze dveří, otočila se a vyběhla. Nevydala se ale ke svému pokoji, kde měla nařízeno zůstat. Běžela k hlavnímu vchodu, i když měla zakázáno vycházet, a práskla za sebou dveřmi.

Denbigh si upravil vázanku, prohrábl si vlasy a sklonil se k polonahé ženě na pohovce. „Budete mě muset omluvit, lady Frockmanová,“ procedil skrz zuby. „Volá mě povinnost.“

„Zůstaňte, Lione,“ lákala ho. „Ten spratek je pryč, jsme zase sami.“

Denbigh přimhouřil oči. „Dávejte si pozor, milá Claudie. Mluvíte o mladé dámě.“

„Ale Lione, sám jste se o ní vyjadřoval hůř!“ namítla.

Samozřejmě. Ta hubatá holka ho přiváděla k šílenství. Nemohl ale dovolit, aby jeho mladou schovanku znevažovala žena, která měla i přes šlechtický titul k dámě daleko. „Až se vrátím, budete pryč, Claudie. Samuels vám nechá připravit kočár na cestu do Londýna.“ Bez dalšího vysvětlování se otočil a vykročil ke dveřím.

„Když odjedu, Lione, už se nevrátím,“ vyhrožovala lady Frockmanová.

Denbigh se neobtěžoval ani zastavit. Neměl milenku do svého domu vůbec vozit. To od něj bylo nehorázné. Ale už dlouho si mu nikdo neodvážil odporovat. Jeho dědeček, vévoda z Trentu, byl léta nemocný a zdržoval se s manželkou na panství v Kentu. Odpovědnost za rodinu nesl na bedrech Denbigh už v době, kdy byl ještě chlapec. Spolu s tím získal i velkou míru svobody a zvykl si na ni.

To ale nebyla omluva pro neomalenost vystavit sestru a schovanku přítomnosti své milenky. Najednou byl rád, že lady Frockmanová odjíždí. Bylo mu jasné, že bude muset všechen čas a pozornost věnovat schovance. V duchu se nabádal, aby nezapomněl lady Frockmanové poslat diamantový náhrdelník spolu s dopisem, kterým vztah ukončí. Zároveň se připravoval na nevyhnutelné střetnutí s Charlottou.

Sám pro sebe se nad její vzpurností usmál.

Komorník Samuels stál s provinilým pohledem u dveří. „Promiňte, pane. Překvapila mě. Netušil jsem, že by -“ „To nic, Samuelsi. Obávám se, že by ji nezarazil ani sám ďábel.“

Denbigh se zastavil před domem a zadíval se na jasany a duby za širokým pruhem trávníku. Lesík by poskytl lady Charlottě dobrý úkryt. Ale za tak krátkou chvíli by se takhle daleko nedostala.

Pokrčil rameny při představě, co dívka v salonu zahlédla. Pohled na její vytřeštěné oči a popelavou tvář v něm vyvolal pocit, o němž byl přesvědčený, že na něj už dávno zapomněl. *Stud.* Co kdyby dveře otevřela Olivie?

Jistě, sestra by zaklepala, ale to není omluva. Zřejmě by se měl té dívce omluvit. Ztracená práce.

Zahleděl se na východ k útesům nad mořem a ke stezce, která vedla dolů k vodě. Ani tam by od chvíle, kdy za sebou zabouřila dveře, nedoběhla. Je rychlá, ale tak rychlá zase ne.

Pak se zadíval ke stájím. Byly blíže než jiná místa, kde by se mohla schovat. Bez dalších úvah vykročil. Zřejmě sedlá svého hřebce a chystá se ujet. Je dobrá jezdkyně, zvlášť když jede obkročmo. Pokud si dobře vzpomínal, měla na sobě kalhoty, když ho vyrušila.

Zamračil se. To děvče nemá smysl pro slušnost. V kalhotách vynikala každá křivka jejího těla, oblečení nic neskrývalo. Ani on se pohledu na ni neubránil. Pokaždé si uvědomil, že jeho schovanka je dospělá žena.

Ale nechová se tak.

Bylo načase, aby si lady Charlotta Edgertonová uvědomila, že on její výstřelky tolerovat nebude. Pánem je tu on. Ve svém domě vydává příkazy sám a její povinností je poslouchat.

Vstoupil do stodoly a chvíli počkal, až se ve tmě rozkouká. Uvnitř bylo chladněji než venku. Tiše stál, vnímal známou vůni kůže, koní a sena, naslouchal a čekal, kde ji zahlédne. Neviděl ji, ale cítil, že je uvnitř.

Jeden z hnědých valachů se ohnal ocasem, aby odehnal mouchu. O boty se mu otřela mourovatá kočka a začala tiše příst. Napjatě čekal, až zaslechne nějaký zvuk, který ji prozradí.

Zaslechl její dech. Zvuk přícházel shora. Mezi prkny podlahy podkroví nic neviděl. Že by se ho tolik bála? Má proč. Měl v úmyslu jí udělit lekci, kterou si bude dlouho pamatovat. Nemůže jí ale napráskat. Už není dítě. Je to mladá dáma. I když není jednoduché si to přiznat.

Rozhlížel se po štolbovi, ale vzpomněl si, že ho poslal do vesnice nechat okovat koně.

„Vím, že jste nahoře, lady Charlotto," pronesl. „Slyším váš dech. Jsme tu jen sami dva. Bylo by lepší, kdybyste sešla dolů a přijala trest."

Zaslechl šustění a na zem se sneslo několik stébel slámy. Ale dívčina tvář se neobjevila.

„Pokud okamžitě neslezete dolů, budu muset za vámi," varoval ji.

Nic.

„Tak dobře," povzdechl si a začal stoupat po žebříku vzhůru.

Slyšel ji nahoře šramotit a zrychlil krok. Když nahlédl přes okraj podlahy, všiml si, že spěchá k dvířkům, kterými se ukládalo seno. Chvilí se bál, že vyskočí, aby mu unikla. Určitě by si minimálně polámala nohy, spíš však srazila vaz.

„Nedělejte to!" křikl a rozběhl se. Když se ocitl u ní, otočila se. Až pozdě si všiml, že svírá v ruce vidle. Nedokázal tomu zabránit. Dva ostré hroty se mu zabodly do stehna. Byl natolik šokovaný, že ani nevykřikl. Vytřeštil oči a v bolesti se na dívku nechápavě zadíval.

„Nechtěla jsem vám ublížit!" vyhrkla. „Kdybyste na mě nezaútočil -"

„Snažil jsem se vám zachránit život," namítl skrz zatnuté zuby. Myslel jsem, že chcete vyskočit."

„Vyskočit?"

„Ven z podkroví," vysvětloval a ukázal ke dveřím.

„Jste blázen?" pronesla vyděšeně. „Vždyť bych si srazila vaz."

„Přesně to jsem si myslel i já."

Vtom si uvědomila, že stále svírá v ruce vidle zabodnuté do jeho nohy. Pustila je a Lion se neubráníl bolestivému výkřiku.

„Držte je!" vydechl.

„Panebože," vyhrkla, „pevně tam vězí." Rozhlížela se kolem, jako by hledala někoho, kdo jí pomůže. Ale nikdo ve stájích nebyl.

„Co budeme dělat?" zeptala se.

„Vytáhnete je."

„To nedokážu!"

„Dokázala jste mi je zabodnout do nohy, tak je snad taky dokážete vytáhnout."

Nad horním rtem se mu perlily kapky potu a ruce měl zaťaté v pěst. Jednu z nich tiskl ke zraněné noze, aby ulevil bolesti.

Dívka zatáhla za vidle, Lion zasténal, ale bodce zůstaly na místě.

Upřela na něj zoufalý pohled. „Drží tam příliš pevně."

„To vím taky," odsekl. „Budete muset zatáhnout silněji."

Při pohledu na krvavé skvrny, které se rozlévaly kolem zraněných míst, se dívka roztrásla a podklesla jí kolena. Lion viděl poprvé u své schovanky náznak slabosti. Měl před sebou dívku, která se ještě nevymanila ze smutku nad otcovou smrtí, musela se vydat do neznámé země a teď se dostala do situace, při které by jemné anglické dámy už dávno ztratily vědomí.

„Neomdlíte mi tu, že ne? Vy Američané máte přece silný kořínek," snažil se ji povzbudit.

Maska hrdinství se jí vrátila na tvář stejně rychle, jako před chvílí zmizela. Napřímila ramena a odhodlaně pronesla: „Zvládnou to."

Bez varování zatáhla celou svou silou za vidle. Když se uvolnily, ztratila rovnováhu a spadla do slámy. „Jsou venku!" usmála se s úlevou.

Lionovi se zatočila hlava a chvíli se bál, že to bude on, kdo omdlí. Dívka k němu ale přiskočila, uchopila ho kolem pasu a položila si jeho ruku kolem ramen, aby ho podepřela.

„Opřete se o mě," navrhla.

Nestál o její pomoc, ale zbývaly mu jen dvě možnosti - opřít se, nebo upadnout. Předpokládal, že pro ni bude příliš těžký. Vzápětí zjistil, že dívka je sice drobná, ale houževnatá.

„Jak se dostaneme dolů?" zeptala se a zadívala se mu do očí.

„Budu muset slézt."

„To vás bude hrozně bolet," namítla.

„Díky za upozornění. Napadá vás nějaká jiná možnost?"

Zavrtěla hlavou. „Dovolte mi alespoň, abych vám ránu ovázala a zastavila krvácení."

Podíval se na ni. Před chvílí se zdálo, že každou chvíli omdlí. Teď mu nabízí ošetření. Lady Charlotta je skutečně zvláštní žena. UVědomil si, že k ní cítí obdiv, ale vzápětí se vzpamatoval. Vždyť ty vidle mu do nohy zabodla ona. A kdyby neporušila jeho zákaz opustit dům, vůbec by do stájí nešel.

Vytáhla si z kalhot košili a utrhla z okraje dlouhý pruh. Její pohotovost na něj udělala dojem, ale když se skláněla, aby ho ošetřila, namítl: „Udělám to sám," a natahoval se po látce.

Všiml si, že se jí ulevilo.

„Půjdu dolů první," nadhodila. „Budu vám dávat záchranu." „Nespadnu."

„Samozřejmě že ne," pronesla s lehkým posměchem v hlase. Zároveň ho ale vedla k žebříku. „Udržíte se sám na nohou?" zeptala se.

Pustila ho a Lion se snažil zachovat rovnováhu na zdravé noze. Šlo to. „Ano.“

Spustila se po žebříku rychle jako opička a upírala na něj starostlivý pohled. „Tak pojďte,“ pobízela ho.

„Kdybyste padal, zachytím vás.“

Usmál se při představě, jak by ji při pádu zamáčkl. Ale úsměv mu nevydržel dlouho. Noha nesnesitelně bolela.

„Nespadnu,“ procedil skrz zuby a otočil se, aby se spustil po žebříku. Levou nohavicí měl celou zakrvácenou a cítil, že mu krev stéká do boty. Noha při každém pohybu bolela jako čert. Snažil se nevnímat bolest a představil si svého komorníka, až se před ním objeví takhle zbědovaný.

Na poslední příčce žebříku mu uklouzla noha, a kdyby ho dívka nezachytila, upadl by. Zahanbeně zrudl.

„Pusťte mě,“ ohradil se a odsunul ruku, kterou ho podpírala kolem pasu. „Do domu se dostanu sám.“

Dívka skousla spodní ret. Něco takového by anglická dáma na veřejnosti nikdy neudělala. Ted pochopil proč.

Velice ho vzrušovala představa, kdyby jí tak držel on.

„Lepší by bylo, kdybych vám mohla pomoci.“ „Řekl jsem, že to zvládnou sám!“ odsekl. „Dobře. Tak jdeme!“

Charlotta se před ním rozběhla k domu - anglické dámy neběhají, zvolna chodí - a z plných plic volala o pomoc.

Zapomněl jí zdůraznit, že dámy nekřičí. Když byl asi v polovině cesty, a musel si přiznat, že sám by se k cíli nedostal, objevila se se Samuelsem a Galbraithem. Ti udělali z rukou stoličku a odnesli ho dovnitř.

Dívce ale nestačilo, že poručí služebnictvu. Lion si uvědomil, že organizuje i jeho sestru.

„Řekni paní Tinsworthyové, aby položila na poste! tvého bratra přikrývku, a vyřídí jeho komorníkovi, jak jen se ten chlap jmenuje, aby ho přišel svléknout. Já jedu pro doktora.“

Rozběhla se ze schodů, po kterých ho sluhové nesli nahoru.

„Zvolněte, lady Charlottó!“ zavolal za ní. „Dámy neběhají.“

„Cím dřív osedlám koně, tím dřív se vrátím s doktorem, aby vás ošetřil,“ odsekla.

„Takhle nikam nepojedete!“ Stále měla na sobě těsné kalhoty.

„Zkuste mě zastavit!“ křikla a zmizela.

„Charlottó!“ zařval, ale dívka si ho nevšímalá. Slyšel jen bouchnutí dveří. „To je neuvěřitelné stvoření,“ zamumlal.

„Skutečně je výjimečná,“ připustil Galbraith. „Neznám žádnou anglickou dámu, která by situaci zvládla jen z poloviny tak dobře.“

Denbigh si uvědomil, že sluha ho špatně pochopil. On Charlottu kritizoval, nevyjadřoval jí obdiv. Ale musel připustit, že lady Alice ani jeho sestra Olivie by nedokázaly se o všechno takhle postarat. Charlottě Edgertonové však bohužel chybělo to jediné, co se po ní v Anglii požaduje - chovat se jako dáma.

Komorník se tvářil přesně tak, jak si Lion představoval. Theobald se o jeho oblečení staral už od dětství a v situacích podobných této se k němu choval jako k malému chlapci.

„Máte úplně zničené kalhoty, pane,“ káral ho a kroutil hlavou, jako by šlo o korunovační klenoty. „Boty vám sice vyčistím, ale nikdy nebudou vypadat dobře. Obávám se, že už je nebudete moci nosit.“

„Tak je vyhodte!“ přikázal Denbigh.

„Dobře, pane. Pokud je to všechno, rád bych se vzdálil a počkal na lékaře.“

„Jděte, Theobalde.“ Komorník byl bledý jako stěna. Nesnášel pohled na krev.

Protože Lionovi vidle zničily i prádlo, natáhl si jen župan a zůstal ležet na posteli. Před doktorovým příjezdem mu zbyla spousta času na přemýšlení.

Čím déle uvažoval, tím víc nabýval přesvědčení, že záležitost Charlotty Edgertonové nezvládl. Měl ji poslat ke své babičce. Vévodkyně z Trentu by si se vzpurnou dívkou dokázala poradit.

Jak si s tou myšlenkou pohrával, dospěl k závěru, že by to nebyl dobrý nápad. Dědeček iná už chatrně zdraví a přítomnost hlučné a vzpurné Charlotty by mu nepřidala. Prarodiče si zaslouží klid a nemůže na ně přenášet své závazky.

Pokud má ze své schovanky vychovat dámu, kterou bude možné představit královně a která se stane ozdobou společnosti, čeká ho spousta práce. Je třeba zajistit švadlenu z Londýna, aby Charlottu oblékla, a spálit jí kalhoty. Musí ji naučit, aby se mužům nedívala vyzývavě do očí a neodpovídala tak přímočaře. Umí tančit? Také to je nutné zjistit.

Charlottu čeká hodně práce, pokud se z ní má stát skutečná anglická dáma...

Z myšlenek ho vytrhlo zaklepání na dveře.

„Lione? Mohu dovnitř?“

Zkontroloval, jak vypadá. „Prosím, Olivie.“

Olivie nakoukla do dveří a ostýchavě vešla. Připomínala myšku, která se nejdřív ujistí, že kočka není v dohledu, a teprve potom se odváží dovnitř. Zlomenina jí dobře nesrostla a jedna noha zůstala kratší. Znemožnilo jí to uvedení do společnosti, ale Olivie se nikdy nezmínila, že by o společenský život stála.

„Z okna svého pokoje jsem zahlédla, že doktor už jede,“ vyhrkla. „Myslela jsem, že se ti trochu uleví, když to budeš vědět. Bolí to moc?“

„Ani ne.“ Nohu měl v jednom ohni, ale nechtěl jí přidělovat starosti.

„Řekneš mi, co se stalo?“

„Byla to nehoda.“

„Měla s tím něco společného Charlotta?“
 „Náhodou držela vidle, na které jsem se nabodl.“
 „Panebože,“ lomila sestra u jeho postele rukama. „Jsem si jistá, že to nebylo schválně, Lione. Ona je jen moc živá. A občas dřív jedná, než uvažuje.“
 „Především bych rád věděl, jak se dostala ze svého pokoje.“
 Olivie sklopila pohled. „Já jsem jí odemkla.“
 „Proč?“
 Najednou ho popudilo, že se mu ne dívá do očí. Nedávalo to smysl, protože u Charlotty ho naopak popouzel její přímý pohled. „Charlottin odpor chápu, Olivie. Ale není mi jasné, proč mé příkazy porušuješ i ty?“
 Dívka si pohrávala s látkou šatů. „Neměl jsi právo ji zavřít, Lione. Odemkla jsem, protože jsem s tím nesouhlasila.“
 „Jejím poručníkem jsem já. A proto mám právo na všechno, co uznám za vhodné.“
 „To však ještě neznamená, že je to správné,“ trvala na svém Olivie.
 „Pojď sem, Olivie!“ vybídl ji.
 Udělala dva kroky k jeho posteli. Zvedl jí bradu, ale neustále klopila oči a vyhýbala se přímému pohledu.
 „Překvapuje mě, že ji hájíš, Olivie. Ta dívka nemá ponětí o slušném vychování. Nedodržuje ani základní pravidla etikety. Je prostě nemožná.“
 Sestra po něm šlehla pohledem, ale hned zase sklopila zrak. „Mám ji ráda, Lione. Je to moje přítelkyně.“
 „K tomu není co dodat,“ povzdechl si. „To je v pořádku, Olivie. Pokud na ni budeš mít dobrý vliv. Ale není možné, aby ona ovlivňovala tebe.“
 „Není zlá,“ hájila Olivie svou přítelkyni. „Je dobrosrdečná a ke všem se chová vstřícně.“
 „A právě z toho vznikají potíže,“ poznamenal.
 V tu chvíli je přerušila Charlotta. Vrazila i s lékařem bez zaklepání do pokoje.
 „Charlotto!“ zařval Denbigh. „Co děláte v mé ložnici? Proč jste nezaklepala?“
 „Vedu doktora,“ namítla.
 „Mladá dáma nevchází do pokoje muže, za kterého není provdána.“
 „Tak co tu dělá Olivie?“
 „Olivie je moje sestra.“ „No a co?“
 „Vy jste moje schovanka.“
 „No a co?“
 Olivie se rozesmála. „Lione, v hádce s Charlottou nemáš šanci. Věř mi, já už jsem to vyzkoušela.“
 Denbigh se podíval na sestru. „Pokud nechceš vidět svého bratra nahého, bylo by lepší, abys odešla. A tu mladou dámu vezmi s sebou.“
 „Pojd, Charlotto. Tady nemáme co pohledávat,“ řekla Olivie a vzala přítelkyni kolem ramen.
 „Mohla bych pomáhat,“ nabídla Charlotta.
 „Odveď ji odsud, Olivie, než se rozčílím a nemilosrdněji vyhodím.“
 „Lion není jako pacient moc trpělivý, Charlotto. A pan Rowland se o něj dobře postará.“
 Denbigh se díval, jak Charlotta neochotně odchází. Ve dveřích se ještě ohlédl. Při jejím pohledu ho mimoděk ovládl pocit, který odmítal přijmout. Zahlédl v něm... lítost, zájem a účast.
 Vzpomněl si, co o ní řekla Olivie. Je dobrosrdečná a vstřícná. Určitě v jejím pohledu nebylo nic osobního. On pro ni nic neznamená. A tak je to v pořádku. Ani on s ní nechce mít nic společného. Jen ji musí připravit tak, aby se mohla stát manželkou někoho jiného.

3

„CHARLOTTA ZAKLEPALA NA DVEŘE Denbighovy ložnice a zeptala se: „Tady Charlotta. Mohu dál?“
 Slyšela uvnitř tlumený hovor hrabete s jeho komorníkem. „Může to počkat?“
 zeptal se nakonec Lion. „Myslím že ne.“
 Povzdechl si tak hlasitě, že to slyšela i skrz dveře. Měla pocit, jako by v pokoji upravovali postel. Když se otevřely dveře, stál v nich komorník Theobald.
 „Můžete vejít, lady Charlotto.“
 Dívka vykročila rovnou k posteli. „Doufám, že už je to lepší,“ začala.
 Zraněnou nohu měl Lion pod přikrývkou. Usoudila, že to byl možná důvod podivných zvuků. Na sobě měl stále župan. Zřejmě ho zranění příliš bolí, aby si přes obvazy mohl obléknout kalhoty.
 „Zahojí se to,“ prohodil hrabě. „Doufejme,“ dodal skepticky.

„Jeho lordstvo bylo vystaveno velké bolesti," oznámil Theobald.
Denbigh po něm šlehl pohledem, ale komorník se nedal odradit.
„To je mi moc líto," dávala Charlotta najevo účast. „Právě proto jsem přišla. Abych vám slíbila, že se polepším."
„A oblékla jste si šaty," poznamenal potěšené. „To je pokrok, ze kterého mám opravdu radost."
Charlotta si prohlédla mušelinové šaty, ve kterých vypadala ještě mladší, pokud to bylo vůbec možné. Doufala, že hraběte obměkčí, a usoudila, že nezaškodí vypadat mladě a zranitelně.
Zdá se, že její plán vychází.
„Tohle je pro vás," oznámila a natáhla k němu ruce s hromádkou šatstva.
„Co to je?" zeptal se Lion nejistě.
„Všechny moje kalhoty," vysvětlovala. *Kromě těch, které jsem si schovala pod matrací.*
„Aha. Můžete je dát Theobaldovi, lady Charlotto."
Theobald sice povytáhl obočí, ale jako správný sluha svého pána - nic ho nesmí zaskočit a všemu musí věnovat veškerou péči - přijal balík umazaných kalhot se zelenými skvrnami od trávy. „Co s tím mám dělat, pane?" zeptal se.
„Spalte je."
Charlotta si všimla, že hrabě čeká, jak zareaguje. Snažila se nehnout ani brvou, ale stálo ji to hodně sil. Všechny ty krásné kalhoty proletí komínem. Taková škoda!
„Jak si přejete, pane," odpověděl Theobald. „Udělejte to hned, Theobalde," dodal Denbigh.
„Jistě, pane. Omluvte mě, lady Charlotto. Potřebujete ještě něco, než odejdu?"
Charlotta naposledy pohlédla příjemnou látku svých nejlepších jezdeckých kalhot a řekla: „Ne, Theobalde. Děkuju vám. Ale..." Obrátila se k hraběti a navrhla: „Nestálo by za to ty kalhoty rozdat? Ve vesnici je několik chlapců -"
„Dohlédněte na to, Theobalde!" nařídil hrabě.
„Ano, pane. Ještě něco?"
Denbigh ukázal na Charlottu a Theobald se otočil, aby se ujistil, jestli ještě něco nechce.
„Je tu jedna věc," začala. Až pozdě si uvědomila, že na to není ta správná chvíle. Ale hrabě i komorník na ni upírali pohled. „Theobald potřebuje přidat."
„Prosím?" nechápal hrabě.
Theobald zrudl jako vařený rak. V New Orleansu je mívali často a Charlotta dokázala dobře odhadnout správnou barvu.
„Pane, nikdy bych se neodvážil -"
„Počkejte, Theobalde," přerušil ho hrabě a obrátil se k Charlottě. „To je nezvyklá prosba, lady Charlotto. Máte pro ni nějaký zvláštní důvod?"
„No, paní Tinsworthyová mi říkala, že Theobaldova sestra se vdala a její manžel odjel do Indie. Nedávno se dozvěděla, že ho tam zabili domorodci a ona nemá nikoho jiného než bratra. Theobald je velice šetrný muž, ale skutečně nemá tolik, aby jí mohl pomoci. Ta žena bude muset do chudobince a její dítě do sirotčince. Jedinou nadějí jste pro ně vy," dokončila vzrušeně.
„Je to pravda, Theobalde?"
„V zásadě ano, pane."
„Považujte to za vyřízení, lady Charlotto."
„Zahojí se to," prohodil hrabě. „Doufejme," dodal skepticky.
„Jeho lordstvo bylo vystaveno velké bolesti," oznámil Theobald.
Denbigh po něm šlehl pohledem, ale komorník se nedal odradit.
„To je mi moc líto," dávala Charlotta najevo účast. „Právě proto jsem přišla. Abych vám slíbila, že se polepším."
„A oblékla jste si šaty," poznamenal potěšené. „To je pokrok, ze kterého mám opravdu radost."
Charlotta si prohlédla mušelinové šaty, ve kterých vypadala ještě mladší, pokud to bylo vůbec možné. Doufala, že hraběte obměkčí, a usoudila, že nezaškodí vypadat mladě a zranitelně.
Zdá se, že její plán vychází.
„Tohle je pro vás," oznámila a natáhla k němu ruce s hromádkou šatstva.
„Co to je?" zeptal se Lion nejistě.
„Všechny moje kalhoty," vysvětlovala. *Kromě těch, které jsem si schovala pod matrací.*
„Aha. Můžete je dát Theobaldovi, lady Charlotto."
Theobald sice povytáhl obočí, ale jako správný sluha svého pána - nic ho nesmí zaskočit a všemu musí věnovat veškerou péči - přijal balík umazaných kalhot se zelenými skvrnami od trávy. „Co s tím mám dělat, pane?" zeptal se.
„Spalte je."
Charlotta si všimla, že hrabě čeká, jak zareaguje. Snažila se nehnout ani brvou, ale stálo ji to hodně sil. Všechny ty krásné kalhoty proletí komínem. Taková škoda!
„Jak si přejete, pane," odpověděl Theobald. „Udělejte to hned, Theobalde," dodal Denbigh.
„Jistě, pane. Omluvte mě, lady Charlotto. Potřebujete ještě něco, než odejdu?"

Charlotta naposledy pohladila příjemnou látku svých nejlepších jezdeckých kalhot a řekla: „Ne, Theobalde. Děkuju vám. Ale..." Obrátila se k hraběti a navrhla: „Nestálo by za to ty kalhoty rozdat? Ve vesnici je několik chlapců -"

„Dohlédněte na to, Theobalde!" nařídil hrabě.

„Ano, pane. Ještě něco?"

Denbigh ukázal na Charlottu a Theobald se otočil, aby se ujistil, jestli ještě něco nechce.

„Je tu jedna věc," začala. Až pozdě si uvědomila, že na to není ta správná chvíle. Ale hrabě i komorník na ni upírali pohled. „Theobald potřebuje přidat."

„Prosím?" nechápal hrabě.

Theobald zdudl jako vařený rak. V New Orleansu je mívali často a Charlotta dokázala dobře odhadnout správnou barvu.

„Pane, nikdy bych se neodvážil -"

„Počkejte, Theobalde," přerušil ho hrabě a obrátil se k Charlottě. „To je nezvyklá prosba, lady Charlotto. Máte pro ni nějaký zvláštní důvod?"

„No, paní Tinsworthyová mi říkala, že Theobaldo-va sestra se vdala a její manžel odjel do Indie. Nedávno se dozvěděla, že ho tam zabili domorodci a ona nemá nikoho jiného než bratra. Theobald je velice šetrný muž, ale skutečně nemá tolik, aby jí mohl pomoci. Ta žena bude muset do chudobince a její dítě do sirotčince. Jedinou nadějí jste pro ně vy," dokončila vzrušeně.

„Je to pravda, Theobalde?"

„V zásadě ano, pane."

„Považujte to za vyřízení, lady Charlotto."

Dívka se na hraběte zářivě usmála a Theobalda objala. Chudák komorník se na místě málem propadl studem. Snažil se co nejrychleji beze slova zmizet z místnosti. Dívka usoudila, že důvodem byla Denbighova velkorysost. Ona sama to cítila stejně.

„Mohl by z vás být hodný člověk," otočila se k němu. „Jen kdybyste se trochu víc snažil."

Hrabě se zatvářil tak, že po vlídném výrazu nezbyla ani stopa.

„Pokud vaše návštěva splnila účel, můžete odejít," pronesl.

„Ale mám toho víc," namítla. „Toho jsem se obával."

Posadila se na postel a zaslechla, jak sykl, protože se dotkla zraněné nohy. „Promiňte. Budu dávat pozor."

„Vůbec byste na mé posteli neměla sedět," namítl. „A bez doprovodu nemáte v pánském pokoji co pohledávat."

„Nezdržím se dlouho," omlouvala se a vyskočila.

Hrabě zasténal, protože ho noha znovu zbolela.

„Promiňte, je mi to moc líto," vyhrkla.

„Tím jsem si jistý," poznamenal. „Jenže kvůli tomu jste asi nepřišla."

„Ne. Ale určitě jste si všiml, že jsem se rozhodla vyhovět vašemu přání ohledně kalhot a šatů."

„Všiml."

„Jsem dokonce připravená jezdit na dámském sedle," pokračovala. „Chvályhodné."

„Ale myslím, že bych si raději našla manžela, který by mě bral takovou, jaká jsem. Jsem ochotná vykoupit si svobodu manželstvím, ale moc bych si nepomohla, kdybych skončila vdaná za stejného tyрана, jako jste vy."

Při pohledu na jeho zamračený výraz usoudila, že slovo tyran nezvolila správně. „Chci říct za stejného neoblomného muže, jako jste vy." Při výrazu *neoblomný* mu cukla tvář.

Zkusila to tedy ještě jednou. „Chtěla bych manžela, který by mě miloval kvůli mně samotné." Tentokrát se zatvářil nedůvěřivě.

„Kde chcete takový ideál najít?" zeptal se.

„Slyšela jsem, že v Londýně je na výběr mnoho mužů."

„Jak se tam hodláte dostat?"

„Vy mě tam vezmete."

Další půlhodinu, dokud si nevšimla, že hraběte noha skutečně bolí tak, že nemůže pokračovat, probírali její touhy a jeho požadavky. Když skončili, Charlotta v zásadě dosáhla svého. Hrabě souhlasil, že ji odveze do Londýna, ale jen pod podmínkou, že bude navštěvovat lekce dvorské etikety, pořídí si novou garderobu a naučí se nejnovější tance, například waltz.

Bylo jí podezřelé, že se její poručník tak snadno vzdal. V duchu se rozhodla, že si přes všechny Denbighovy uskoky vybere manžela sama. Pokud by se mu z nějakých důvodů muž, kterého si zvolí, nelíbil a chtěl jí sňatek zakázat, uteče.

Ukázalo se, že nechat se předělat k obrazu někoho jiného, představuje značné utrpení. Brzy nemohla tu „novou" Charlottu poznat.

„Moc ti to sluší, Charlie," pochválila ji Olivie.

Charlotta se viděla ve velkém zrcadle. V šatech s krátkými rukávy a živůtkem staženým úzkou stužkou se cítila jako nahá. Hluboký výstřih odhaloval značnou část poprsí.

Dívka se na hraběte zářivě usmála a Theobalda objala. Chudák komorník se na místě málem propadl studem. Snažil se co nejrychleji beze slova zmizet z místnosti. Dívka usoudila, že důvodem byla Den-bighova velkorysost. Ona sama to cítila stejně.

„Mohl by z vás být hodný člověk," otočila se k němu. „Jen kdybyste se trochu víc snažil."

Hrabě se zatvářil tak, že po vlídném výrazu nezbyla ani stopa.

„Pokud vaše návštěva splnila účel, můžete odejít," pronesl.

„Ale mám toho víc," namítla. „Toho jsem se obával."

Posadila se na postel a zaslechla, jak sykl, protože se dotkla zraněné nohy. „Promiňte. Budu dávat pozor."

„Vůbec byste na mé posteli neměla sedět," namítl. „A bez doprovodu nemáte v pánském pokoji co pohledávat."

„Nezdržím se dlouho," omlouvala se a vyskočila.

Hrabě zasténal, protože ho noha znovu zbolela.

„Promiňte, je mi to moc líto," vyhrkla.

„Tím jsem si jistý," poznamenal. „Jenže kvůli tomu jste asi nepřišla."

„Ne. Ale určitě jste si všiml, že jsem se rozhodla vyhovět vašemu přání ohledně kalhot a šatů."

„Všiml."

„Jsem dokonce připravená jezdit na dámském sedle," pokračovala. „Chvályhodné."

„Ale myslím, že bych si raději našla manžela, který by mě bral takovou, jaká jsem. Jsem ochotná vykoupit si svobodu manželstvím, ale moc bych si nepomohla, kdybych skončila vdaná za stejného tyрана, jako jste vy."

Při pohledu na jeho zamračený výraz usoudila, že slovo tyran nevolila správně. „Chci říct za stejně neoblomného muže, jako jste vy." Při výrazu *neoblomný* mu cukla tvář.

Zkusila to tedy ještě jednou. „Chtěla bych manžela, který by mě miloval kvůli mně samotné." Tentokrát se zatvářil nedůvěřivě.

„Kde chcete takový ideál najít?" zeptal se.

„Slyšela jsem, že v Londýně je na výběr mnoho mužů."

„Jak se tam hodláte dostat?"

„Vy mě tam vezmete."

Další půlhodinu, dokud si nevšimla, že hraběte noha skutečně bolí tak, že nemůže pokračovat, probírali její touhy a jeho požadavky. Když skončili, Charlotta v zásadě dosáhla svého. Hrabě souhlasil, že ji odveze do Londýna, ale jen pod podmínkou, že bude navštěvovat lekce dvorské etikety, pořídí si novou garderobu a naučí se nejnovější tance, například waltz.

Bylo jí podezřelé, že se její poručník tak snadno vzdal. V duchu se rozhodla, že si přes všechny Den-bighovy uskoky vybere manžela sama. Pokud by se mu z nějakých důvodů muž, kterého si zvolí, nelíbil a chtěl jí sňatek zakázat, uteče.

Ukázalo se, že nechat se předělat k obrazu někoho jiného, představuje značné utrpení. Brzy nemohla tu „novou" Charlottu poznat.

„Moc ti to sluší, Charlie," pochválila ji Olivie.

Charlotta se viděla ve velkém zrcadle. V šatech s krátkými rukávy a živůtkem staženým úzkou stužkou se cítila jako nahá. Hluboký výstřih odhaloval značnou část poprsí.

„Moc ráda se ukloním před královnou a ve společnosti se budu chovat, jak se sluší," ujistila ji Charlotta. „Ale jedině pokud pojedíš se mnou."

„Na pobyt v Londýně nemám vhodnou gardero-bu," protestovala Olivie.

„Švadlena sem jezdí, tak ji přimějeme, aby ušila něco i pro tebe."

„Charlie, to není možné."

Charlotta si ale všimla, že přítelkyni září oči vzrušením. Nemohla se dočkat, až uvidí Livy v plesových šatech. Určitě si najde muže svých snů.

Přesvědčit Olivii k cestě do Londýna nebylo nijak složité. Horší bude přesvědčit poručníka, že musí vzít svou sestru s sebou.

Od příjezdu na hrad trávil hrabě dopoledne se svým správcem, odpoledne se věnoval Charlottě a na večer přijal pozvání některého ze sousedů. Olivie Charlottě svěčila, že její bratr je v okolí oblíbeným hostem, i když jeho pověst není nejlepší.

„Je hodně bohatý," vykládala Olivie, „dědic hrab-ství, a určitě sis všimla, jak dobře vypadá."

„Tak to jsem nezaznamenala," lhala Charlotta.

Pravda byla ale taková, že když spolu byli v jedné místnosti, nedokázala ze svého poručníka odtrhnout oči. Sama sebe si tím znechutila, ale nemohla se toho zlovyku zbavit. Hrabě s ní trávil každé odpoledne minimálně dvě hodiny, kdy jí dával lekce slušného chování.

Za několik minut jí právě jedna začíná. Vysoukala se z postele a nazula nepohodlné střevíčky. „Přesuneme se raději do salonu, než pro nás tvůj bratr někoho pošle," prohodila.

„Co je dnes na programu?" zeptala se Olivie.

„Myslím že flirtování."

„Děláš si legraci?" rozesmála se Olivie.

„Tvůj bratr to přesně tak nenazval, ale u snídaně se zmínil, že mě chce naučit, jak se chovat, když o mě nějaký muž projeví zájem. Je dobře, že tam budeš taky, Livy. Možná se dozvíš něco užitečného.“

Olivie během lekce nahrazovala gardedámu. Když se hrabě rozhodl naučit Charlottu tančit waltz, hrála Olivie na piano.

Když si Charlotta tu hrůzu vybavila, celá se roztřásla.

Z Ameriky znala spoustu lidových tanců, ale o waltzu neměla ponětí. Pobavilo ji, že tady muž ženu při tanci vlastně objímá, pokládají paži kolem pasu, ona mu položí jednu ruku na rameno a druhou do dlaně.

„Jste si jistý, že je to tak správně?“ ujistila se, když jí vysvětloval základní postoj.

„Naprostě. Olivie, hudbu.“

Charlotta se zoufale otočila k přítelkyni, ale ta se na ni ze stoličky u piana povzbudivě usmívala a zašeptala: „Je to krásný tanec, Charlotto. Téměř se při něm vznášíš.“

„Tys už waltz tančila?“ zeptala se Charlotta překvapeně.

„To ne, ale viděla jsem jiné, jak tančí.“

„Aha.“ Charlotta nebyla připravena na příval emocí, které blízkost muže přinášela. Poprvé v životě si připadala neohrabaná. Prožívala zmatek jako ještě nikdy. Bolestně vnímala paži hraběte uprostřed zad i teplo jeho dlaně, v níž spočívala její ruka. Ona byla led, on oheň. Bála se, že strachy omdlí.

„Uvolněte se, Charlotto,“ pobídl ji. „Snažím se.“ Když ale povolila kolena, téměř sejí podlomily nohy.

„Ne tak moc,“ namítl a přitiskl ji k sobě, aby neupadla.

„Počítejte si do tří, ráz dva tři, ráz dva tři,“ nařídil a začal s ní kroužit po pokoji. „Au!“

„Promiňte. Šlápla jsem vám na nohu?“

„Soustředte se, Charlotto. A nepřestávejte počítat.“

„Ráz, dva, tři,“ opakovala. Ale klidně mohla říkat kráva, kočka, prase. Nemohla se na tanec soustředit. Vnímala hloubku jeho očí a měla pocit, že se v nich ztrácí.

Cítila rozechvění a trochu i strach. Dosud nikdy nic podobného nezažila. Tiskl ji k sobě a vedl po prostoru, který vznikl po odhrnutí koberce.

„Dávejte pozor, Charlotto,“ pronesl temným hlasem. Charlottě se ježily chloupky na rukou. „Dávejte pozor.“

Na to bylo ale už pozdě. S Charlottou se dělo něco nebezpečného a nedokázala tomu zabránit. Věděla, že ji hrabě přitahuje od první chvíle, kdy ho zahlédla, ale ze všech sil se tomu bránila. Waltz byl ale nad její síly.

Nedokázala si představit, že tanec může být lak intimní.

Když se hrudí oťrela o Denbighovu vestu, cítila, jak jí tuhnou bradavky. Žaludek se jí svíral touhou, když ji k sobě přitiskl a otáčeli se stále rychleji. Zmocnila se jí závrať, to byl jistě výsledek víření. Jenomže nikdy předtím nic podobného necítila. Byla zadýchaná. Jak by ne? Vždyť to byl náročný tanec. Euforický. Nenašla však pro své pocity jiné vysvětlení než radost z jeho blízkosti.

Najednou se zastavil a odsunul ji od sebe. „Nedáváte pozor, Charlotto. Takhle žádný velký úspěch při hledání ženicha nečekejte. Nedokážete udržet rytmus a šlapete mi na nohy.“

Jeho slova znamenala pro Charlottu, pro niž nebylo těžké zvládnout daleko obtížnější věci, velkou potupu. Ale jak má tancovat, když ji nohy odmítají poslouchat? Jak se má držet rytmu a počítat si, když má problémy si vzpomenout i na vlastní jméno? Jak může hrabě čekat, že do něj nenarazí, když její tělo touží po jeho co nejlícnější blízkosti?

A nejhorší je, že zatímco ona se nedokáže ovládnout, on plánuje, jak ji provdá za někoho jiného.

Přece to vzrušení nemůže být jednostranné. Jistě ho také přitahuje. Ale když na něj pohlédla, ve tváři se mu zračila jen nevole.

„Jste připravena pokračovat?“ zeptal se.

Ne, nebyla. Na jedno odpoledne prožila ponížení až dost. „Jsem si jistá, že u Almacků si povedu dobře,“ odpověděla. „A slibuju, že to budu nacvičovat s Timothyem.“

Hrabě se zamračil. „Netušil jsem, že Galbraith umí waltz.“

„Jestli ne, tak ho to naučím,“ odsekla.

„Charlotto, tak přátelský vztah se služebnictvem neschvaluji. V tomto domě má každý své místo. Galbraith je štolba, ne učitel tance.“

„Timothy je můj přítel.“

„Anglické dámy se se služebnictvem nepřátelí,“ napomenul ji.

„Myslela jsem, že už jsme si vyjasnili, že já anglická dáma nejsem.“

„A právě o to jde,“ zdůraznil. „Snažím se vás naučit, jak se máte chovat.“

„Je správné hodnotit lidi podle toho, v jaké rodině se narodili? Já takový pohled rozhodně přijmout nemohu, pane.“

Denbigh si povzdechl. „Každá společnost má svá pravidla, Charlotto. Naše jsou jiná, ale máme pro ně dobré důvody.“

„Jaký důvod máte k tomu se domnívat, že komorník je horší člověk než šlechtic? Vysvětlete mi to, prosím. Považujete americké zvyky za méně civilizované než anglické?“

„Je to prostě tak, jak to je,“ odsekl. „Dědičné postavení a -“

„Už nic neříkejte." Ustoupila o krok. Hrabě zřejmě není tak obdivuhodný, jak se zdálo. Najednou nechápala, čím ji před chvílí přiměl, aby se chovala jako hloupá husa. Teď ho viděla v pravém světle. Je hloupý a není na něm nic, pro co by si ho žena mohla vybrat za otce svých dětí. Děsila ji představa, jak hrozné věci by je učil! Beze slova odešla z pokoje. A dva dny na něj nepromluvila. Ani on mlčení neporušil. Až třetí den u snídaně oznámil, že ji očekává po obědě v salonu.

Díkybohu, že tam s ní bude Olivie. Naštěstí si uvědomila, co je hrabě za člověka dřív, než se do něj stačila zamilovat. Může s ní flirtovat jak chce - a ona s ním -, s ní to nepohne.

Jenomže její naděje pohasla hned ve chvíli, kdy vstoupila a pohlédla na něj. Nebo spíš ve chvíli, kdy na ni on upřel své pronikavé šedé oči.

Srdce se jí rozbušilo jako o závod. Zároveň měla pocit, jako by měla hrud sevřenou lisem, který otec používal na drcení cukrové třtiny. Cítila se zmatená, rozechvělá a slabá.

„Charlotto, jste v pořádku?" zeptal se.

Jeho zastřený hlas jí projel po páteři. „Jistě -" Musela si odkašlat, než ze sebe vypravila: „Ovšem, nic mi není." Olivie se usadila v křesle u krbu a chopila se pletení. Hrabě pokynul Charlottě, aby si sedla na pohovku proti němu.

Když se posadila, okamžitěji v mysli vytanulo, co na stejné pohovce dělal s lady Frockmanovou. A jaké by to asi bylo, kdyby to prováděl s ní.

Udělala chybu, když na něho pohlédla. Zjistila, že si ji se zájmem prohlíží. Rychle sklopila zrak - na Charlottu velice nezvyklá reakce. Uvědomila si, bohužel pozdě, že se tím prozradila.

„Co se stalo, Charlotto?" zeptal se tiše.

„Nic."

„U kterékoli jiné ženy bych uvěřil, že je to výraz její zdrženlivosti," připustil, „ale ne u vás, Charlotto. Vy se obvykle díváte lidem přímo do očí. Proto se vás ptám znovu: Co se stalo?"

Zvedl jí ukazováčkem bradu. Dívat se na něj bylo to poslední, co potřebovala, ale byl to jediný způsob jak mu dokázat, že se nezlobí. Zahleděla se mu přímo do očí a cítila, jak se propadá.

Váhavě odtáhl dlaň. Ještě předtím jí jemně přejel palcem po bradě. Vypadalo to skoro jako pohlazení.

„Charlotto..."

Čekala, až dokončí větu. Ale nemluvil, jen se jí díval do očí, vzal ji za ruku a přejížděl jí palcem po kloubech prstů. Zvedl její dlaň k ústům a políbil ji.

Najednou ruku upustil. „Nechala jste mě zajít příliš daleko," oznámil.

„Prosím?"

„Je zcela vhodné dívat se pánovi zamilovaně do očí," vysvětloval Denbigh, „ale když začne s polibky - stačí i na ruku - zašel příliš daleko. To je nepřipustné. Nejdřív bych vám musel dát svolení, aby se vám dál dvořil. Rozumíte?"

„Prosím?" Jen obtížně přijímala skutečnost, že pronikavý pohled a důvěrný dotek byly součástí lekce. Její přítomnost s ním nic nedělá. Její dotek na něj nepůsobil tak jako jeho na ni. Vstala.

„Už je mi to jasné," vybuchla. „Zajímá vás jediné. Ujistit se, že dotyčný muž - s dobrým původem a majetkem - je mnou natolik očarován, že bych ho mohla získat za manžela. Je to tak?"

„To jsem neměl na mysli. Zřejmě to vypadalo -zatraceně, Charlotto, vy dokážete všechno úplně překroutit."

„Chcete tím říct, že flirtování se ode mě neočekává? A já si myslela, že právě na to je dnešní lekce zaměřena."

Když skončila, přehnaně zamrkala.

„Nechte toho, vypadáte příšerně!"

„Nemůžu ze sebe dělat něco, co nejsem!" křičela. „Odmítám se přetvařovat. Co by se stalo, kdybych se provdala, a teprve potom ten muž zjistil, že jsem jiná? Co by se stalo, až by se po líbáncích probral a uvědomil si, s kým se oženil?"

Denbigh nedokázal skrýt rozpaky.

„Nemyslíte, že by bylo lepší vybrat si muže, se kterým si budu rozumět, než se kvůli vhodnému muži přetvařovat?"

Hrabě stiskl rty. „Vybrat vám manžela je můj úkol."

„Jak můžete vědět, s kým budu šťastná?"

„Lidé se neberou, aby byli šťastní. Při sňatku jde především o majetek a původ."

„Není divu, že vás lady Alice nechala u oltáře samotného!" vybuchla. „Nezazlívám jí, že před manželstvím bez lásky utekla."

Olivie upustila pletení do klína. „Charlotto, prosím tě, takové věci neříkej!"

Denbighovi se z obličeje vytratila barva. Chvilí nehnutě stál, potom se otočil a odešel z místnosti.

Charlotta byla nešťastná. V životě nikomu vědomě neublížila. Před chvílí ale chtěla, aby hrabě pocítil stejnou bolest jako po jeho neomaleném chování ona. Řekla to, co mu podle ní mohlo způsobit největší utrpení. A rána dopadla na velice zranitelné místo.

Oči se jí zalily slzami. Všimla si, že Olivie také pláče. Přiběhla k ní a padla jí k nohám. „Je mi to moc líto, Livy."

Olivie jí odhrnula vlasy z tváře a zadívala se z okna. „Něco takového už nikdy neříkej. Nemáš tušení, jak Lion trpěl, když ho lady Alice opustila. Bral si ji z lásky. A pak se něco stalo... Bylo to strašné.”

„Co se stalo?” zeptala se Charlotta.

Olivie zavrtěla hlavou. „Neptej se, prosím. Jednou mi to vyprávěl. Byl tehdy opilý a bylo to hrozné.”

„Promiň,” omlouvala se Charlotta znovu. „Slibuju, že už se nic podobného nebude opakovat.”

Nic to ale nezměnilo na jejím rozhodnutí nenechat výběr manžela na hraběti z Denbighu. Neuznává stejné hodnoty jako ona a svět vidí jinak. Nejlepší bude, když si manžela vybere sama.

Nebo zůstane svobodná. To by nebylo špatné východisko, kdyby ovšem předtím nemusela čtyři roky zůstat Denbighovou schovankou.

4

„MOHLA BYSTE MI POSKYTNOUT POTĚSENÍ z tohoto tance?”

Lady Charlotta si rozzářeně prohlížela vysokého světlavlasého muže, který stál před ní. Byl starší než ti dva floutci, kteří se kolem ní točili od chvíle, kdy vešla. Kolem očí se mu rýsovaly vějířky vrásek a táhly se k výrazným lícním kostem. Měl široká ramena, úzké boky a vypadal skutečně dobře. Než stačila Charlotta jeho nabídku přijmout, odpověděl za ni Denbigh.

„Taneční pořádek dámy je bohužel plný, vaše milosti.”

Charlotta byla vzteky bez sebe. Právě ji požádal o tanec nějaký vévoda, a Denbigh ho odmítl! A pokud nezpracují čarovní skřítky, její taneční pořádek není ani zdaleka zaplněný. Denbigh se k zájemcům o ni choval velice vybíravě, ale co bylo špatné na tomhle muži? Vévoda se jí líbil, i když byl minimálně o deset let starší než Denbigh. Možná byl stejně starý jako její otec, určitě je mu alespoň osmatřicet.

Významně zvedla taneční pořádek a s mrknutím pohlédla na vévodu. „Zdá se, že jeden tanec -”

V tu chvíli jí Denbigh pevně sevřel zápěstí. Přiměl ji vstát, zavěsit se do něj a jeho výraz dával jasně najevo, aby se neodvažovala mu vytrhnout. Charlotta byla sice vzpurná, ale ne hloupá. Nechala ruku lam, kam ji její ochránce položil.

„Promiňte, vaše milosti,” prohodil Denbigh. „Tento tanec mám rezervovaný já.” Otočil se a vedl Charlottu k parketu.

„Ale vaše milosti, lady Olivie, sestra hraběte, by si s vámi moc ráda zatančila,” zavolala Charlotta přes rameno. Cítila, jak jí pod rukou jeho paže ztuhla. Zastavil se a upřel na ni mrazivý pohled. Charlotta nakrčila nos a všimla si, že něco zamručel.

No, je to nakonec jeho chyba, že tu jeho sestra sedí sama jako kůl v plotě, zatímco se mohla dobře bavit, pomyslela si Charlotta.

Olivie seděla vzpřímeně na židli a hnědé oči klopila tak, jak to Charlotta nikdy nezvládne.

Charlotta sledovala, jak vévodův pohled spočinul na její přítelkyni. Bylo jí jasné, že Olivii vnímá jako nevýraznou, stydlivou dívku s oválným obličejem lemovaným hnědými lokny. Olivie se začervenala, ale když muž srazil podpatky a sklonil se k její ruce, zbledla jako stěna.

„Má paní,” pronesl vévoda drsným hlasem. „Prokážete mi čest?”

„Tak se vám to povedlo, Charlie,” zamumlal hrabě.

Ve tváři nedával sice nic znát, ale Charlottě bylo jasné, že v duchu zuří. Ještě nikdy ji neoslovil Charlie. Dívala se, jak světlavý muž natahuje k Olivii ruku a čeká, až v ní spočine její dlaň. „Jsem Braddock,” představil se.

Olivie vydechla. Braddock byl známý zhýralec.

I Charlotta by si vydechla, ale bála se, že by hluboký výstřih při prudším pohybu odhalil její ňadra úplně.

Vyzývavý dekolt, i když bylo co ukazovat, patřil k jejímu plánu jak hraběte popudit. Ale nezdařil se.

Nařídila švadleně, aby šaty vystříhla tak, že Denbigh se rozlítí hned v okamžiku, kdy ji zahlédne na schodech. Bude ji muset nechat doma a ona tak dosáhne svého. Neměla v úmyslu nechat se předvádět, jako by byla na prodej.

Když ji Denbigh zahlédl, po prvním pohledu na výstřih zařval: „Charlotto! Okamžitě se vraťte nahoru a -”

V tu chvíli udělala chybu a vítězoslavně se zasmála. Denbigh si uvědomil, že na něj připravila past, stiskl čelisti a silou vůle se uklidnil. Chladným hlasem dodal: „Vezměte si šál. Večer bude zima.”

Charlotta poslechla, ale když přijeli k Almackovým, okamžitě šál odložila. Nakonec zjistila, že past si připravila spíš na sebe. Denbigh sice soutil, ale ona se cítila jako návnada na ryby. Pánové prostě nemohli odolat. Ted upoutala skutečně velkou a nebezpečnou rybu - vévodu z Braddocku.

Denbigh před rokem zabil v souboji jeho mladšího bratra lorda Jamese. Oba vlivní muži se tak stali nepřáteli na život a na smrt. Nejenže Charlotta nebezpečného vévodu zaujala, ale ještě ke všemu ho nasměrovala na Denbighovu nevinnou sestru. Panebože, pomyslela si. *Co jsem to provedla?*

Když se ale zamyslela, došla k závěru, že nepřítelství těch dvou není důvod, proč by si Olivie nemohla zatančit s pohledným mužem. A vévoda vypadal skutečně dobře. Jeho světlé vlasy a modré oči představovaly ostrý kontrast k Denbighovu tmavému vzezření.

Charlotta zachytila Oliviiin vydechovaný pohled a přála si, aby Livy nabídku přijala. *Chop se své životní šance*, povzbuzovala přítelkyni v duchu. Nenech se odradit bratrovým nesouhlasem.

Potom ke všeobecnému překvapení lady Olivie Morganová vstala a pronesla: „Ráda si s vámi zatančím, vaše milosti.“

„Ale-“ zamumlal Denbigh.

Charlotta mu zatla přes rukavice a několik vrstev oblečení ze všech sil nehty do paže, aby ho umlčela. Srdce jí pokleslo, když si všimla, jak se Braddock po Oliviiiných prvních dvou nejistých krocích zamařil.

Vzápětí přistoupil blíž a nabídl jí rámě, aby jí poskytl lepší oporu. „Jste zraněna. Jestli chcete,“ navrhl, „můžeme si sednout.“

„To je stará záležitost a lepší už to nebude. Raději bych si zatancovala,“ vysvětlovala rozechvěle.

„Ovšem. Půjdem?“ Objal Olivii kolem štíhlého pasu a vedl ji po parketu. Charlotta i hrabě je napjatě sledovali. Charlotta si všimla, že vévoda Olivii pomáhá rukou, kterou ji drží kolem pasu, a svírá ji tak možná příliš odvážně. Livy má štěstí.

Charlotta se usmívala.

Denbigh zamračeně hrdlal.

Než stačila něco říct, Denbigh ji objal kolem pasu a přitiskl k sobě.

„Myslela jsem, že na waltz musím mít souhlas gardedámy,“ protestovala.

„Když jste se bavila s tím idiotem lordem Fairchil-dem, lady Jerseyová souhlasila,“ procedil přes sevřené rty. Páry vířily po tanečním sále opojným tempem. Bylo to jako plout, létat, prostě nebe na zemi - pokud se jí podařilo nevnímat Denbighovy zamračené tváře a přenést se přes skutečnost, že ji vůbec nevnímá. Pohledem stále sledoval sestru s Braddockem.

Vlastně to ale nebylo tak špatné, protože měla dost času si ho v klidu zblízka prohlédnout. Usoudila, že nevypadá špatně, ale prospělo by mu, kdyby se občas usmál. Když se smál, oči se mu rozzářily a neměly tak zlověstnou barvu jako teď, když soptil vzteky.

Záměrně mu šlápla na nohu, aby upoutala jeho pozornost.

Na chvíli odtrhl pohled od Braddocka a sestry a připomenul jí: „Nezapomínejte si počítat, Charlotto.“ Vzápětí se znovu odvrátil.

„Tanec je tak krásný, jak jsem očekávala,“ prohodila. „Děkuju vám, že jste mě to naučil.“

„Těší mě, že se dobře bavíte.“ Přitiskl ji k sobě, aby zabránil kolizi s lordem Bottomlym a nějakou uhihňanou dědičkou.

Charlotta najednou vnímala, jak se tiskne řadry na jeho hrud a nohama na svalnatá stehna. Poprvé během večera nehrozilo, že by její řadry opustila výstřih, ale cítila se jako nahá. City vyvolané dotekem se jí zračily ve tváři. Vzhledla k němu, aby zjistila, jestli její tajemství odhalil. Přitahoval ji.

Zklamalo ji, že na Denbigha její blízkost nijak nezapůsobila. Znovu se pustil do kárání. „Nechápu, jak vás to mohlo napadnout, Charlotto. Dáma nemůže nabízet svou společnici jako partnerku mužům, které odmítla.“

„Proč ne?“ zeptala se. „Zvlášť když je její gardedáma na takovou roli ještě mladá a...“ Zmlkla, protože nechtěla Denbighovi vyprávět o Oliviiině snu, ve kterém tančila s pohledným mladým mužem. To jí Livy svěřila důvěrně.

„Nemám pocit, že by to Livy nějak vadilo.“

„O tom, co je pro mou sestru vhodné, budu rozhodovat sám,“ oznámil. „V tom se neshodneme.“

„Ano,“ zamumlal a pohledem se vrátil k sestře a vévodovi.

Charlottu vyvádělo z míry, jak ji přehlízí. „Co by jí podle vás mohl udělat uprostřed tanečního parketu?“

Denbigh se k ní otočil. „Nevím. Ale musím se před ním mít na pozoru. Ten chlap přísahal, že mě zničí.“

„Livy by určitě neublížil,“ namítla. „A už vůbec ne tady. To by si nedovolil!“

„Těžko říct, jak daleko dokáže zoufalý, zuřící člověk zajít.“

„Proto jste nechtěl, aby Braddock tančil se mnou? Báť jste se, že by mi mohl ublížit?“

„Braddock je zapřísáhlý starý mládenec. Jeho žádná žena k oltáři nedostane. A protože mým cílem je vás provdat, nemá smysl, abyste s ním tančila.“

Charlotta ztuhla. „Myslela jsem, že už jsme si ujasnili, že si manžela vyberu sama. Možná bych se ráda o Braddocka pokusila.“

„Nedělejte to.“

„Co nemám dělat?“

„Nepokoušejte mou trpělivost provokativními řečmi,“ varoval ji. „Sňatek s Braddockem bych vám nikdy nedovolil.“

„Až budu plnoletá, nebudete o tom už rozhodovat," odsekla.

Hrabě se pobaveně usmál. „Vy byste byla ochotná zůstat v mé péči několik dalších let, Charlotto?"

Dívka se třásla vztekem. Ten zatracený chlap jí připomíná, že je jí teprve sedmnáct. Zoufale se snažila zadržet slzy. Zůstane zajatkyň jeho rozmarů do jednadvaceti let nebo do chvíle, než se vdá. Došla k závěru, že sňatek je její jedinou nadějí. Byla odhodlaná najít si muže, který ji bude brát takovou, jaká je. Nechá jí volnost, ve které vyrostla a na kterou byla zvyklá. Denbighovi by se pomstila, kdyby se provdala za jeho nepřítele.

Ale z. toho, co hrabě říkal, usoudila, že Braddock nestojí o ni, ale chce nějak ublížit *jemu*. „Chcete říct, že vévoda mě požádal o tanec jen proto, aby vám způsobil potíže?"

„Myslím, že vás požádal o tanec, protože jste krásná. A protože mi chce působit potíže. Není tajemstvím, že jste moje schovanka a jeho úmysly určitě nejsou čestné."

„Proč ne? Je snad vévoda nečestný muž?"

„Jeho bratr byl."

„Co lord James provedl tak hrozného?" zeptala se. Olivie s ní o tom odmítla mluvit. Denbigh neodpověděl.

Charlotta se chystala zeptat znovu, ale při pohledu na něj zavřela pus. Oči měl plné mučivé bolesti. Muselo se stát něco strašného. Jednou se to dozví. Ale teď na to není vhodný čas ani místo.

Hledala nějaké neškodné téma ke konverzaci. Ale s Denbighem nebylo jednoduché vyhnout se hádce. Potom si vzpomněla, jaké důvody uváděl pro to, proč ji chtěl vévoda vyzvat k tanci.

„Myslíte, že jsem krásná?"

Zdálo se, jako by ho její otázka zaskočila, a cítil se nesvůj. „Proč se ptáte?"

„Říkal jste, že vévoda chtěl se mnou tančit, protože jsem krásná. Myslíte si opravdu, že jsem hezká?"

Dívka se mu přímo do očí a byla přesvědčená, že se jimi na chvíli mihl záchrův citu. Ale on její pohled vydržel a Charlotta za chvíli cítila, jak se jí po tvářích rozlévá ruměnec. Odmítla však uhnout očima, naopak se zaměřila na jednotlivé rysy - šedé oči, černé obočí, orlí nos, hranatou čelist a plná ústa, která se jen zřídka usmívala.

Při pohledu na něj si olízla rty a cítila, jak ji ovládá zvláštní vzrušení. Znovu se mu zadívala do očí a zjistila, že se jeho výraz změnil. Najednou se cítila ohrožená, ale z jeho náruče nebylo úniku.

„Pane..." Nedokázala větu dokončit, protože zapomněla, co chtěla říct.

„Máte moc velké oči," pronesl hrabě zastřeným hlasem. „Zelenou barvou připomínají kočku. Obličej lemují zlatavé lokny, ale řasy se k nim nehodí, jsou černé jako uhel. A alabastrové tváře máte poseté pihami."

„Zakázal jste mi je zapudrovat, pane," připomněla mu důrazně. Hlas se jí při výčtu nedostatků chvěl bolestí.

„A vaše ústa..." Denbigh se syknutím zavrtěl hlavou. „Máte rty jako kurtizána. Rudé a plné. Není těžké odhadnout, čím jste Braddocka zaujala. Ale on je zhýralec."

Charlotta zvedla bojovně bradu. „Už jste skončil, pane?"

„Ne, ještě ne. Nejvíc vás prozrazuje vaše brada, lady Charlotto. Vzдорovitá, vyzývavá, tvrdohlavá." „To je všechno?"

„Ještě jedna věc." „Jaká?"

Denbigh s ní mlčky dotančil k okraji parketu a zavedl ji do závěsem oddělené místnosti. Uvnitř přestal tančit.

Když se pokusila o krok ustoupit, pevně ji sevřel kolem pasu a držel u sebe. „Budíte v mužích touhu chránit vás před nástrahami tohoto světa, líbat, dotýkat se vás a svírat v náručí."

Charlotta propadla na chvíli panice. Netušila, proč hrabě takové věci říká. Určitě neměl v úmyslu svá slova uskutečnit. Slyšela, jak za závěsem tančí ostatní. Nemohl jí tu udělat nic horšího, než co si vyslechla při tanci.

Byla o tom přesvědčená až do okamžiku, kdy se sklonil a dotkl se rty jejích úst.

Olivie nemohla uvěřit, že tančí na veřejnosti waltz. Tolik let o tom snila - od sedmnácti let, kdy se jí stal úraz.

Byla si jistá, že se jí ten sen nikdy nevyplní. A najednou se díky Charlottě stal skutečností.

Skutečnost její představy v mnoha ohledech předčila. Cítila pod prsty svaly na Braddockově rameni, jeho silnou paži kolem pasu, vůni mýdla a teplo a odér mužského těla, který jí vůbec nebyl nepříjemný.

A cítila na sobě jeho pohled. Tedy ve chvílích, kdy nesledoval Liona.

„Myslíte, že mě za tu troufalost váš bratr vyzve na souboj?" zeptal se nečekaně.

Překvapeně k němu vzhledla. „Za jakou troufalost, vaše milosti?"

„Dovolil jsem si vyzvat jeho sestru k tanci," vysvětlil. Bylo jasné, že by souboj uvítal.

„To je pro mě čest, vaše milosti."

„Ne, čest je na mé straně," namítl zachmuřeně.

Bylo jí jasné, že odpovídá tak, jak vyžaduje etiketa. I kdyby to nemyslel vážně. „Je od vás laskavé, že to říkáte, vaše milosti."

„Laskavost nemá v mém vztahu k vaší rodině místo," odsekl.

Olivie se lekla a na chvíli ztratila rytmus. Braddock ji okamžitě zachytil. „Je mi to líto, vaše milosti." „To je moje vina."

Olivie zavrtěla hlavou. „Ne. Neměla jsem vaše vyzvání k tanci přijímat. Byl jste pod nátlakem. Lady Charlotta občas dělá nečekané věci." To bylo skutečně mírně řečeno. „A přimět vás k tanci se mnou patří mezi ně."

Poprvé si všimla, že se mu pobaveně uvolnila tvář. „Moje drahá, mě nikdo k ničemu nedonutí, pokud nechci."

„Nemohl jste chtít se mnou tančit," vypravila ze sebe a odvážila se na něj pohlédnout. „Proč?"

„Protože..." Protože je pětadvacitiletá stará panna s nevýraznými vlasy, nudnými očima a jednou nohou kratší. „Co si lidé pomyslí?"

„Dělá vám starosti moje špatná pověst?" „To ne. Kdo si bude myslet... jistě nikdo neuvěří..." Zrudla, protože neměla tušení, jak by se měla žena v takové situaci zachovat.

Braddock se usmál a Olivie si všimla, jak omládl. Vypadal jako bezstarostný mladík. „Ujišťuju vás, má paní, že způsob, jakým vás držím, nás už jistě dostal do řeči. Ale musím přiznat, že mi to vůbec není nepříjemné. Kromě těch nemožných šatů mám pocit, že držím v náručí pěknou ženskou."

Olivie by přestala tančit, kdyby se s ní hrabě v tu chvíli neotočil. Pokud nechtěla vzlétnout, musela se ho chytit za rameno. Takhle žádný gentleman s dámou nemluví. Určitě ji chtěl urazit, vyprovokovat souboj a v něm pak jejího bratra zabít. Ale ona to nedopustí.

Přála si, aby byla jako Charlotta. Ta by se mu postavila a možná mu vlepila i políček. Ona neměla odvalu ani se mu podívat do očí. Ale mohla dát slovy jasně najevo, že nedopustí, aby ji snad využíval proti bratrovi.

„Klidně mě urážejte, vaše milosti. Nic z vašich slov bratrovi opakovat nebudu. Nedopustím, abyste ho kvůli mně vyprovokoval k souboji."

„Snad si nemyslíte, že by mě váš bratr vyzval na souboj jen proto, že jsem vaše šaty označil za staro-módní," prohodil vévoda s ironickým úsměvem.

„Zřejmě jste mi nerozuměl. O šaty nešlo. Mluvila jsem o... o tom, co jste řekl pak."

„To přece není urážka říct dámě, že má pěknou ženskou postavu," ztišil hlas.

„Je neslýchané o něčem takovém mluvit." Olivie cítila, jak rozpaky rudne.

„Tak už o tom nebudu mluvit. Alespoň ne dnes. Mohu vás zítra navštívit?"

Radost vzápětí nahradilo podezření. „Z jakého důvodu?"

„Přece abych vás vzal na projížďku do parku."

Olivie by ráda věděla, co si vévoda skutečně myslí. Opravdu o ni má zájem? Připadalo jí to příliš krásné, aby v to mohla doufat. Spíš chtěl dělat potíže bratrovi. Jenomže si nepřála jeho nabídku odmítnout. Je sice nepravděpodobné, že by o ni skutečně stál, ale co kdyby. Kdyby měla možnost si s ním promluvit, možná by mohla Braddocka s bratrem smířit.

Aby odhalila vévodovy skutečné záměry, potřebovala mu pohlédnout do očí. Ale to by musela zvednout hlavu a podívat se na něj. Nedokáže to. Takže bude muset Braddocka odmítnout. „Nemyslím -"

„Mám ho," zamumlal vévoda.

„Prosím?"

Braddock s ní beze slova tančil k okraji parketu. Než si uvědomila, co se děje, vykročil k jednomu z přilehlých salonků a odtáhl závěs.

Lionel Morgan získal tituly hrabě z Denbighu, vikomt z Leightonu a několik dalších ve svých osmnácti letech. Jeho otec se snažil přeskočit plot na koni, který to nedokázal. Matka zemřela už dřív, před lety, při porodu mrtvého dítěte.

Měl pocit, že odvedl dobrou práci, když se dokázal postarat o sebe, mladší sestru, rozsáhlý majetek i množství služebnictva. Ale jen do chvíle, než se objevila lady Charlotta Edgertonová a sdělila mu, že všechno dělá špatně. Ten spratek ho přiváděl k šílenství. Bojuje s ním od chvíle, kdy se viděli poprvé. Odmítal se nechat přimět, aby děvče poslal zpátky do Ameriky. Dal jí jasně najevo, že jediný způsob, jak může získat volnost, je vyhovět otcově poslední vůli. Ten tvrdohlavý drzý žabec se rozhodl, že se ho zbaví sňatkem, a on dělal všechno pro to, aby jí v tom pomohl. Oddechne si, až mu konečně zmizí z očí.

Tak proč tu teď stojí za závěsem kousek od tanečního parketu a líbáji? Aco je ještě horší, je mu s ní dobře! Charlottiny rty byly měkké a poddajné. Jak ji znal, nikdy by nic takového nečekal. Její reakce ho zaskočila natolik, že ji vychutnával déle, než bylo za daných okolností přípustné.

Když přes víčka zavřených očí ucítil jasné světlo ze sálu, uvědomil si, co se děje. Všeobecný šum ho upozornil dřív, než otevřel oči, že je prozrazen. Ale teprve když se otočil a zjistil, kdo je odhalil, uvědomil si, do jaké pasti se chytil. „Braddocku!"

„Jo, jo, Denbighu. Řekl bych, že si společnost své schovanky užíváte víc, než je vhodné."

Lion stiskl rty. Vévoda by uvítal, kdyby mu hodil do tváře rukavici, ale nechtěl vyvolávat skandál. Všiml si Oliviina vyděšeného výrazu a sevřel se mu žaludek. Co to udělal? Měl mít rozum, čeká se od něj odpovědnost. Zatraceně.

Hudba ztichla a všichni se zastavili. Denbigh si uvědomil, že na ně zírá celý sál. Všiml si, že gardcdá-my se už radí. Za chvíli za ním několik z nich přijde a budou požadovat vysvětlení.

Nedá se nic dělat. Hrabě z Denbighu ohrozil - no, zničil - Charlottinu pověst. Napravit to může jediným způsobem. Pohlédl na Charlottinu zarudlou, ale nijak provinilou tvář, a uvědomil si, že dívka nemá tušení, jaká katastrofa se přihodila.

Počkal, až k němu dojde lady Jerseyová, vzal Charlottu záruku, přinutil se k úsměvu a pronesl: „Požádal jsem lady Charlottu o ruku a ona mou nabídku přijala. Doufám, že budete první, kdo mi poblahopřeje."

Pevně svíral Charlottinu dlaň, aby se mu nemohla vytrhnout.

Všiml si, jak se Olivii ulevilo. Povzbudivě se na něho usmívala a jemu došlo, že sestru představa Charlotty jako budoucí švagrové velice těší.

Charlotta zbledla jako stěna. Lion cítil, jak se chvěje. Obával se, že každou chvíli vybuchne. Musí ji odsud dostat dřív, než k tomu dojde.

V očích lady Jerseyové si všiml souhlasného výrazu. Kromě gratulací mu odpustila, že se vztahem k Charlottě dělal tajnosti.

„Měl jste nám o tom říct, Denbighu. Připravili bychom šampaňské.“

„Limonáda bude na oslavu zasnub úplně stačit,“ ujistil ji. Jiný nápoj u Almacků stejně nikdy nepodávali. „Rád bych byl se svou snoubenkou chvíli sám -“

„Ale jen chvíli,“ oznámila lady Jerseyová a jasně dávala najevo, že tolerance má své meze. Závěs se zatáhl a gardedámy zůstaly stát venku.

Denbigh se otočil ke své schovance. Byl si jistý, že Charlotta bude mít na situaci jasný názor a ráda se s ním o něj podělí. Její mlčení ho zaskočilo.

Oči se jí zalily slzami a spodní ret skousla tak silně, že se z něj vytratila barva.

Lionovi se stáhlo hrdlo. Polkl a pronesl: „Nuže, Charlotto, je něco, co byste mi ráda řekla?“

„Jste blázen a idiot a nevezmu si vás, i kdybyste byl poslední muž na zemi.“

„Chápu,“ připustil s úsměvem. Tohle už se víc podobalo té Charlottě, kterou znal. Natáhl k ní ruku. „Připojíme se k ostatním, abychom oslavili zasnub?“

Zadívala se mu ztrápeně do očí. „Já... já si vás nemohu vzít, pane,“ vypravila ze sebe. „Já... nemiluju vás.“

„Je mi to moc líto, Charlotto, ale nic jiného se teď nedá dělat. Musíme se vzít. Víím, je to celé moje chyba - a může za to i Braddock,“ pokračoval smutně. „Jsem ale odhodlaný zaplatit za to, abyste si zachovala dobrou pověst.“

„Mohl byste mě poslat zpátky do Ameriky,“ navrhl.

„Ne, Charlotto, to nemohu. Váš otec mi svěřil vaši budoucnost. A teď dělám to jediné, co je za daných okolností možné.“

„Nemilujete mě, Lione,“ zašeptala. „Nemáte mě ani rád. Nedělejte nám to, prosím.“

Nikdy předtím ho neoslovila jménem. Z jejích úst znělo jako pohlazení. Pocítil bolest. Otvíral ústa, aby ji ujistil, že najde nějaký přijatelný způsob jak ji závazku zbavit, ale v tu chvíli se závěs rozhrnul.

„Pojďte mezi nás, děli,“ vybídla je lady Jerseyová. „Chceme vám popřát hodně štěstí.“

Denbigh čekal, jak se Charlotta zachová. Zvedla bradu a v očích se jí rozzářily plamínky. Zavěsila se do něj, a když vycházeli ze salonu, sdělila lady Jerseyové: „Říkal vám Denbigh, že jsme se rozhodli pro dlouhé zasnoubení?“

„Ne, lady Charlotto, o tom se nezmínil.“

„Ano. Přesně čtyři roky.“

Denbigh na ni upřel pohled. Ztraceně spratek! Ona se za něj nechce provdat. Rozhodla se počkat, až jí bude jednadvacet, bude mít nárok na své dědictví, a potom mu uteče. On kolem ní bude celou dobu skákat a ona bude usilovat o volnost. Bůh mu pomáhej! Ztracená práce! Jak se z téhle šlamastyky dostane? Charlotta se na něj vítězoslavně usmála a zašeptala: „A kdo je zajatcem teď?“

5

Když se Lion probudil, nebyl si jistý, kde je. Noc trávil oslavami zasnub ve svém klubu. Jedno po druhém vylučoval místa, kde nemohl být. Není ve svém pokoji na hradě Denbigh, u lady Frockmanové ani ve svém mládeneckém bytě poblíž Whitehallu. Není v dědečkově londýnském domě na Grosvenorském náměstí, kde ubytoval sestru a schovanku.

Pokoj byl sice přepychově zařízený, ale nic nenaznačovalo, že by patřil ženě. Přesto strnul, když se ozvalo zaklepání na dveře. Uvažoval, jestli se neocitne tváří v tvář nějakému rozhořčenému manželovi.

Při pohledu na sebe ale usoudil, že to není pravděpodobné. Byl kompletně oblečený. Chyběla jen vázanka a moderní boty se stříbrnými knoflíky, které k Almackovým nosili všichni spolu s požadovanými punčochami a kalhotami ke kolenům. Po chvíli váhání pronesl: „Vstupte!“

Ve dveřích se objevil... Percival Porter. Lion si všiml jeho hnědofialové vesly zapnuté přes rozměrné břicho.

Percy měl ohavný vkus a jediný pohyb, ke kterému byl ochotný, bylo zvedání příboru u stolu. V Etonu ani Oxfordu v ničem zvlášť nevynikal, ale neměl žádné špatné vlastnosti. A člověk si nemohl přát spolehlivějšího a ochotnějšího přítele.

„Dobré ráno, starý brachu,“ prohodil Percy, když vešel. „No, spíš dobrý den, už je po poledni.“

Kdysi by měl z pohledu na kamaráda radost. Ale od Aliciny smrti se Denbigh Percy mu vyhýbal. Hovor o tom, co Alice udělala, byl pro něho příliš bolestný. Její smrt se tak stala dvojitou tragédií. Rázem ztratil milovanou ženu i nejlepšího přítele.

Rok smutku za Alici už uplynul. Lion si všiml, že Percy nemá na rukávu smuteční pásku. Čas otupil i ostří jeho smutku. Ale zloba zůstávala. Nikdy nezapomene na to, co Alice udělala.

Všiml si Percyho nejistého výrazu. Kamarád nevěděl, jak se tvářit a chovat.

„Dobrý den," odpověděl Lion na pozdrav. Ale měl tak vyschlo v ústech, že to připomínalo spíš nějaký skřek.

„Řekl jsem komorníkovi, aby nechal u postele červené víno," poznamenal Percy a ukázal na křišťálovou karafu.

„Díky," ocenil jeho starost Lion a trochu si nalil. Pocit v ústech byl o něco lepší, ale hlava mu třesla dál. „Jak jsem se sem dostal?" zeptal se.

„Potkali jsme se ráno u Whileů," vysvětloval Percy. „Ty oslavy zasnub s lady Charlottou Edgertonovou tě trochu zmohly."

Lion nechtěl nic oslavovat, ale když se u Whileů objevil známý, který se o zasnubách dozvěděl u Almacků a gratuloval mu, nedalo se nic dělat. Následovala jedna sklenička za druhou.

Zadíval se Percymu smutně do očí. Měl by oslavovat narození prvního dítěte, ne svatbu s jinou ženou. Byl ale rád, že ho Percy odvedl sem. Otrásl se při představě, kde všude mohl skončil.

„Viděl jsem ten dopis, který nechala Alice v hostinci, Lione," pronesl Percy tiše. „Vím, že za její smrt nemůžeš. Je mi moc líto, že to tak dopadlo. Přál bych si..."

Nebylo třeba, aby včtu dokončil. Přátelili se dávno předtím, než si Lion uvědomil, že je do Alice zamilovaný. Vyrůstali na sousedních panstvích v Sussexu. Byli si blízcí jako bratři.

Lion si uvědomil, že se mezi nimi nic nezměnilo. Slova, která Lion Percymu nedovolil před rokem vyslovit, byla stejně zbytečná. Percy je, vždycky byl a zůstane jeho přítelem. Hrdlo se mu stáhlo dojetím. Pokusil se usmát, ale nepodařilo se mu to. „Nebyl to snadný rok," připustil.

Percy si odkašlal. „Chyběl jsi mi, Lione. Můžu ti taky poblahopřát k zasnoubení s lady Charlottou?"

Lion si položil třesoucí ruku na čelo. Byl strašně rád, že má přítele, kterému může říct pravdu. „Zatraceně, Percy, všechno jsem to hrozně zamotal."

Percy se usadil do křesla vedle postele. „Jsem jedno ucho, Lione."

Denbigh mu vylíčil všechno, co se událo od chvíle, kdy dorazil na hrad - a skončilo zasnoubením s tou dívenkou.

„Braddock určitě celou dobu čekal na vhodnou příležitost. Ten chlap se na mě lepí jako klíšť. Kam přijdu, tam se objeví i on. Vyfoukl mi před nosem tu operní zpěvačku, než jsem ji stačil prohlásit za svou milenkou. Skoupil místo na všech lodích do

Ameriky a já neměl na čem přivést úrodu ze svých statků. Musel jsem nakoupit obilí tady za nehoráznou cenu. Nemám na to důkazy, ale někdo se před dostihem, na který jsem vsadil spoustu peněz, zajímal o mé koně. Skoro jsem na tom prodělal. Braddock se zřejmě rozhodl udělat mi ze života peklo. Přivítal bych, kdyby se mi postavil a požadoval satisfakci. Bylo by to lepší než čekat, kde udeří příště."

„Pokusil ses s ním promluvit?" zeptal se Percy.

„Několikrát jsem mu nechával vzkaz, ale odmítl se se mnou setkat," odpověděl Lion. „To, že mě zastihl v kompromitující situaci s lady Charlottou, je zřejmě součástí jeho plánu odvety za bratrovu smrt. Je to ostuda nechat se chytit, jak za závěsem líbám dámu, Percy."

„Ale budeš si ji muset vzít, Lione," uvažoval Percy. „Bez ohledu na to, jak ses do toho dostal."

„Ale ne, Percy, jsem si téměř jistý, že se s tou žábou neožením."

„A co její pověst?"

„Stačí najít někoho, kdo to udělá za mě," vysvětloval Lion. „Nevíš o někom?"

„Pár chlápku bych znal," připustil Percy s pobaveným úsměvem, „ale pochybuju, že by někdo z nich hledal manželku."

„Je bohatá, Percy. A nevypadá špatně. Má ale několik drobnějších vad, se kterými se její manžel bude muset vypořádat. Ale správný muž to určitě zvládne. Budu se muset rozhlédnout na plesech a oslavách, kdo je k máni. Určitě o ni někdo bude stát."

„Cítíš k ní něco?" zeptal se Percy.

Denbigh už otvíral ústa, aby se ohradil, že naprosto nic, ale vzápětí je zavřel. Problém byl v tom, že se ho při pomýšlení na Charlottu zmocnil tucet různých, vesměs protichůdných pocitů.

„Nemiluju ji," pronesl nakonec. Už nikdy nebude žádné ženě věřit natolik, aby jí vložil do rukou své srdce. „Ale musím připustit, že některé věci na ní obdivuju," usmál se. „Jenomže výčet jejích obdivuhodných vlastností převáží dvojnásobné množství takových, za které bych jí nejraději zakroutil tím jejím krásným krkem."

„Je opravdu tak krásná?"

„No, v konvenčním pojetí ne," přiznával, když šiji vybavil. „Nemá pleť tak světlou, jak by se na dámu slušelo, protože odmítá nosit klobouk. Vím, že pihy se považují za vadu na kráse, Percy, ale jí strašně sluší. Směje se víc, než by bylo vhodné, ale má bílé a rovné zuby. A na její zelené oči jen tak nezapomeš, protože nemá ve zvyku je klopit. A bradu má pořád vystrčenou, jako by se chystala poprat s celým světem."

Náš svět sejí nelíbí. Z Ameriky si přivezla revoluční myšlení. Služebnictvo by pro ni skočilo do ohně, všichni ji mají rádi. Ona od nich totiž nečeká, že jí budou sloužit. Je přesvědčená, že všichni lidé jsou si rovni bez ohledu na původ."

„No teda!" vyhrkl Percy. „Ta dívka má radikální názory! Není to nějaká modrá punčocha?"

„Mnohokrát jsem ji zastihl nad knihou," pokračoval Lion. „Ale to není všechno. Máme teď na mém panství školu pro děti sloužících. Dokonce opravovala chalupníkům střechu. Vysvětlila mi, že jim vadí vlhko a zima stejně jako nám."

„Panebože," vydechl Percy.

Lion se usmál. „Představ si, že dostala Olivii znovu na koně."

„Myslel jsem, že jí to zranění nedovoluje."

Lion zavrtěl hlavou. „Ne, zjevně to byl jen strach, co jí bránilo vrátit se do sedla. Víš, Charlotta je v mnoha ohledech skvělá. Ale potom udělá něco tak strašného, že člověk nevěří svým očím a uším."

„Co třeba?" zeptal se Percy se zájmem.

„Navrhla Braddockovi, aby si zatančil s Olivii, když jsem to nedovolil jí."

„Cože? Olivie tancuje?"

„Jo. Waltz s vévodou Braddockem."

„To je neuvěřitelné. Musí být šťastná."

„Tys snad neposlouchal. Říkal jsem, že to byl Braddock, kdo vzal mou sestru do náruče. Ten mizera má určitě něco za lubem. Bojím se, aby sestře neublížil."

„Máš nějaký důvod se domnívat, že se chystá s Olivii znovu sejít?" zeptal se Percy.

„Varoval jsem ho, aby se o nic takového nepokoušel."

„Možná má s Olivii čestné úmysly," namítl Percy.

Denbigh zavrtěl hlavou. „Znáš Olivii, Percy. Dokážeš si představit, že by se jeden z nejbohatších mužů království, který mě mimochodem nenávidí za to, že jsem mu zabil bratra, zajímal o mou sestru nezištně?"

„Olivie je příjemná dívka," namítl Percy.

„To ano," souhlasil Lion. „Je to moje sestra a mám ji moc rád. Ale těžko ji někdo bude považovat za krásnou, dokonce ani za hezkou ne. Stydí se a je nemluvná. Jistě, hodně se to zlepšilo, ale pro většinu mužů je zmrzačená manželka nepřijatelná. A pokud mám být zcela upřímný, rychle se blíží k věku, kdy už nebude moct mít děti."

„Ovšem, Lione, ale ještě jí pár let zbývá."

Oběma bylo ale jasné, že Olivie dávno překročila hranici, kdy mohla očekávat výhodný sňatek.

„Dej na má slova, Percy. Pokud ji vévoda Braddock vyhledá, nebude mít za lubem nic dobrého. A jsem rozhodnutý něco takového nedopustit."

„Co si o tom myslí Olivie?"

„Jak znám svou vzpurnou schovanku, Olivie se zachová podle její rady."

Právě v tu chvíli se Olivie potýkala s rozhodnutím, o němž byl její bratr přesvědčený, že je učinil za ni. Je, nebo není vhodné si odpoledne vyjet s vévodou Braddockem do parku?

Prohlížela si záplavu růží, orchidejí a narcisů, kterou ráno doručili Charlottě od mladých mužů, které předešlý večer okouzila. Olivie měla radost, jak dobře se její přítelkyně ve společnosti uvedla.

Sama dostala kytičku fialek od vévody Braddocka. Připsal k nim: *Protože mi Vás připomínají.*

Dlouho o té věči uvažovala a nebylo jí jasné, co tím myslel. Připojil i pozvání na projížďku a uvedl hodinu, kdy ji vyzvedne. Měla mu vzkázat, zda přijímá.

Už téměř hodinu seděla u stolu v dědečkově pracovně a snažila se rozhodnout, jestli pozvání přijmout nebo odmítnout.

Bylo jí jasné, že by vévodův návrh přijmout neměla. Ale převažoval jediný důvod, proč si s ním přála vyjet.

Braddock byl muž z jejích snů.

Odmítnout ho by znamenalo vzdát se jich. Muž jeho významu ji nebude přemlouvat. Nechtěla se vzdát naděje, že má k pozvání i jiný důvod než se jen pomstít jejímu bratrovi. Namočila si pero a pustila se do psaní.

„Přivstala sis."

Olivie se otočila, a ve dveřích spatřila Charlottu. „Ty taky. Probudilo tě něco?"

„Nemohla jsem spát," přiznala.

Charlotta procházela po pracovně, vytahovala z regálů knihy, prolistovala je a vrátila zpátky. Olivie se bála pokračovat v psaní, aby se Charlotta nezačala o dopis zajímat. Doufala, že alespoň první schůzka s vévodou by se mohla odehrát v klidu. Vyptá se ho na skutečné pohnutky a záměry, aby měla čas ze vztahu vycouvat.

Charlotta se usadila v jednom ze dvou kožených křesel u krbu. Nebyla by to ale ona, kdyby si sedla slušně jako dáma. Uvelebila se s nohama přehozenýma přes opěrku pro ruce.

Olivie právě znovu namočila pero, když se přítelkyně zeptala: „Máš chvíli čas si popovídat?"

Olivie odložila pero a zvedla se od stolu. Dopis otočila popsanou stranou dolů, kdyby se Charlotta znovu začala procházet. Potom se usadila ve druhém z kožených křesel. „O co jde, Charlie?"

„O Liona," povzddechla si bolestně.

Olivie se usmála. Nemohla si pomoci, ale byla přesvědčená, že Charlotta a její bratr se k sobě výborně hodí. Lion se sice choval velice autoritativně a po smrti lady Alice zahořkl - během posledního roku slyšela o bratrových výstřelcích tolik, že se často bála, aby je ve zdraví přežil, ale po Charlottině příchodu se všechno změnilo. Měla pocit, že dívka jejího bratra zachránila. Mohla by mu pomoci, aby začal znovu milovat život.

„Co je s Lionem?“

„Nemohu se za něj provdat, Livy.“ Přehoupala se přes opěrku křesla a pokračovala: „Musím se rozhlédnout, jestli bych nenašla někoho jiného.“

„Opravdu?“ Olivie nemusela moc mluvit, Charlotta byla schopná konverzaci zastat sama.

„Tvůj bratr o svatbu se mnou nestojí o nic víc než já. Snášíme se asi jako pes a kočka, voda a oheň. Jako -“

„Jako manžel a manželka,“ přerušila ji Olivie. „Žádný pár se nevyhne neshodám. Je potřeba dokázat se jen dohodnout.“

Charlotta zavrtěla hlavou. „Jsme strašně odlišní. A on je příliš umíněný, aby se změnil.“

„A ty ne?“ ujistila se Olivie.

„Já se umím chovat rozumně.“

„Tak to dokaž. Dej Lionovi šanci. Pokus se ho pochopit. Snaž se ho mít ráda. Zkus vidět svět také jeho očima.“

Charlotta nakrčila nos. „K čemu by to bylo?“

„Možná bys zjistila, že je lepší, než si myslíš.“

Charlotta vyskočila. „Obávám se, že se mýlíš, Livy. Ale je to tvůj bratr, tak se budu snažit. Myslím, že kvůli tobě mu poskytnu šanci. Jak dlouho se budu muset chovat rozumně?“ zeptala se nakonec.

Olivie se rozesmála. „Připadá ti měsíc příliš dlouho?“

„Panebože, to je celá věčnost!“ „Tak tedy tři týdny.“

„Dobře,“ souhlasila Charlotta. „Následující tři týdny se budu snažit ho pochopit. Ale zároveň se budu dívat kolem sebe, jestli bych nenašla někoho lepšího.“

„To beru,“ souhlasila Olivie.

„Díky, Livy. Mimochodem, nezapomeň ode mě pozdravovat vévodu.“

Olivie zrudla. „Nechápu, o čem mluvíš.“

„Viděla jsem ty fialky, Livy.“

„Jak jsi poznala, že jsou moje?“ zeptala se Olivie.

„Kdo by mně posílal fialky?“ namítla. „Fialky jsou pro někoho, kdo je záhadný, jemný a krásný. A to jsi z nás dvou jedině ty, Livy.“

„Záhadná?“ zopakovala Olivie. „Jemná a krásná?“

Charlotta přikývla. „Napiš mu, že si s ním ráda vyjedeš. A krásně si to užij.“

Než stačila Olivie něco namítnout, Charlotta zmizela. Při nejlepší vůli na sobě Livy nedokázala najít nic záhadného. Byla úplně obyčejná a přímá. Jak by mohl někdo, kdo se kolébá jako kulhavá kachna, působit jemně. A ke kráse má hodně daleko. Bylo jí jasné, že na ní nic zajímavého není. Žila se svým postižením už dost dlouho, aby k sobě byla upřímná.

Zakryla si rozpalené tváře dlaněmi. Jak ji vévoda skutečně vidí? Co ho na ní zaujalo? Opravdu se mu líbí?

Pomalou vstala a vrátila se ke stolu. Zvedla pero a psala: *Ráda si s Vámi dnes odpoledne vyjedu.* Podepsala se, složila dopis a opatřila ho pečeti. Chvilí ještě váhala, ale nakonec zavolala Galbraitu, aby vzkaz doručil.

Ve chvíli, kdy sluha odešel, svého činu litovala. Je bláznivá stará panna a jen si koleduje o to, aby jí len člověk ublížil. Nesmyslné bylo i Charlottino vysvětlení, proč dostala fialky. Určitě se nakonec ukáže, že Braddock požádal sluhu, aby jí poslal nějaké květiny, a vůbec netuší, jaké.

Ale její sen byl příliš krásný, aby se ho vzdala.

Chtěla působit záhadně a jemně. Chtěla být krásná. Odešla do svého pokoje, aby Charlottina slova hned realizovala.

Nebylo to snadné.

S pobavením zjistila, že si před odjezdem do Londýna nechala ušít spoustu šatů, ale všechny jsou hnědé nebo zelené. Opravdu se jí ty nevýrazné barvy líbily? Nakonec zahlédla na okraji šatníku něco barevnějšího. Odsunula ostatní šaty, aby zjistila, co to je.

Dobře si na ty šaty pamatovala. Charlotta vybrala přes její protesty jemný mušelín broskvové barvy a střih, který ona předtím zamítla. Prohodila tehdy: „Přijde den, Livy, kdy si budeš chtít obléknout něco hezkého. Prohlédneš si svou garderobu a objevíš tuhle krásu.“

Vytáhla šaty s vysokým pasem ze skříně a rozložila je na postel. Měly hluboký čtvercový výstřih a zvlněný lem. Byla v pokušení zavolat služebnou, aby jí pomohla, ale ta by se jistě vyplavala, proč si bere na sebe něco tak nezvyklého. Olivie usoudila, že když už se rozhodla obléknout něco, čím by upoutala pozornost, musí to zvládnout sama.

Když se oblékla, zjistila, že živůtek má hlubší výstřih, než si pamatovala. To je jistě Charlottina práce. Nejsou pro ženu jejího věku krátké nabírané rukávy nevhodné? Stuha pod živůtkem zdůrazňovala štíhlé tělo a plná ňadra.

Pomalou došla k zrcadlu nad prádelníkem. Jako by se pohledu na sebe bála.

Ze zrcadla se na ni dívala neznámá bytost. Nezájímavé, vysoko vyčesané hnědé vlasy se najednou jiskřivě leskly. Hnědé oči vypadaly vřele a dostaly barvu sherry. A plet' sejí na broskvovém pozadí krásně rozzářila. Olivie se usmála a následovalo další příjemné překvapení. Dáma v zrcadle nepřípomínala školačku, ale dospělou ženu, vyrovnanou, sebejistou a... Ne, krásná nebyla. To by bylo přehnané. Měla-li být upřímná, nebyla ani hezká. Ale jemná a milá jako fialka.

„Livy, proč máš zamčené dveře?“ ozvala se z chodby Charlotta.

„Protože jinak bys sem vpadla bez klepání,“ odpověděla Olivie se smíchem.

„Co tam děláš? Všude jsem tě hledala.“ Olivie odemkla a otevřela. Stála a čekala, co jí Charlotta řekne.

Přítelkyně ji neklamala.

Na tváři se jí rozlil široký úsměv. Vzala Olivii za ruce a zatočila se s ní. „Livy, podívej se na sebe! Moc ti to sluší! Vévoda ti okamžitě klesne k nohám a vyzná lásku. Nedokáže od tebe odtrhnout oči. Kdy přijede? Můžu být u toho, až se objeví? Chtěla bych vidět, jak se bude tvářit. Určitě neuvěří, že je to ta samá dívka co včera večer.“

Právě to jí dělalo starosti. Braddock si okamžitě všimne, že se hodně snažila, aby ho upoutala. Pozná tu proměnu? Bude se mu líbit?

„Raději bych se s vévodou setkala sama. Budu i tak dost nervózní a nevím, jak bych zvládla pocit, že každý můj pohyb ještě někdo sleduje.“

„Slibuju, že budu tiše jako myška. Ani nepípnu.“

Olivie pochybovačně zvedla obočí.

„Tak dobře. Máš pravdu, nevydržím mlčet, ale slibuju ti, že neřeknu nic, co by tě uvedlo do rozpaků.“

Obočí vylétlo ještě výš.

„Alespoň ne úmyslně. Livy, prosím tě, dovol mi tam být,“ žadonila Charlotta.

„Myslím, že ti něco dlužím. To tys trvala na tom, abych si tyhle krásné šaty nechala ušít,“ připustila Olivie. „Tak dobře, Charlie. Můžeš být v salonu, až přijde. Ale musíš mi slíbit, že se budeš chovat jako dáma.“

„Vynasnažím se ze všech sil,“ slibovala Charlotta. „A protože nám zbývá ještě trochu času, musíme udělat něco s tvými vlasy.“

Olivie se dotkla svého pracně upraveného účesu, aby zjistila, jestli se nějaký pramen neuvolnil. „Něco není v pořádku?“

Charlotta nakrčila nos. „To by sis klidně mohla nasadit jeden z těch svých staropanenských krajkových čepců. Tenhle účes po něčem takovém přímo volá.“

Olivie spěchala k zrcadlu a prohlédla se ze všech stran. Sebejistý výraz nahradila panika. „Co mám dělat, Charlie? Vždycky jsem se česala takhle.“

„Vždycky?“

„No, určitě od té nehody.“

„V tom případě je nejvyšší čas na změnu, Livy. Posad se a nech mě pracovat.“ Charlotta přiměla kamarádku usednout před zrcadlo a začala jí vytahovat z účesu vlásenky. Vlasy se Olivii rozlétly kolem tváře.

„Panebože,“ vydechla Charlotta. „Netušila jsem, že máš tak dlouhé a vlnité vlasy.“

„Nemůžu je narovnat,“ stěžovala si Olivie. „Tak si je stahuju.“

„Podívej, jak jsou ty vlny krásné,“ vyhrkla Charlotta, když kamarádce vlasy kartáčovala. „Sepneme je jen trochu, aby ti nepadaly do obličeje, a zbytek necháme volně. Podívej. Vypadá to skvěle!“

Olivie se podívala do zrcadla. Další proměna. Ted už byla skoro hezká.

Vyděsila se.

„Okamžitě mi je stáhni,“ vyhrkla a vsunovala si vlásenky do účesu tak vehementně, že ji to až bolelo.

„Co to děláš, Livy? Ničíš mou kreaci.“

„To nejsem já, Charlie. Ta žena v zrcadle, to nejsem já. Já jsem obyčejná a nezájímavá. Pokud o mě nějaký muž bude stát, tak proto, jaká jsem. Nechci nikoho ošálit vzhledem.“

Charlotta ustoupila stranou a Olivie se učesala tak, jak byla zvyklá. Každý pramen měl své místo.

„Proč se tolik bojíš být hezká, Livy?“ zeptala se Charlotta tiše.

Olivie se otočila k dívce, která byla na svůj věk nezvykle všímavá. „Nebojím se být hezká. Já prostě vím, že hezká nejsem. Řekl mi to i Lion.“

„Lion není neomylný, Livy. To už jsi snad stačila zjistit.“

Olivie si nebyla jistá, odkud se v ní vzal ten vztek, ale vybublal na povrch. „Ty taky nevíš všechno, Charlotto. Já...“

V tu chvíli se v místnosti objevil Lion. Byl pomačkaný, jako by v šatech spal. Vázanka mu visela schlíple kolem krku. Kdyby ho viděl Theobald, nepřežil by to.

Olivii by v tu chvíli nevadilo, kdyby omdlela. Alespoň by se nemusela dívat, jak ji bratr přejíždí pohledem od hlavy až k patě.

Opřel se o dveře, ruce si založil na prsou a jednu nohu překřížil přes druhou. „Kam se chystáš, Olivie?“

„Dnes odpoledne si vyjede s vévodou Braddockem,“ odpověděla za ni Charlotta.

„Mluvte, až vás někdo vyzve, lady Charlotto,“ odsekl Lion chladně. „Oslovil jsem svou sestru.“

Charlotta se zamračila. „Nemyslete si, že jí v tom zabráníte," varovala ho. „Pojede, ať se vám to líbí nebo ne!" „Vám do toho nic není," usadil ji a najednou se vztyčil, připravený k boji. „Byl bych rád, kdybyste nestrkala nos do věcí, které se vás netýkají."

„Nechte toho! Oba!" vykřikla Olivie. Lion i Charlotta se na ni zadívali jako na nějakého vetřelce, který se míchá do jejich hádky. „Dnes odpoledne si s vévodou z Braddocku vyjedu," oznámila bratrovi.

„Zakazuju ti to," odpověděl chladně.

„Není mi sedmnáct, je mi pětadvacet. Nejsem tvoje schovanka, ale sestra. Ty mi neporoučíš, Lione. Můžu si dělat, co chci. A dnes odpoledne se s vévodou z Braddocku setkám."

„Výborně, Livy!" povzbuzovala ji Charlotta.

„A co se tebe týče, Charlotto," pokračovala Olivie, „něco jsi mi slíbila. Nezapomnělas na to?"

Charlotta se zaškaradila. „Musím to dodržet?"

„Slib je slib."

Charlotta protočila panenky a obrátila se k hraběti. „Myslím, že Livy se o sebe dokáže postarat sama." Nasála vzduch a zeptala se: „Vy jste dnes ráno pil?"

„Do toho vám nic není."

„Když myslíte." Otočila se zpátky k Olivii. „Snažím se, Livy, ale nebude to jednoduché." O chvíli později nechala přítelkyni s bratrem o samotě.

„Bylo mi jasné, že to děvče nebude mít na tebe dobrý vliv," zamumlal. „Co to máš na sobě?"

„Šaty."

„Proč vypadáš jinak?"

„Opravdu?" ujistila se.

„Jako bys to ani nebyla ty."

Livy cítila, jak se jí ulevilo. I Lion si všiml, že v jasné barvě vypadá lépe, že by mohla zaujmout muže. Sama se s tou skutečností nevyrovnávala snadno.

„Nic se nestane, Lione. Je to jen vyjíždka do parku. Co by se mi mohlo přihodit mezi stovkami jiných lidí?"

„Když mě něco lakového napadlo naposledy, zjistil jsem, že jsem zasnoubený," zamumlal.

Olivie se usmála. „V mém případě něco takového nehrozí," ujistila ho.

„Dávej na sebe pozor, Olivie."

„Jistě, Lione. Můžeš mi věřit."

6

„PROC JSTE VYBRAL PRÁVĚ FIALKY?" Reeve Somers, šestý vévoda z Braddocku, hrabě z Comarty, vikomt z Greenwitche, baron Hardy a nositel několika dalších nižších titulů pokývl páru v protijedoucím kočáru. „Myslel jsem, že je to jasné."

Pohrávala si se stuhou, která stahovala živůtek. Už včera vévoda vytušil, že se pod těmi příšernými šaty, které měla na sobě, ukrývá skvostná postava. Dnes se při pohledu na ni přesvědčil, že se nemýlil. Měla všechno, čím ho může milanka obšťastnit.

Bezvadně zapadala do jeho plánu na odplatu. Nebude dlouho trvat a hrabě z Denbighu zaplatí za smrt Reeveova bratra.

Reeve byl v Indii, když se dozvěděl, co se stalo. Hrabě z Denbighu vyzval vévodova mladšího bratra Jamese k souboji z toho nejmalichernějšího důvodu. Nelíbilo se mu, jak si James upravuje vázanku. K souboji pistolemi došlo prvního července za úsvitu. Z pověsti jednadvacetiletého lorda Jamese a osmadvacetiletého hraběte z Denbighu vycházely sázky.

James střílel jako první a minul. Hrabě zasáhl. Reeveův bratr, jeho jediný žijící příbuzný, jediný člověk, na jehož životě mu záleželo, byl zavražděn. Trvalo několik měsíců, než se k vévodovi la zpráva dostala. Představoval si, jak si bratr v Londýně užívá, a James byl zatím pochovanán dva metry pod zemí.

Reeve se chtěl nejdřív okamžitě vrátit do Anglie, vyzvat hraběte na souboj a zabít ho. Jenomže potom si uvědomil, že tak by Denbigha nepotrestal. A Jamese mu nic nevrátí. Reeve bude muset žít dál s vědomím, že jeho bratr zemřel úplně zbytečně, zatímco Denbigh žádné utrpení neprožil. Ne, Reeve potřeboval důkladnější satisfakci.

Neustále byl Denbighovi v patách. Ničil jeho majetek a mařil mu investice. Potom usoudil, že se mu nejvíc pomstí, když zničí někoho, koho hrabě miluje.

Reeve od začátku věděl, že Denbigh má sestru. Když ale zjistil, že je zmrzačená, hledal někoho jiného, na kom hraběti záleží. Ke svému překvapení zjistil, že nikdo takový neexistuje.

Potom na večírku u Almacků zjistil, že sestra nijak vážně postižená není. Okamžitě se rozhodl, že z ní udělá svou milenkou a zničí jí tak pověst. Když se mu pak Denbigh postaví, aby pomstil sestřinu čest, s radostí ho zabije.

Nelenil a okamžitě začal svůj plán realizovat. Poslal Denbighově sestře kytici fialek a pozval ji na vyjížděku. Když projížděli Hyde Parkem, Olivie seděla vzpřímeně po jeho boku. Všichni je mohli vidět. Všiml si, jak ji zaskočilo, když se objevil jen v dvoukolce, takže její služebná musela zůstat doma. Ale Olivie vyjížděku neodmítla. Když zahýbal příliš rychle, musela se ho chytit za paži, aby neztratila rovnováhu. Byla rozrušená a očividně nervózní. Musel ji uklidnit, získat si její důvěru, jinak svůj plán neuskuteční.

„Poslal jsem vám fialky, protože působí stejně jako vy, velice tajemně," vysvětlil po chvíli.

Pokradmu na něj pohlédla a vzápětí se rozzářila. Úsměv úplně změnil její tvář. Chvilí vypadala krásně. Téměř krásně. Její rysy byly na skutečnou krásu příliš fádní. S výjimkou živých hnědých očí, které působily vřele a na její věk neuvěřitelně nevinně. Krom několika kradmých pohledů je ale držela stále sklopené. Cítil nutkání zvednout jí bradu a přimět ji, aby se mu podívala do očí.

„Charl - lady Charlotta říkála totéž," prohodila. „Já... nevěřila jsem jí."

„Vy nevěříte, že působíte záhadně?" dobíral šiji. Od krku se jí začal rozlévat ruměnec až na tváře. „Nikdo mi to ještě neřekl," špitla.

Reeve si pomyslel, že to nebude nic těžkého. Byla naivní a pro ostříleného pětaticetiletého dobrodruha, jako je on, žádný soupeř. Byl rozhodnutý dívku svést, dohnat Denbigha k bezmoci a přinutit ho trpět nad sestřiným pádem.

„Tohle je vaše první návštěva Londýna?" zeptal se,

i když si tím byl jistý. „Ano, vaše milosti." „Líbí se vám památky?" „Ano, vaše milosti." „Byla jste už v Astley na dostizích?"

Olivie se zasmála. „Lady Charlotta se tam chtěla vypravit hned ten den, kdy jsme přijeli. Měla i jiné nápady, třeba Britské muzeum, ale bratr to rezolutně zakázal."

Slavné sbírky zahrnovaly i několik soch téměř nahých mužských postav.

„Chtěla byste ty sochy vidět?" zeptal se.

Natočila se tak, aby ho viděla přes okraj slaměného klobouku. Měl chránit pleť obličeje před sluncem, ale zároveň ukrýval tvář, když se dívala před sebe. „Mám to chápat jako pozvání, vaše milosti?"

„Pokud budete mít zájem, rád vás tam vezmu."

Všiml si, že se jí tvář mihlo nadšením, ale vzápětí zvolna zavrtěla hlavou. „Můj bratr by s tím nesouhlasil, vaše milosti."

„Vždycky dovolujete bratrovi, aby rozhodoval za vás?"

Oči měla schované, ale prozradily ji ruce. Prsty v rukavičkách jí tančily na klíně, jak si pohrávala se stuhou šatů. Nakonec se k němu otočila, ale sklopila zrak.

„Moc se ve světě nevyznám," připustila tiše. „Věřím bratrovi, že pro mě chce jen to nejlepší."

„Co kdybych vám slíbil, že vás před všemi nebezpečími, která na mladou dámu v Londýně číhají, ochráním?"

Prsty se zarazily. „Já se mohu stěží považovat za mladou." Nadechla se a pokračovala: „Je mi už dvacet pět let."

Řekla to tak, jako by ta skutečnost sama o sobě znamenala konec jakéhokoli případného vztahu mezi nimi.

„Tolik?" zasmál se. „Ale doufám, že i tak potřebujete ochránce."

Olivie zvedla obočí. Slovo *ochránce* se obvykle užívalo pro vztah muže a jeho milenkou.

Vévoda se nechtěl hry hned vzdát a prohlásil: „Jsem připravený nabídnout vám své služby jako doprovod při jakékoli příležitosti."

Všiml si, že se snaží v situaci zorientovat. Odvrátila se a sledovala projíždějící kočáry.

„Dobrý den, lady Hornbyová," pozdravil a pokývl známé drbně.

„Dobrý den, vaše milosti," odpověděla. „Není ta dáma vedle vás Denbighova sestra?"

„Ano." Pobídl koně k rychlejšímu klusu, i když bylo jasné, že stará dáma by v hovoru ráda pokračovala. Hodilo se mu, že ji poznali. Vyjet si se svobodnou ženou bez doprovodu do Hyde Parku bylo v některých kruzích víc než výmluvné. Cokoli, co mu pomáhalo znemožnit lady Olivii, se mu hodilo.

„Neodpověděla jste mi, lady Olivie," pronesl, když se dlouho neozývala. „Dovolíte mi vás doprovázet?"

„Chcete...?" Zarazila se, aby si odkašlala. „Proč byste...?"

Stočil koně na méně frekventovanou stezku, kde je nikdo nemohl vidět, a zastavil. Otočil se k ní a vzal ji za obě ruce. „Možná jsem se nevyjádřil dost jasně," začal. „Uvědomil jsem si, že jste..."

V poslední chvíli mu došlo, že nemůže říct *krásná*, protože by jí bylo hned jasné, že lže. „... obdivuhodná žena.

Souhlasíte s tím, abych se vám dvořil?"

Cítil, jak se jí roztřásl ruce, ale neucukla.

„Kdybych vám mohla věřit."

Mluvila tak tiše, že si nebyl jistý, jestli jí dobře rozumí. „Nevěříte, že moje úmysly jsou čestné?" zeptal se téměř uraženě.

„Ne," zašeptala.

Chvilí měl pocit, že zvedne pohled a podívá se mu do očí. Přestal se přetvařovat. Lehce zvedla víčka, ale hned je zase sklopila.

„Víte, vaše milosti, nemám o sobě žádné iluze," začala. „Nechápu, co by muž jako vy mohl obdivovat na... na někom jako jsem já. Navíc je všeobecně známo, že mého bratra považujete za úhlavního nepřítele."

Její reakce ho překvapila. Každý rok se ho matky dívek nově uvedených do společnosti snaží dostat do chomoutu. Měla však pravdu. Jeho úmysly s ní nejsou čestné. Ale je vévoda a ona ve svém věku moc šancí najít manžela nemá. Přece není možné, aby ho odmítla!

„Je pravda, že se s vaším bratrem příliš v lásce nemáme." Usoudil, že bude lepší odhalit kousek pravdy, aby bylo možné zatajit lži. „Ale o něho se teď nezajímám."

„Takže mě nechcete využít k tomu, abyste ho vyprovokoval k souboji?" ujistila se ostražitě.

Tohle byl zásah do černého. Zřejmě není ani zdaleka tak hloupá, jak si myslel. „Jsem tu s vámi, protože je mi ve vaší společnosti dobře, lady Olivie." Nebyla to úplná lež, jen trochu upravená pravda.

„A je to jediný důvod?" vyptávala se dál.

„Ještě jeden bych měl," připustil.

Stiskla mu pevně dlaně. „Jaký?"

Odpověděl tak, aby se už přestala vyptávat. „Jste obdivuhodná."

Vydechla a pokusila se vyprostit dlaně z jeho rukou.

Reeve si uvědomil, že celou hodinu od chvíle, kdy ji vyzvedl, touží po tom, aby se mu podívala do očí.

„Podívejte se na mě," požádal jemně.

„To nejde."

„Podívejte se na mě, lady Olivie."

Zvedla k němu oči a on okamžitě pochopil, proč se tomu celou dobu bránila. Mohl v nich jasně číst, co cítí.

Všechny její naděje a touhy... a obavy. Chvilí uvažoval, že od svého plánu upustí. Potom si ale vzpomněl na smutné návraty do prázdného domu, na chladný mramor bratrova hrobu, a změnil názor.

„Věřte, lady Olivie, my dva bychom mohli být spolu," přesvědčoval ji naléhavě. „A také budeme."

„Dobře, vaše milosti," vypravila ze sebe. „Máte mé svolení se mi dvořit."

Vévoda se spokojeně usmál. Bylo to obtížnější, než čekal, ale nakonec ji přece jen ošálil. Stále si připomínal, že ona není cílem, jen prostředkem. Bylo mu jasné, že se bude trápit, ale daleko víc bude trpět její bratr.

„Mohu vás tedy pozvat příští týden do divadla?" zeptal se.

„Ach," vydechla. „Šla bych moc ráda. Mohu vzít s sebou také lady Charlottu? Prosila Liona - mého bratra," opravila se, „aby s námi šel, ale on na to zatím neměl čas."

Na tvář se mu dral vítězoslavný úsměv, ale ovládl se. „Samozřejmě. Čím víc nás bude, tím lépe se budeme bavit."

Olivie se ještě vznášela, když o patnáct minut později zastavil před londýnským domem jejího dědečka. Poslední člověk, se kterým se v tu chvíli toužila setkat, byl její bratr. Objevil se v okamžiku, kdy vstoupila do dveří.

Následoval ji do salonu, kde odložila rukavičky a rozvázala si stuhý klobouku.

Otočila se k němu. „Tak dobře, Lione. Co mi chceš prosím říct?"

„Prosím tě jako bratr, kterému na tobě moc záleží, aby ses s Braddockem už nescházela."

„Chce se mi dvořit, Lione. Jeho úmysly jsou čestné," pronesla jedním dechem.

„Potřebuje se mi dostat na kůži za to, že jsem zabil jeho bratra. Má v plánu tě jen využít. Věř mi, že o nic jiného mu nejde."

„Ptala jsem se ho na to, Lione. Řekl, že stojí jen o mou společnost."

„Ty mi nevěříš," namítl mírně. „Nechci tě ranit, Olivie, ale je čas nalít si čistého vína. Podívej se na sebe."

Podívej se na něho. A pověz mi, jestli si skutečně myslíš, že by si vévoda z Braddocku vybral ze všech žen v Londýně právě tebe." Roztřásla se jí brada. „Já vím... vím, že to vypadá divně -"

„Divně? To je prostě nesmysl."

Olivie se snažila vévodovým slibům věřit. Ale Lion mluvil rozumně. Vévoda jí určitě lhal a jde mu jen o to ublížit Lionovi. Ale bránila se tomu věřit!

Pokusila se proklouznout kolem bratra a utéct do svého pokoje, aby ji neviděl plakat. Ale stoupl si před ní. „Je mi to moc líto, Olivie."

Položil jí ruce na ramena. Neměla však pocit, že by ji chtěl konejšit. Byla si jistá, že ji má rád. Chápala, že pro ni chce to nejlepší. Ale nebyl nucený žít tak izolovaně jako ona. Jemu nepřetrhla sny nehoda ve věku, kdy si ostatní dívky užívaly první společenskou sezonu v Londýně. On netoužil po nemožném.

Jak by se mohla Braddocka vzdát? Jak se vzdát poslední naděje na manžela a děti?

„Jsem ochotná to riziko podstoupit, Lione. Dám Braddockovi šanci."

„Jenže já ne," namítl důrazně. „Žádám, aby ses od něho držela co nejdál!"

Olivie bratrovi odporovala jen zřídka. Nevěděla, jestli ji povzbudil pohled na Charlottu, která se objevila za bratrem, nebo by se chovala stejně i bez ní. Její neústupnost ji překvapila podobně jako Liona. „Vévoda nás pozval s Charlottou příští týden do divadla. Za obě jsem pozvání přijala."

„Výborně, Li vy," tleskala Charlotta. „To je úžasné, půjdeme spolu do divadla. To bude dobrodružství!"

„Žádné dobrodružství se konat nebude," oznámil Denbigh s výrazem, jako by právě kousl do něčeho kyselého.
 „Vy dvě totiž nikam nepůjdete!"
 „Charlottě to samozřejmě zakázat můžeš. Ale v tom případě půjdu s vévodou sama," odpověděla Olivie.
 „Zatraceně, Olivie -"
 „Omluv mě, Lione. Jsem po vyjízdce unavená. Ráda bych odešla do svého pokoje."
 Posbírala rukavičky a klobouk a vykročila ke schodům. Když se Charlotta chystala vyrazit za ní, otočila se a řekla: „Raději bych byla chvíli sama, Charlotto."
 Dívka se zarazila. „V pořádku, Livy. Neřekl vévoda něco, čím se tě dotkl?"
 „Ne," usmála se Olivie. „Právě naopak." Potřebovala ale chvíli klidu, aby si po vysilujícím odpoledni odpočinula. Zažívala vzrušení od chvíle, kdy se vévoda objevil, až po jeho pohled, když se s ní loučil. „Promluvíme si později. Slibuju."
 Charlotta zamračeně sledovala, jak Olivie lehce stoupá po schodech. „Něco se určitě stalo," zamumlala si pro sebe.
 „Co jste říkala?" zeptal se Denbigh.
 Otočila se a seběhla ze schodů k němu. „Říkala jsem, že se mezi ní a Braddockem něco stalo."
 Denbigh se zachmuřeně vrátil do salonu. Charlotta ho následovala.
 „Určitě je to něco důležitého," pokračovala. „Už jste viděl, aby se tak vznášela?"
 „Měla se schody stejné problémy jako obvykle," namítla. „Žádné změny jsem si nevšiml."
 „Protože jste se nedíval zblízka." Počkal, až vejde za ním, a potom zavřel dveře. Charlotta se usadila do křesla svým obvyklým způsobem, i když si všimla, jak se nesouhlasně mračí. „Pustíte mě s nimi do divadla, že? Prosím."
 „Vy prosíte?" ujistil se. „Nevzpomínám si, že byste to slovo někdy použila. Alespoň já je od vás ještě neslyšel."
 „A funguje to?" usmála se čtvrácky.
 Otočil se k ní. „Můžete jít. Ale budu vás doprovázet."
 Přehoupla se přes opěrku křesla a stála před ním. „Ale ne! Vy s námi nemůžete. To by byla hrůza!"
 „Myslíte tím, že byste si s Braddockem nemohli s mou sestrou dělat, co se vám zachce? V tom případě máte pravdu. Navíc vám zamezím v obvyklých nepřístojnostech."
 „Chtěla jsem je jen nechat chvíli samotné," namítla.
 Lion zavrtěl hlavou. „Alespoň to využijeme v náš prospěch. Určitě tam bude řada mužů na ženění."
 „Ale já už mám vás," odpověděla rezignovaně. „Dnes jsem si přečetla zprávu o našem zasnoubení v *Times ech*."
 „Opravdu tam byla?" vyhrkl. „Kdo ji tam poslal?"
 „Myslel jsem, že vy," namítla. „Vy jste to nebyl?"
 Denbigh zamhouřil oči a uvažoval, jestli je možné, aby něco takového v opilosti udělal. Potom mu to došlo. Vzpomněl si, že zprávu nadiktoval někomu u Whitců a vsadil se, že se mu podaří dostat ji do ranního vydání. „Panebože," zamumlal.
 „Co se stalo?" zeptala se. „Vy jste nechtěl, aby se o tom vědělo?"
 „Proč bych o to měl stát, když se vám snažím najít manžela?"
 „Najdu si manžela sama, děkuju," odsekla.
 „Ne, o to se postarám já," umlčel ji Denbigh. „A vy uděláte, co vám poradím."
 „Chci se vdát buď z lásky, nebo vůbec ne," oznámila Charlotta dramaticky.
 „Co může takový žabec vědět o lásce?" zarazil se. „A co má láska společného s manželstvím? Ale o tom jsme se už bavili."
 „Váš názor znám. Ale nevyhovuje mi. Přemýšlela jsem a došla k závěru, že zasnoubení s vámi pro mě není špatné."
 „Cože?" zalapal po dechu.
 „Sice vás budu mít kdovíjak dlouho v patách, ale zároveň si budu moct užívat výsady vyhrazené zasnoubeným ženám. Budu smět bez vás chodit na určitá místa a věnovat se jistým věcem."
 „Bez doprovodu opustíte tento dům jen přes mou mrtvolu."
 „Ale pane," namítla s rozzářenými očima. „Zasnoubené páry spolu příliš času netráví. To se nesluší."
 „V první řadě nejsme ve skutečnosti zasnoubení." „Ale v *Timesech* —"
 „Charlотно!" zařval. „Začínám s vámi ztrácet trpělivost. Po vhodné době se v těch novinách objeví nová zpráva, že jste změnila názor a zasnoubení zrušila."
 „Ke zrušení zasnub mě nemůžete nutit," bránila se dívka zarputile.
 Lion přimhouřil oči. „Výborně. Pokud jsme skutečně zasnoubeni, poskytuje mi tento stav určitá práva."
 Když k ní vykročil, couvla zpátky. Narazila do židle, obešla ji a myslela si, že ji ten kus nábytku ochrání.
 „Práva? Jaká práva?" zeptala se zadýchaně.
 „Mohu vás na veřejnosti držet za ruku."
 „Aha," ulevilo se jí. Usoudila, že to je kompromis, o kterém mluvila Olivie, když ji nabádala, aby Denbighovi vyšla vstříc. Natáhla k němu ruku přes opěradlo židle. „Prosím."
 Když se jí dotkl, paží jí projelo vzrušení.

„Ach," zamumlala.

„Říkala jste něco?"

„Nic."

Obešel židli a postavil se proti ní. Cítila se sice trochu nejistá, ale nevadilo jí to. Usoudila, že za chvíli nebude jeho dotek na ruce vnímat.

„Apři loučení vám mohu ruku políbit," pokračoval.

Malé políbení ruky. Komu by to mohlo ublížit? S úsměvem pronesla: „To mi nevádí."

Netušila ale, že jí ruku otočí dlaní vzhůru. Když jí přejížděl po dlani a zápěstí prsty, ovládl ji zvláštní pocit. A když sklonil hlavu a líbal ji na zápěstí, málem vyskočila z kůže.

Dotek vlhkých rtů na citlivém místě způsobil postup touhy od paže až dolů k bříšku. Vytrhla mu dlaň a přitom ho nechtěně praštila do nosu.

„Au!" vyhrkl a hladil si nos. Zmateně na něho zírala a snažila se popadnout dech.

Pustil jí paži a na tváři se mu objevil spokojený výraz. „Tak co, už jste změnila názor?"

„Tohle mě mělo odradit? To nestačí," odsekla.

Stiskl rty do odhodlané linky. „Od zasnoubeného muže se také očekává, že se při každé vhodné příležitosti, na plese, na slavnosti nebo v divadle, pokusí

0 kradmý polibek."

Charlottě se rozbušilo srdce. Cítila se jako ptáček lapený do klece, který si poprvé uvědomil, že pro něj není úniku.

„Polibek?" ujistila se. „Jste si jistý?"

Hrabě přikývl. „Ano, moje milovaná snoubenko," pronesl tlumeně. „Naprosto jistě polibky. A možná 1 nějaké něžnosti, pokud je žena svolná. Jste přesvědčená, že si to nerozmyslíte a nechcete zasnoubení přece jen zrušit?"

Charlotta by ráda věděla o takových věcech víc. Pokud polibek na zápěstí dokáže vyvolat takové vzrušení, co potom polibky na jiných místech... Pohybuje se v nebezpečných vodách. Ale nemůže se vzdát, dokud se nepřesvědčí, že by mohla v přímém boji zvítězit.

„Tak do toho, polibte mě," navrhla. „Pokud to zvládnete, já to vydržím."

Nechtěla, aby to vypadalo jako výzva. Nechtěla vzbudit dojem, že jí to nebude příjemné. Možná by ji ale nelíbal takovým způsobem. Možná by se do toho nevtáhl celým srdcem. Možná by se nepřistihla, jak se propadá do pocitů, které už nedokáže ovládnout.

Jeho rty, které obvykle vídala sevřené do přísné linky, byly překvapivě měkké a poddajné. Přejížděl jí jimi po ústech a šeptal: „Polibte mě taky, Charlie."

Kdyby neřekl Charlie, ale Charlottě, možná by mu dokázala odolat. Ale v jeho hlase zaslechla něco velice blízkého, když vyslovil její jméno, že jeho prosbě bez váhání vyhověla.

Vůbec nevnímala, že ho objala kolem krku, on jí položil ruce kolem pasu a přitiskl ji k sobě. Věděla jen, že mu chce býtco nejbližší, že louží stát se jeho součástí, že si přeje, aby jí prostoupil.

Silněji tiskl a po vášnivém polibku jí posel doteky rtů zavřené oči, nos i tváře.

„Musíme přestat, Charlottě," zamumlal se rty těsně u jejího ucha.

„Ne."

Zasmál se, ale když našla svými rty jeho, ztratil dech.

Chtěla pro něj být zase Charlie. Prahla po jeho blízkosti.

Když jí znovu přimkl rty k ústům, cítila, jak se propadá do hlubokých a nebezpečných vod.

„Kdepak je ten můj vnuk?" ozvalo se z chodby. „A kde je moje nová vnučka?"

Než stačili pochopit, co se děje, dveře se rozlétly. Denbigh se otočil a díval se nejdřív do zmatené, ale vzápětí rozradostněné tváře svého dědečka. Těsně za ním se objevila babička. Odstrčil Charlottu od sebe a v rozpacích se tvářil, že se nic nestalo.

Ale stalo.

Denbigh ustoupil ještě dál od svůdné dívky, která ho znovu lákala do kompromitující situace. Tentokrát před zraky prarodičů. Ještě se nevzpamatoval z jejího polibku a špatně se orientoval, když se před ním objevili dva blízcí lidé, kteří mu připomínali, že nebyl vždycky cynickým světákem. Uvědomil si, že byly doby, kdy byl nemotorným a zranitelným klukem v krátkých kalhotách.

„Přistihl jsem je, jak se líbají," usmál se starý pán na svou ženu.

„Styďte se, Arthure, vrazit dovnitř bez zaklepání," kárala ho vévodkyně.

„Bůh s námi," zamručel Denbigh.

„Kdo je to?" zeptala se Charlotta.

„Moji prarodiče, vévoda a vévodkyně z Trentu." Lion si prohrábl vlasy a úplně lak zničil komorníkovo umné dílo.

„Mělo mi dojít, že si toho oznámení všimne," prohodil tiše k Charlottě. „*Timesy* mu nosí každý den v poledne. Ale nechápu, jak se sem dostali tak rychle. Oni si snad ani ne/halili."

„Jsem ráda, že přijeli," zašeptala Charlotta. „Podle mě s nimi netrávíte příliš času."

„Mám k lomu své důvody," namítl.

„Jaké?"

„Brzy na to přijdete sama," ujistil ji.

Starý pán se opíral o vyřezávanou hůl. Pravé chodidlo měl zavázané, a když si sedal do jednoho z křesel u krbu, volal na sluhu, aby mu přinesl stoličku pod nohu. „Díky tý zatracený noze je ze mě starej nerudnej dědek," přiznal.

Vévodkyně byla i ve stáří dost vysoká. V mládí jí přezdívali Dlouhá Mag. Šedivé vlasy měla zapletené a upravené do účesu, který připomínal stříbrnou korunu. Přesla salon a postavila se za křeslo, v němž se usadil vévoda. Půvabem a důstojností připomínala královnu. Láskyplně pohladila starého pána po několika zbývajících šedivých vlasech a ujistila ho: „Cestu už máte za sebou, drahý. Podložte si nohu a odpočiňte si."

Otočila se a nastavila Lionovi tvář k polibku. Potom rozpráhla náruč k Charlottě. „Pojďte ke mně, dítě," vybídla ji. „Chci přivítat mladou dámu, kterou si můj vnuk vybral, aby ho obdařila dědicem."

Denbigh vrhl na Charlottu varovný pohled. Už otvírala pusku, aby vévodkyně slova uvedla na pravou míru.

Nakonec se nechala obejmout. Potom ji

vévodkyně držela kousek od sebe a důkladně si ji prohlížela. Lion si byl jistý, že jí neunikla jediná maličkost.

Dal by cokoli za to, kdyby měla Charlotta alespoň pět minut na to, aby se vzpamatovala a upravila.

Světlé kadeře se jí uvolnily ze stuhy, která je měla držet. Na rukou měla skvrny od bílé barvy, protože než přišla, natírala plot. Sukni měla vpředu zaprášenou, jak ležela na podlaze v knihovně na břiše a četla.

Navíc měla po jeho polibcích nateklé rty, tváře zarudlé a vůbec vypadala, jako by právě vylezla z jeho postele.

Tiše doufal, že si toho babička nevšimne.

Charlotta se zapomněla před vévodkyní uklonit a dívala se staré dámě beze studu do očí, jako by si nebyla ničeho zvláštního vědoma. Lion v duchu zasténal.

Zaskočilo ho, když babička prohlásila: „Půjde to, Lione. Povede si dobře."

Dívali se oba na stejnou osobu? Možná už babičku opouští zrak.

„Měl jsi nám to říct, Denbighu," ozval se dědeček a ohřívá se u krbu, ve kterém se pro případ jeho nenadálé návštěvy v Londýně stále topilo. „Je to významný den, když si muž vybere nevěstu."

„Měla jsem strach, že tě lady Alice odradila od žen navždy," poznamenala babička a vedla Charlottu ke starému pánovi. „Jsem moc ráda, že jsem se mylila."

„Ale dědečku, já -" Uvědomil si, že nemůže prarodičům svěřit pravdu, nemůže jim přiznat, že si Charlottu Edgertonovou vzít nehodlá. Za daných okolností, když je přistihli v choulostivé situaci, budou na svatbě trvat. Vyžaduje to čest. Bude se muset tvářit, že jsou skutečně zasnoubení. Alespoň do té doby, než najde Charlottě opravdového manžela.

Všiml si, že ta malá potvora si jeho nervozitu nepokrytě vychutnává. Dědeček jeho rozpaky ukončil, když navrhl: „Postav se vedle Denbigha, děvenko, ať vidím, jak vám to spolu sluší."

Charlotta poslechla, ale když se ocitla vedle něho, úsměv se vytratil a ve tváři se jí zračily obavy.

„Není trochu malá?" poznamenal vévoda při pohledu na ně.

„No, vysoká nejsem, pane," souhlasila Charlotta.

„Slyšela jste to, Lizzie?" obrátil se starý pán na manželku. „Ten žabec mi říká pane! To se mi líbí. Vždycky jsem tvrdil, že v dobré rodině se lidé oslovují důvěrně. Žádné vaše milosti sem, vaše milosti lam. Pojd sem, děvenko, a dej dědečkovi pusku."

Charlottě se ulevilo a mile se usmála. Přistoupila ke starému pánovi, objala ho a políbila. „Těší mě, že vás poznávám, pane. Jsem ráda, že budu mít nového tatínka. Toho svého jsem ztratila, víte."

„Slyšel jsem, že Edgerton zemřel," prohodil vévoda. „Měl jsem vašeho otce rád."

„Znal jste ho, pane?"

„Jistě. Proč si myslíte, že vás poslal právě sem?"

Charlotta upřela na Denbigha tázavý pohled. „Myslela jsem, že to byl omyl, pane."

„Žádný omyl, milá Charlotto," vložila se do hovoru vévodkyně. „Váš otec byl dobrým přítelem naší rodiny."

„Lizzy se zapomněla zmínit, že se za něj málem provdala!" smál se starý pán.

„Opravdu?" vyhrkla Charlotta zvědavě. „Takže jsem mohla být vaší dcerou, madam."

„Ano," připustila vévodkyně. „Ale takhle je to daleko lepší," usmála se. „Zažila jsem krásné roky s Arthurem a ještě vás budu mít za vnučku."

Hrabě si odkašlal. Vévodkyně se rozesmála. Charlotta se zamračila.

Denbigh se cítil nespůj. Pokud někomu nebylo jasné, proč se držel od svých prarodičů co nejdál, stačilo mu zažít podobnou scénu. Vévoda s vévodkyní z Trentu se chovali nezvykle. Uváděli ho do rozpaků už jako chlapce, když si přivedl kamarády. Od tak vysoce postavených lidí se očekávalo, že budou formální a rezervovaní, ale oni naopak jednali velice otevřeně, jako nějaký hospodský s manželkou.

Kamarádi odjížděli po prázdninách s tím, že jeho prarodiče jsou moc hodní. Ale on sám by uvítal, kdyby nebyli tak nekonformní. Když povyrostl, raději od nich odešel, i když to znamenalo nést značnou odpovědnost. Nikdy nevěděl, jak má s nimi jednat. Líbilo se mu, když se lidé řídili podle pravidel, ale oni je neustále porušovali.

Možná proto se s nimi Charlotta okamžitě shodla. A pro něj bylo tak obtížné s ní vyjít.

„Lady Charlottu, někdo na vás čeká v kuchyni," oznámil komorník. Charlotta vykročila ke dveřím, ale Denbigh na ni zavolal: „Kam jdete?" „Musím se před večerí seznámit s mojí novou služebnou." „Vaší novou služebnou? Co je špatného na té, co máte?" „Nic." Otočila se a chlácholivě mu položila dlaň na zkřížené paže. Vzhledla k němu a řekla: „Včera se u zadního vchodu objevila nějaká žena a prosila o zbytky z kuchyně. Když mi řekla, že kdysi sloužila jako komorná, myslela jsem, že bych jí mohla pomoci." „Nemůžete přece zaměstnat všechny žebračky z ulice, Charlottu," namítl. „Ona..." „Ceká rodinu, Lione. Nemohu ji odmítnout. Nevadí vám to, že ne?" Když na něj upřela dychtivé zelené oči, plné nevinnosti, a žádala ho o souhlas, zjistil, že nedokáže odmítnout. Ačkoli bylo zvykem, že když se služebné začaly zakulacovat, naopak se propouštěly. Jenže od Charlotty mohl těžko čekat, že se bude chovat jako ostatní. „Tentokrát je to ale naposledy, Charlottu. O služebnictvo se stará můj správce." „Jistě." Otočila se a rozběhla se ze dveří. „Pomaleji, Charlottu," nabádal ji. Trochu zpomalila, ale o chůzi nebylo možné mluvit. „Díky, pane. Sally vám bude za vaši velkorysost vděčná." Denbigh zavrtěl hlavou. Z Charlotty Edgertonové nikdy nebude skutečná dáma. Pokud ji nechce mít zbytek života na krku, musí se jí co nejrychleji poohlédnout po nějakém manželovi. Jen, že mu chce býtco nejbliž, že louží stát se jeho současným, že si přeje, aby jí prostoupil. Silněji tiskl a po vášnivém polibku jí posel doteky rtů zavřené oči, nos i tváře. „Musíme přestat, Charlottu," zamumlal se rty těsně u jejího ucha. „Ne." Zasmál se, ale když našla svými rty jeho, ztratil dech. Chtěla pro něj být zase Charlie. Praha po jeho blízkosti. Když jí znovu přimkl rty k ústům, cítila, jak se propadá do hlubokých a nebezpečných vod. „Kdepak je ten můj vnuk?" ozvalo se z chodby. „A kde je moje nová vnučka?" Než stačili pochopit, co se děje, dveře se rozlétly. Denbigh se otočil a díval se nejdřív do zmatené, ale vzápětí rozradostněné tváře svého dědečka. Těsně za ním se objevila babička. Odstrčil Charlottu od sebe a v rozpacích se tvářil, že se nic nestalo. Ale stalo. Denbigh ustoupil ještě dál od svůdné dívky, která ho znovu zlákala do kompromitující situace. Tentokrát před zraky prarodičů. Ještě se nevzpamatoval z jejího polibku a špatně se orientoval, když se před ním objevili dva blízcí lidé, kteří mu připomínali, že nebyl vždycky cynickým světákem. Uvědomil si, že byly doby, kdy byl nemotorným a zranitelným klukem v krátkých kalhotách. „Přistihl jsem je, jak se líbají," usmál se starý pán na svou ženu. „Styďte se, Arthure, vrazit dovnitř bez zaklepání," kárala ho vévodkyně. „Bůh s námi," zamručel Denbigh. „Kdo je to?" zeptala se Charlotta. „Moji prarodiče, vévoda a vévodkyně z Trentu." Lion si prohrábl vlasy a úplně lak zničil komorníkovu umně dílo. „Mělo mi dojít, že si toho oznámení všimne," prohodil tiše k Charlottě. „*Timesy* mu nosí každý den v poledne. Ale nechápu, jak se sem dostali tak rychle. Oni si snad ani nehalili." „Jsem ráda, že přijeli," zašeptala Charlotta. „Podle mě s nimi netrávíte příliš času." „Mám k lomu své důvody," namítl. „Jaké?" „Brzy na to přijdete sama," ujistil ji. Starý pán se opíral o vyřezávanou hůl. Pravé chodidlo měl zavinuté, a když si sedal do jednoho z křesel u krbu, volal na sluhu, aby mu přinesl stoličku pod nohu. „Díky tý zatracené noze je ze mě starý nerudnej dědek," přiznal. Vévodkyně byla i ve stáří dost vysoká. V mládí jí přezdívali Dlouhá Mag. Šedivé vlasy měla zapletené a upravené do účesu, který připomínal stříbrnou korunu. Přešla salon a postavila se za křeslo, v němž se usadil vévoda. Půvabem a důstojností připomínala královnu. Láskyplně pohladila starého pána po několika zbývajících šedivých vlasech a ujistila ho: „Cestu už máte za sebou, drahý. Podložte si nohu a odpočiňte si." Otočila se a nastavila Lionovi tvář k polibku. Potom rozpráhla náruč k Charlottě. „Pojďte ke mně, dítě," vybídla ji. „Chci přivítat mladou dámu, kterou si můj vnuk vybral, aby ho obdařila dědicem." Denbigh vrhl na Charlottu varovný pohled. Už otvírala pusku, aby vévodkynina slova uvedla na pravou míru. Nakonec se nechala obejmout. Potom ji vévodkyně držela kousek od sebe a důkladně si ji prohlížela. Lion si byl jistý, že jí neunikla jediná maličkost. Dal by cokoli za to, kdyby měla Charlotta alespoň pět minut na to, aby se vzpamatovala a upravila. Světlé kadeře se jí uvolnily ze stuh, která je měla držet. Na rukou měla skvrny od bílé barvy, protože než přišla, natírala plot. Sukni měla vpředu zaprášenou, jak ležela na podlaze v knihovně na břiše a četla. Navíc měla po jeho polibcích nateklé rty, tváře zarudlé a vůbec vypadala, jako by právě vylezla z jeho postele. Tiše doufal, že si toho babička nevšimne. Charlotta se zapomněla před vévodkyní uklonit a dívala se staré dámě beze studu do očí, jako by si nebyla ničeho zvláštního vědoma. Lion v duchu zasténal. Zaskočilo ho, když babička prohlásila: „Půjde to, Lione. Povede si dobře." Dívali se oba na stejnou osobu? Možná už babičku opouští zrak. „Měl jsi nám to říct, Denbighu," ozval se dědeček a ohřívá se u krbu, ve kterém se pro případ jeho nenadálé návštěvy v Londýně stále topilo. „Je to významný den, když si muž vybere nevěstu."

„Měla jsem strach, že tě lady Alice odradila od žen navždy," poznamenala babička a vedla Charlottu ke starému pánovi.
 „Jsem moc ráda, že jsem se mylíla."
 „Ale dědečku, já -" Uvědomil si, že nemůže prarodičům svěřit pravdu, nemůže jim přiznat, že si Charlottu Edgertonovou vzít nehodlá. Za daných okolností, když je přistihli v choulostivé situaci, budou na svatbě trvat. Vyžaduje to čest. Bude se muset tvářit, že jsou skutečně zasnoubení. Alespoň do té doby, než najde Charlottě opravdového manžela.
 Všiml si, že ta malá potvora si jeho nervozitu nepokrytě vychutnává. Dědeček jeho rozpaky ukončil, když navrhl: „Postav se vedle Denbigha, děvenko, ať vidím, jak vám to spolu sluší."
 Charlotta poslechla, ale když se ocitla vedle něho, úsměv se vytratil a ve tváři se jí zračily obavy.
 „Není trochu malá?" poznamenal vévoda při pohledu na ně.
 „No, vysoká nejsem, pane," souhlasila Charlotta.
 „Slyšela jste to, Lizzie?" obrátil se starý pán na manželku. „Ten žabec mi říká pane! To se mi líbí. Vždycky jsem tvrdil, že v dobré rodině se lidé oslovují důvěrně. Žádné vaše milosti sem, vaše milosti lam. Pojd sem, děvenko, a dej dědečkovi pusu."
 Charlottě se ulevilo a mile se usmála. Přistoupila ke starému pánovi, objala ho a políbila. „Těší mě, že vás poznávám, pane. Jsem ráda, že budu mít nového tatínka. Toho svého jsem ztratila, víte."
 „Slyšel jsem, že Edgerton zemřel," prohodil vévoda. „Měl jsem vašeho otce rád."
 „Znal jste ho, pane?"
 „Jistě. Proč si myslíte, že vás poslal právě sem?"
 Charlotta upřela na Denbigha tázavý pohled. „Myslela jsem, že to byl omyl, pane."
 „Žádný omyl, milá Charlotto," vložila se do hovoru vévodkyně. „Váš otec byl dobrým přítelem naší rodiny."
 „Lizzy se zapomněla zmínit, že se za něj málem provdala!" smál se starý pán.
 „Opravdu?" vyhrkla Charlotta zvědavě. „Takže jsem mohla být vaší dcerou, madam."
 „Ano," připustila vévodkyně. „Ale takhle je to daleko lepší," usmála se. „Zažila jsem krásné roky s Arthurem a ještě vás budu mít za vnučku."
 Hrabě si odkašlal. Vévodkyně se rozesmála. Charlotta se zamračila.
 Denbigh se cítil nespůj. Pokud někomu nebylo jasné, proč se držel od svých prarodičů co nejdál, stačilo mu zažít podobnou scénu. Vévoda s vévodkyní z Trentu se chovali nezvykle. Uváděli ho do rozpaků už jako chlapce, když si přivedl kamarády. Od tak vysoce postavených lidí se očekávalo, že budou formální a rezervovaní, ale oni naopak jednali velice otevřeně, jako nějaký hospodský s manželkou.
 Kamarádi odjížděli po prázdninách s tím, že jeho prarodiče jsou moc hodní. Ale on sám by uvítal, kdyby nebyli tak nekonformní. Když povyrosl, raději od nich odešel, i když to znamenalo nést značnou odpovědnost. Nikdy nevěděl, jak má s nimi jednat. Líbilo se mu, když se lidé řídili podle pravidel, ale oni je neustále porušovali.
 Možná proto se s nimi Charlotta okamžitě shodla. A pro něj bylo tak obtížné s ní vyjít.
 „Lady Charlotto, někdo na vás čeká v kuchyni," oznámil komorník.
 Charlotta vykročila ke dveřím, ale Denbigh na ni zavolal: „Kam jdete?"
 „Musím se před večerí seznámit s mojí novou služebnou."
 „Vaší novou služebnou? Co je špatného na té, co máte?"
 „Nic." Otočila se a chlácholivě mu položila dlaň na zkřížené paže. Vzhledla k němu a řekla: „Včera se u zadního vchodu objevila nějaká žena a prosila o zbytky z kuchyně. Když mi řekla, že kdysi sloužila jako komorná, myslela jsem, že bych jí mohla pomoci."
 „Nemůžete přece zaměstnat všechny žebráky z ulice, Charlotto," namítl. „Ona..."
 „Ceká rodinu, Liona. Nemohu ji odmítnout. Nevadí vám to, že ne?"
 Když na něj upřela dychtivé zelené oči, plné nevinnosti, a žádala ho o souhlas, zjistil, že nedokáže odmítnout. Ačkoli bylo zvykem, že když se služebné začaly zakulacovat, naopak se propouštěly. Jenže od Charlotty mohl těžko čekat, že se bude chovat jako ostatní. „Tentokrát je to ale naposledy, Charlotto. O služebnictvo se stará můj správce."
 „Jistě." Otočila se a rozběhla se ze dveří.
 „Pomaleji, Charlotto," nabádal ji.
 Trochu zpomalila, ale o chůzi nebylo možné mluvit. „Díky, pane. Sally vám bude za vaši velkorysost vděčná."
 Denbigh zavrtěl hlavou. Z Charlotty Edgertonové nikdy nebude skutečná dáma. Pokud ji nechce mít zbytek života na krku, musí se jí co nejrychleji poohlédnout po nějakém manželovi.

7

CHARLOTTA SE UŽ TĚMĚŘ TÝDEN SNAŽILA

dívat na svět Denbighovými očima, jak slíbila Olivii, ale pokaždé to dopadlo špatně. Ten večer ji měl doprovázet do divadla a nadiktoval jí, že si má obléknout bílé šaty. Přesně v osm se měla objevit dole, dostala jasné instrukce jak se chovat po příjezdu do Covent Garden - mírně, slušně a rezervovaně, co má říkat Braddockovi-nejlépe nic.

„Dal mi asi deset příkazů," postěžovala si Olivii. „A očekává, že všechny do písmene splním. Je arogantní, panovačný, nepřijemný, despotický a... a... tyranský."

„To už jsi říkala."

„Tohle je potřeba stále opakovat," odsekla Charlotta. „Proč vidíš na Lionovi stále jen to nejhorší, Charlie?" zeptala se Olivie.

„Vezmi si ty narcisově žluté šaty, Li vy," vybídla ji Charlotta, aniž odpověděla na otázku. „Rozsvítí se ti v nich oči. Ty zelené jsou příliš... zelené."

„Nemyslíš, že ty šaty, co máš na sobě, jsou příliš... tenké?" zeptala se Olivie.

Charlotta přejela dlaněmi po jemné tkanině nových šatů. Měly čistě bílou barvu, jak vyžadoval Denbigh. Ale u barvy souvislost s jeho představami končila. Téměř průhledné šaty ji obepínaly. Živůtek byl tak hluboko vystřižený, že to zarazilo i ji samotnou. Byly by vhodné spíš pro ženu volnějších mravů.

Ale rozhodla se získat na Denbigha další bod k dobru.

„Samozřejmě že jsou odvážné a odhalují příliš," připustila. „Ale jak mám tvého bratra přesvědčit, že se budu sama rozhodovat co nosit?" Charlotta si povytáhla živůtek, ale nezakrýval o nic víc než předtím.

„Myslela jsem, že se budeš snažit s Lionem vyjít," poznamenala Olivie.

Charlotta si odfrkla. „Nedávno jsme předvedli, že spolu vycházíme tak dobře, že pokud si nedám pozor, vaši prarodiče nás doženou k svatbě ještě před koncem sezony."

„Mají tě rádi. Je jen přirozené, že chtějí, aby ses co nejdřív stala součástí rodiny."

„Moc ráda bych tě měla za sestru, Livy. Ale bez tvého bratra bych se snadno obešla." Když na ni Livy upřela smutný pohled, změnila téma. „Jsi nervózní? Vypadáš úplně klidně. Celý týden jsi vévodu neviděla. Copak se na setkání netěšíš?"

Olivie se rozechvěle zasmála. „Jsem vyděšená. Proč si myslíš, že ještě nejsem oblečená? Až budu hotová, budu muset sejít dolů a podívat se na něj. Co když změnil názor a rozhodl se jinak? Co když se mi už nechce dvořit?"

„To je nesmysl. Už několikrát jsem ti vysvětlila, jaká jsi dobrá partie, Livy." Charlotta se natáhla pro žluté šaty a podala je přítelkyni. „Pomůžu ti. Je půl osmé. Čím dřív budeš notová, tím dřív můžeme vyrazit. Umírám touhou vidět divadlo s opravdovými herci. Ty ne? Jsem si jistá, že nedokážu odtrhnout oči od jeviště."

„Všichni ostatní se ale budou dívat na tebe, protože takové šaty ještě neviděli," prohodila Olivie.

„Myslíš, že by se o mne někteří muži mohli začít zajímat?"

Olivie se zasmála. „S tím počítej. O přestávce se jistě přijdou Lionovi představit. Stačí, když budeš jenom sedět a čekat."

„I když jsem zasnoubená?"

„Mnoho mužů dává přednost zasnoubeným ženám. A jsou i jiní, kteří se ti budou snažit ukrást polibek právě proto, že jsi zasnoubená. A určitě se s tebou bude chtít seznámit spousta Lionových zvědavých přátel. Třeba se ti mezi nimi někdo zalíbí."

„Zní to jednoduše," prohodila. „Myslím, že bychom měly být dole, až vévoda přijede. Jen svým společníkům zabráníme ve zbytečných sporech a v tom, aby si házeli rukavici do tváře."

„Máš pravdu," souhlasila Livy. „Neměly bychom jim poskytnout možnost najít záminku k souboji. Už jich mají i tak dost."

Když měla Olivie správnou motivaci, oblékání jí netrvalo dlouho.

„Počkej, Livy," zarazila ji Charlotta, když se chtěla zvednout od zrcadla. „Moje nová služka Sally mi dala několik věcí, které zlepší vzhled." Zaječí packou nanasla kamarádce na tváře růž ze santalového dřeva. Potom navlhčila červený papírek a prstem nanasla barvu Livy na rty. „Hotovo," oznámila.

Olivie se podívala do zrcadla a zamračila se. „Nemyslíš, že je to příliš?"

„Nevím," připustila Charlotta po pravdě. „Ale určitě teď nejsi bílá jako stěna."

Olivie s povzdechem pobízela Charlottu, aby se odebraly dolů.

Když se objevily v salonu, Denbigh zareagoval podle očekávání.

„Jdete pozdě," ozval se ze svého křesla u krbu, když zaslechl, jak se otevírají dveře. Otočil se a zařval:

„Charlotto!"

Už dávno přišla na to, proč mu přezdívalí Lion.

Vyskočil a zíral na ni, jako by nevěřil vlastním očím. „Co to máte na sobě?"

„Bílé šaty, jak jste požadoval."

„Dobře víte, že jsem nemyslel žádný... průhledný mušelín," zajíkal se.

Charlotta se odpoutala od Olivie a vykročila k němu. Stál s široce rozkročenýma nohama a rukama v bok.

Všimla si, že nedokázal odtrhnout pohled od hlubokého výstřihu až do chvíle, kdy stála těsně u něho. Rudý vztekem se jí zadíval do očí.

„Ty šaty jsou-"

„Moc jí sluší," přerušila ho Olivie. „Nemyslíš, Lione?"

Charlotta se zatočila. Šaty skutečně zakrývaly jen málo. Když se na něj znovu podívala, všimla si, že se stále neuklidnil. „Mám se jít převléknout do něčeho jiného?" zeptala se.

Denbigh si přejel dlaní po bezvadně upravené vázance. „Znám vás a je mi jasné, že ať si obléknete cokoli, o moc lepší to nebude." Natáhl se a promnul mezi prsty jemný mušelín na rukávu.

Upřel na ni pohled a Charlotta se zachvěla, jako by laskal ji.

„Chcete si mě vzít, Lione?" zeptala se tiše, aby ji Olivie neslyšela.

„Dobře víte, že ne," odpověděl upjatě.

„V tom případě si musím najít jiného manžela," vysvětlovala. „A myslím, že tyhle šaty mi v tom pomohou."

„V téhle tenké síti," prohodil a pustil látku, „si můžete být jistá, že upoutáte ten typ mužů, o které byste asi moc nestála."

Znovu se jí zadíval do očí a Charlotta měla pocit, že nesouhlas v jeho pohledu přehlušuje touha.

„Takové šaty...," začal.

Olízl si rty a jí vyschlo v ústech.

„Nevypadám v nich krásně, Lione?"

„Vypadáte v nich prostopášně," opravil ji.

„Myslím, že obojí mi poslouží k získání manžela."

„Nemyslím -"

Komorník vévody z Trentu, starší pán jménem Sties, kterému by Charlotta doporučila, aby si pořídil lépe padnoucí umělý chrup, oznámil: „Jeho milost vévoda z Braddocku." Podařilo se mu to bez vážnějších potíží a Charlotta se na něj široce usmála.

Když Braddock vešel do salonu, zatajila dech. Netušila, k čemu by mezi oběma muži mohlo dojít, když se vévoda ocitl v domě muže, který mu zabil bratra.

Na oba byl příjemný pohled, vypadali výborně. Braddock byl oblečený do španělské modře, Denbigh zvolil černou. Bylo ale těžké je obdivovat, když se oba tvářili jako dva rozzuření psi soupeřící o jednu fenku.

„Denbighu," pozdravil Braddock.

„Braddocku," odpověděl hrabě.

Hovořili klidně, ale Charlottě neunikla Braddocko-va stisknutá čelist a Denbighova naběhlá žila na čele. Napětí narůstalo a hrozilo překypět.

„Půjďme?" navrhla Charlotta a zavěsila se do Denbigha. „Stiles má můj šál u dveří."

Olivie ji následovala a zavěsila se do Braddocka. „Ano. Můžeme?"

„Můj kočár čeká," oznámil Braddock.

„Můj také," ozval se Denbigh.

Oba muži se zastavili.

„Moje sestra pojedje se mnou," oznámil Denbigh.

„Rád vezmu vaši schovanku svým kočárem," odsekl Braddock s ironickým úsměvem.

Dokonce i Charlotta považovala jeho slova za hloupý vrtoch.

„Co kdybychom jeli všichni jedním kočárem," navrhla Olivie.

„V mém je dost pohodlí pro všechny čtyři," řekl Denbigh.

„V mém také," kontroval Braddock.

„Nechcete si tahat slámky, abychom zjistili, kdo zvítězí?" zeptala se Charlotta a znechuceně zavrtěla nad zbytečným dohadováním hlavou.

Ani jeden z mužů vtip neocenil. Stáli proti sobě s napřímenými rameny a měřili se pohledem.

„Myslím, že mě začíná bolet hlava," ozvala se Olivie. „Asi bych měla raději zůstat doma."

Braddock nic neříkal, ale bylo na něm znát zklamání. Pro gentlemana se neslušelo, aby řekl dámě, že si vymýšlí, aby je ušetřila nepříjemné situace.

Charlotta ale podobnými předsudky netrpěla. „No, mě hlava nebolí a celý týden jsem se na divadlo těšila. Pokud nepůjdeš, Livy, budu muset zůstat také doma. Myslíš, že by ti pomohla čpavková voda?"

„Možná byste se cítila lépe v kočáře vašeho bratra," navrhl Braddock a otočil se k Denbighovi. „Pokud s tím souhlasíte, pojedeme s lady Olivii do Covenl Garden s vámi a vaší schovankou."

„Denbigh přikývl. „Souhlasím."

„Díkybohu, že už se lo vyřešilo," prohodila Charlotta s úsměvem. „Pojedeme?"

„Potřebujeme čpavkovou vodu pro lady Olivii," připomněl Braddock.

„Ach ano," vyhrkla. Uvědomila si, že tu hru musí dohrát až do konce, aby mohli vyjet.

Jeden za sluhů byl vyslán za komornou lady Olivie, aby mu dala čpavkovou vodu. Ten ji poté přinesl dolů do salonu.

Při čekání nikdo neproněsl ani slovo.

Všichni čtyři si s úlevou vydechli, když se konečně usadili v Denbighovč kočáru.

Během prvního jednání Olivie zjistila, že ji skutečně rozbolela hlava. Ale nemohla odejít, museli se všichni vrátit v jednom kočáře. I kdyby se jí podařilo přesvědčit bratra, aby ji bez další nepříjemné scény odvezl, nechtěla Charlottě kazit zábavu. Tak tiše trpěla.

Seděli s Braddockem v jeho lóži za Lionem a Charlottou. Ta od chvíle, kdy přišli, visela na zábradlí uchvácená děním v hledišti. Zůstala tak až do chvíle, kdy se zvedla opona.

Lion by byl raději, kdyby vpředu seděla Olivie s Braddockem, aby na ně viděl. Několika zvědavými pohledy přes rameno se už ujistil, že sestře nic nehrozí.

„Ta bolest hlavy se vám zhoršila?" zeptal se jí vévoda šeptem.

„Vymyslel jsem si to," odpověděla.

„Všiml jsem si, jak jste sebou trhla, když se všichni hlasitě rozesmáli. Pokud vás hlava nebolela předtím, obávám se, že teď už vás trápí. Mýlím se?“

Usoudila, že nemá smysl si vymýšlet, a zavrtěla hlavou.

„Pojďte!“ vybídl ji.

„Ale -“

Její odpor nebral vážně. Vzal ji pevně za ruku a vedl ven z lóže. Překvapilo ji, že se Lion ani neohlédl. Plně ho zaměstnávala Charlotta. Neustále seji snažil přimět, aby se nenakláněla dolů a nezírala na lidi v přízemí.

Vévoda vzal Olivii za předloktí a zvolna ji vedl chodbou. Bylo tu ticho a tlumené světlo jí dělalo dobře.

„Je to lepší?“ zeptal se.

„Ano, děkuji. Možná byl důvodem jen hluk a vůně pomerančů z přízemí.“ Pomeranče byly v divadle oblíbeným občerstvením a jejich pronikavá vůně vytvářela ve špatně větraném prostoru pronikavé aroma.

Braddock si jejího vysvětlení nevšímal a pronesl to, co si myslel. „Důvodem bude zřejmě napětí mezi mnou a vaším bratrem.“

Olivie se zastavila a pohlédla mu do očí. Tak modré oči ještě neviděla. Když se usmál, v koutcích se mu vytvořily vějířky drobných vrásek.

„Zaskočil jsem vás?“ zeptal se.

Zastyděla se, že ji přistihl při přímém pohledu, a okamžitě sklopila oči. „Vaše upřímnost mě velmi překvapuje.“

„Bylo by hloupé popírat něco, co je všem jasné. Nemáme se s Denbighem v lásce. Zabil mého bratra. Nebýt vás...“

„Zabil byste mého bratra?“

Stiskl rty a neodpověděl.

„Těší mě, vaše milosti,“ pronesla, „pokud chcete kvůli mně na pomstu zapomenout. Ale...“

Až do tohoto večera, kdy viděla oba muže pohromadě, si Olivie nepřipouštěla, jak je pro ni nebezpečné se do Braddocka zamilovat. Minulost nelze vrátit. Denbigh zabil lorda Jamese. A jeho smrt bude navždy stát mezi její rodinou a Braddockem.

Pokud se s ním bude i nadále stýkat, je možné, že se ti dva nakonec smíří. Snad. Ale není to pravděpodobné. Spíš jejich sblížení vyústí v to, o čem mluvila Charlotta. Až jednou nebude poblíž, Braddock hodí Lionovi do tváře rukavici a jeden z nich, nebo oba, skončí mrtví.

Otvírala ústa, aby vévodovi oznámila, že už pro něho nebude nikdy doma, kdyby za ní přijel, ale nedokázala konečné odmítnutí vyslovit.

„Stalo se něco, lady Olivie?“ zeptal se.

„Ne, to jen ta hlava.“

„Seženu nějakou drožku a doprovodím vás domů.“

„Myslím, že bratr by s tím -“

Položil jí prst na ústa. Jeho dotek jako by ji elektri-zoval. Vydechla a zůstala stát. Vzhledla k němu a v jeho očích spatřila úžas a... ještě něco. Chvilková pochybnost, kterou zahlédla v jeho pohledu, okamžitě zmizela. O čem pochybuje? uvažovala. Myslí jí vířilo mnoho věcí.

„Není vhodné, abych s vámi odjela bez doprovodu,“ namítla. „Kdyby se na to přišlo, dostali bychom se do řečí.“

„Nikdo se nic nedozví,“ ujišťoval ji tiše. „Důvěřujte mi přece.“

Po ničem jiném netoužila. „Dobře,“ souhlasila nakonec. „Oznámím jen bratrovi, že odjíždíme.“

„Nemusíte, postarám se o to sám.“

Odvedl ji ven a usadil do drožky, kterou důrazným mávnutím zastavil. Starý kočár měl popraskaná kožená sedadla, zdaleka ne tak měkká jako la, na která byla zvyklá. Uvnitř byl nepříjemný zápach.

Přepadla ji nevolnost, ale vévoda se vrátil do divadla a Olivie se bála vystoupit a čekat na něj venku sama.

„Požádal jsem, aby vašemu bratrovi doručili o přestávce vzkaz,“ prohlásil a nastoupil do drožky. „Díky lady Charlottě si určitě ani nevšimne, že jsme odešli.“

Olivie se bála, že Lion si její nepřítomnosti naopak všimne dřív a bude schopný obrátit divadlo vzhůru nohama, aby ji našel. Ale Braddockův klid jí dodával odvahu a ani drožka s ním nebyla tak strašná.

Když projížděli v tmavém kočáře prázdnými ulicemi, uvědomila si, do jaké situace se dostala. Mohla si sice namlouvat, že na to nikdo nepříjde, ale pro oba to bylo nebezpečné. Kdyby je někdo přistihl spolu, museli by nést následky.

Byla tak zabraná do úvah o tom, do jak nevhodné situace se dostala, že ji vůbec nenapadlo, proč slušná mladá dáma nezůstává se svobodným mužem o samotě. UVědomila si to ve chvíli, kdy ji vzal Braddock za ruku.

„Tohleje... měl byste... Nemohu...“

Soustředila se na to, co se děje s její rukou, ale Braddock se sklonil a políbil ji na ústa. Byl to jen letmý dotek rtů, kdyby neviděla ve světle pouliční lucerny světylka v jeho očích, myslela by si, že sejí to jen zdálo.

Zděšeně se otočila k oknu. „Neměl jste to dělat,“ namítla bez dechu. Byla vyděšená, ale ovládlo ji vzrušení.

„Proč ne?“ zeptal se. „Chtěl jsem ochutnat vaše rty a zjistit, jestli jsou tak sladké jako jahody, kterými jste šije večer potřela.“

„Aha. To je jen barva, vaše milosti. Lady Charlotta-“

„Jsem si jistý že chutnáte po jahodách."

Otočila se k němu s protestem na rtech, ale jeho pronikavý pohled ji zaskočil.

„Možná jsem se spletl," prohodil. „Raději se ujistím ještě jednou."

Seděla ztuhlá hrůzou a nevěděla, kam se otočit. On se znovu sklonil a na ústech ucítila jeho rty.

Měla být připravena. Tentokrát se neměla nechat zaskočit. Ale při jeho doteku se jí zmocnilo ještě větší vzrušení než poprvé.

Věděla, že by se měla odtáhnout. Trvat na tom, aby ji okamžitě odvezl domů. Ze by měla pevně sevřít rty.

Jenomže city, které tolik let dusila uvnitř, se provalily jako voda protrženou hrází. Zasténala a pootevřela ústa.

Cítila jeho jazyk a měla pocit, jako by se mu celá otevírala. Cítila, jak si pohrává s jejími rty, aby je otevřela víc, a srdce jí bušilo až v hrdle.

Pevně svírala dlaně v klíně, aby je k němu nevztáhla. Bylo jí jasné, že mu dovoluje příliš, ale nedokázala mu v tom zabránit.

Když se odtáhl a zadíval se jí do očí, zachvěla se. Uvědomovala si, že je rozechvělá očekáváním. Toužila po dalším polibku. Potřebovala ho. Dožadovala se ho.

Uvědomila si, že stačí jen málo, aby se ocitla v jeho náručí.

Jenomže výchova byla silnější než nově poznaná touha. Je dáma. A dámy se na muže nevrhají. Opřela se a čekala.

Bylo načase kouzlo přerušit.

Nechtěla ale, aby ta chvíle skončila. Takhle nějak to vídala ve svých snech - i když so ani ve snu nedokázala představit, jaké pocity v ní dokáže vévoda svými polibky vyvolat.

„Netušila jsem, co všechno budu cítit," pronesla tiše.

„Ani já ne," zamumlal.

Kočár zastavil a Olivie zvedla záclonku. Čekala, že uvidí dědečkův dům. Všude byla tma a domy se tísnily jeden na druhém. Nic jí tu nepřipadalo povědomé. Dveře nejbližšího domu se otevřely, objevil se sluha s lucernou a čekal. Olivii napadlo, co si o nich myslí. Zřejmě došlo k nějakému omylu.

„Kde to jsme?" obrátila se k vévodovi. „Proč jsme tu zastavili?"

Lion chytil Charlottu za rukáv, aby nespadla, ale cítil, že lehounká látka se trhá. Natáhl se znovu, popadl ji za loket a stáhl zpátky. Zachránil ji lak před jistou smrtí pádem do přízemí. Byla tak zabraná do dění na jevišti, že si ani nevšimla újmy na šatech.

„Posaďte se," nabádal ji unaveně.

„Ale Lione, je to tak zajímavé. Chci vidět všechno, nemůžu si nechat uniknout ani okamžik."

Bylo těžké něco namítnout, ale všechno má své meze. Jinak by opravdu mohla skončit dole.

„Jestli chcete, můžeme o přestávce zajít do přízemí," navrhl. „Ale musíte mi slíbit, že zbytek jednání budete klidně sedět."

„Ano, budu," souhlasila. Ale seděla až na samém okraji křesla, tak blízko zábradlí, jak to bylo možné. Za chvíli se opřela a zatahala Liona za rukáv. „Lione," zašeptala.

Bylo tak nezvyklé, že ho oslovila křestním jménem, že ztuhl a čekal, co si vymyslí tentokrát. „Nemohu jít o přestávce do přízemí." „Proč?"

„Musím počkat, až se mi přijdou představit všichni muži, které upoutaly ty vyzývavé šaty."

Lion zatnul zuby, jinak by se neudržel a rozkřikl se na ni. Otočil se k sestře, jestli by Charlottě nemohla domluvit - a zjistil, že Olivie je pryč. A Braddock také.

„Zatracená práce!" zaklel tiše. Nemohl si dovolit ztropit tu scénu. Jen by tím způsobil skandál, kterému chtěl za každou cenu zabránit.

„Musíme odejít, Charlotto!" vybídl dívku a přehodil jí přes ramena šál.

„Já nikam nechci," ohradila se.

„Olivie zmizela s Braddockem," sykl jí do ucha.

Otočila se tak prudce, že téměř spadla ze židle. „Jsou pryč? Kam šli?"

„Nemám tušení." V duchu si představil několik možností, při nichž mu tuhle krev v žilách. Bylo mu jasné, že Braddock se mu chystá přes sestru pomstít. Proč jen jim nevěnoval víc pozornosti?

Důvod seděl vedle něho. Uhlídat Charlottu dalo víc práce než se postarat o celý houf dětí.

„Kde je budeme hledat?" zeptala se Charlotta.

„Spolu nepojedeme nikam. Vy pojedete domů a já zjistím, kde je vévoda."

„Samotného vás nikam nepustím," prohlásila Charlotta. „Jste schopni se nechat Braddockem zabít v souboji."

„Pokud k tomu dojde, tak až za svítání. Zbývá ledy ještě několik hodin, kdy mě budete poslouchat."

„Co se stane, když vás zabije?" zeptala se. „Potom budu volná?"

„Okamžitě se přestaňte tvářet lak krvelačně. Pokud se mi něco stane, dostane vás, spolu s nábytkem a obrazy, další hrabě z Denbighu, ať už to bude kdokoli."

Charlotta se zamyslela. „Raději to vydržím s vámi. Myslím, že už jsme dosáhli jistého slupne porozumění. Jestli vám to udělá radost, byla bych raději, kdybyste se nenechal od vévody zabít."

„Ze všech sil se vynasnažím, abych tomu zabránil," ujistil ji.

Než se dohodli, jednání bylo u konce. Před dveřmi se shromáždilo několik floutků, hejsků a kašparů, kteří čekali na příležitost, aby byli představeni jeho schovance.

Ve snaze nedopustit, aby se Charlotta komukoli z nich věnovala, téměř přehlédl i posla se zprávou.

„Vzkaz, pane," pronesl módně oblečený, ale poněkud špinavý muž, a podával mu složený pergamen.

Denbigh mu vytáhl papír z ruky, aby se ho rychle zbavil. Vzápětí si ale všiml, že na listu je napsané jeho jméno.

„Děkuji," řekl.

Posel natáhl dlaň. „Ten pán říkal, že vod vás něco dostanu."

Denbigh hledal drobnou minci a upustil ji muži do ruky. Špinavý elegán zmizel v davu.

Denbigh otevřel dopis a přečetl si pouhá dvě slova:

Mám ji

Přejel očima dav, aby našel posla, ale ten byl už bůhvídkde. *Mám ji*. Co tím Braddock myslel? Že má Olivii ve své moci a hodlá ji znásilnit a zavraždit?

Nebo mu chce jen oznámit, že jeho sestra je v bezpečí pod jeho ochranou?

Byl nervózní. Čestný muž by se tak tiše nevytratil. Braddock pro něj představoval hrozbu. Chtěl ho vyprovokovat k souboji.

Kam jen mohl vévoda Olivii zavést? To byla klíčová otázka. Šlo i o čas. Musí sestru najít, než ji ten chlap stihne zkompromitovat. Smutné na celé věci bylo, že se jí Braddock nemusí ani dotknout. Stačí, když ji bude držet někde přes noc. To by jeho sestru zničilo.

Ne že by Olivie mohla čekat, že si ji někdo vezme, ale ve společnosti by pak nemohla držet hlavu zpříma. V nejlepších rodinách by ji odmítali přijmout. A až by se on chtěl oženit, jeho možnost výběru manželky by se výrazně omezila na ty, kdo by byli ochotni skandál v rodině přehlédnout.

Zatímco uvažoval, minimálně třem vymóděným marnotratníkům se podařilo Charlottě představit. Dívka se s nimi vesele bavila.

Existoval jediný způsob jak se všech těch povalečů zbavit. Rázně jejich zábavu přerušil.

Tvářil se, jako by neexistovali, vzal Charlottu za loket a vedl ji ke dveřím.

„To od vás nebylo moc hezké," protestovala, když ji vedl chodbou. „Jerrold se zdál velice příjemný."

„Jerrold?" *Ona nazývá úplně cizího člověka křestním jménem!* „Zřejmě mu jde hlavně o majetek," prohodil znechuceně.

Jeho kočár čekal v dlouhé řadě a Denbigh požádal, aby předjel.

„Měl hezké oči," pokračovala Charlotta.

„Kdo měl hezké oči?"

„Samozřejmě Jerrold."

„Odkdy u chlapa záleží na barvě očí?" vyštěkl.

„Nešlo o barvu," namítla. „Nikdo nemá hezčí oči než vy. Ale on se na mě díval jako na člověka, nějak na ženskou se slepičím mozkem."

Denbigh kompliment ohledně svých očí přešel. Nemínil Charlottě dovolit, aby ho tak lacino odvedla od jádra sporu.

Otočil se k ní a zeptal se: „Chcete snad naznačit, že *já* se k vám chovám jako k ženské se slepičím mozkem?" Dívka přikývla.

„To je zvláštní. Já -"

„Vy mi diktujete každý krok. Nechcete mi dovolit, abych myslela sama za sebe nebo se sama rozhodovala."

„To vychází z mé zkušenosti, že se příliš moudře nechováte."

„Vždyť to říkám."

„Co říkáte?"

„Že mě považujete za hloupou nánu."

„Nic takového jsem neřekl!"

Až pozdě si uvědomil, že se jí zase podařilo vyprovokovat ho ke křiku. Rozhlédl se a všiml si pobavených pohledů několika vozků. Mohl si být jistý, že každý z nich jeho slova rád zopakuje svým pánům. Kdyby nevěděl, že i to by se okamžitě rozneslo, nahlas by zaúpěl.

Jakmile se usadili v kočáře, Charlotta prohodila: „Je vám doufám jasné, že pokud vyděsíte všechny nápadníky, zůstanu vám několik let na krku."

„Najdu vám manžela, Charlotto, slibuju vám to. A určitě to bude muž, který se vám bude líbit. Ale ne dnes večer. Ted mám na práci něco důležitějšího."

Domníval se, že si Charlotta neuvědomuje, jak vážné je Oliviiino zmizení. Ale potom prohodila: „Myslíte, že by mohl Livy ublížit?"

Denbighovi přejel mráz po zádech. Braddock jistě nebyl tak zhýralý, aby dokázal fyzicky ublížit nevinné ženě. Na otázku jí ale neodpověděl, protože se bál, aby mu neselhal hlas.

„Nejspíš je v pořádku doma a my se bojíme zbytečně," prohodila do ticha.

Lion si uvědomil, že stejně musí odvézt Charlottu, takže se může ujistit, jestli vévoda Olivii v pořádku dovezl domů.

Ale obával se, že se stala obětí jeho pomsty.

8

„NEVÍM, JAK JSME SE SEM DOSTALI," odpověděl Braddock Olivii na její otázku. Zvláštní tón jeho hlasu přičítala skutečnosti, že vychází z temnot. Nebylo příjemně sedět ve tmě s někým, kdo jí najednou připadal úplně cizí.

„Zřejmě mi kočí nerozuměl," pokračoval vévoda. Zabouchal na střechu kočáru a řekl kočímu adresu jejího domu na Grosvenorském náměstí.

„Tak se rozhodněte, pane," ozval se kočí drsným hlasem, který dával tušit notnou dávku alkoholu. „Nejdřív mi řeknete jedno a potom zas něco docela jiného."

„Co tím myslíš?" zeptala se Olivie. „Požádal jsem ho, aby nejezdil přímo k vám, ale jel oklikou," vysvětloval.

„Doufám, že vám to nevádí."

„Ne," odpověděla. „Vůbec mi to nevádí." Potěšilo ji, že si chtěl prodloužit společný čas. Vlastně by byla nejraději, kdyby večer nikdy neskončil. Ale to nebylo možné.

Znovu ji vzal za ruku a kočár se rozjel po hrbolaté dlažbě nočním městem.

Vévoda mlčel a ona neměla odvahu zahájit hovor sama. Uvažovala, kdy se vysloví. Byla přesvědčená, že o tom přemýšlí.

Chápala ho. Jak má bratra požádat o její ruku, když spolu sotva promluví? Snažila se přijít na nějaké schůdné řešení, ale nic ji nenapadalo.

Překvapilo ji, jak dotek jeho ruky působí klidně, zatímco před chvílí ji spaloval. Došla k závěru, že je to pro jejich společnou budoucnost dobře. Vévoda jí dokáže poskytnout klid a bezpečí, ale umí ji dotekem i vzrušit.

Když kočár znovu zastavil, byla zvědavá, kam je opilý kočí dovezl tentokrát. Nerada odhrnula záclonku a zjistila, že teď jsou před dědečkovým domem na Grosvenorském náměstí.

Uvažovala, jestli seji Braddock pokusí znovu políbit. Toužila po tom, ale zároveň měla strach, aby ji nepovažoval za dívku lehčích mravů, když mu dovolí tolik intimností předtím, než se vysloví.

Nakonec jí jen pomohl vystoupit z kočáru a krácel krok za ní. Kulhala po několika schodech k přednímu vchodu.

„Dobrou noc, lady Olivie," rozloučil se. Kde je jeho úsměv? Kde jsou láskyplná slova, která tolik toužila slyšet?

Proč od ní stojí tak daleko? *Kdy vás zase uvidím?*

Podářilo se jí ta slova nevyřknout, ale měla je napsaná v očích a na tváři. Ale protože je měla sklopené ke špičkám večerních střevíčků, byla jen malá šance, že by šije přečetl.

„Dobrou noc, vaše milosti," zamumlala.

„Počkám, dokud si nebudu jistý, že jste v pořádku uvnitř," pronesl.

Otočila se, aby zaklepala kruhem nad mosaznou lví hlavou na dveřích. Nechtěla se s vévodou tak rychle rozloučit. Ale nemohla podniknout nic, co by jejich setkání prodloužilo.

Stiles přišel okamžitě otevřít. „Vítejte doma, lady Olivie." Překvapení, že přijela sama, dal najevo jen pozvednutím jednoho obočí.

Olivie se obrátila k vévodovi. Chtěla se mu podívat přímo do tváře, ale bála se, že ve světle z otevřených dveří by byl její pohled příliš výmluvný.

„Děkuji vám, vaše milosti. Divadlo bylo... Večer byl... Dobře jsem se bavila," vypravila ze sebe zmateně.

Nic seji nedařilo. Zmlkla a v rozpacích stála na místě. Nedokázala se pohnout do domu ani k vévodovi.

Jemněji ukazováčkem zvedl bradu.

Letmo se mu podívala do očí, ale měla pocit, že jeho pohled je prázdný. „Sbohem, lady Olivie."

Potom se otočil a zmizel.

Sbohem ? Ne dobrou noc ?

Chtěla se za ním rozběhnout a požádat ho o vysvětlení. Jenomže nedokázala běžet. Pokud vévoda o pokračování jejich vztahu netouží, jen by se před ním zesměšnila a ponížila.

Se skloněnou hlavou vešla dovnitř. Chtěla co nejdřív zmizet ve svém pokoji. Ze salonu ale zaslechla dědečka:

„To jsi ty, Denbighu?"

„Ne, to jsem já, dědečku," odpověděla. „Lion zůstal s lady Charlottou ještě v divadle."

„Pojď sem, děvenko," ozval se znovu. „Musíš nám vysvětlit, co děláš doma tak brzy."

Olivie si přála, aby byla jako Charlotta. Ta by klidně odsekla: Ne! Jdu do svého pokoje, abych si uchovala v paměti každý vzácný okamžik dnešního večera, vybavovala si znovu vévodovy polibky a uvažovala, proč se nevyslovil a místo dobrou noc se rozloučil sbohem.

Ale Olivie je Olivie. Podala plášť Stilcsovi a řekla: „Už jdu, dědečku."

„Proč jste zabil lorda Jamese?“ zeptala se Charlotta.

Denbigh při její otázce ztuhl a vybavily se mu vzpomínky na noc, kdy chtěl najít někoho, koho miloval... ale přišel pozdě.

„Určitě jste k tomu měl lepší důvod než ten, o kterém jsem slyšela,“ pokračovala.

„Co jste slyšela?“ zeptal se.

„Že se vám nelíbilo, jak měl upravenou vázanku. Pro takovou malichernost se přece nezabývá,“ uvažovala nahlas.

„Neslyšela jste náhodou, že jsem byl v tu chvíli šílený?“

„Od chvíle, kdy jste hodil Jamesovi do tváře rukavici, jste měl do následujícího svítání dost času se uklidnit. Skutečný šílenec by se tak rychle nevzpamatoval. Určitě jste k tomu měl pádný důvod a já bych se ho ráda dozvěděla. Prosím.“

„Prosby vám tady nejsou nic platné, Charlotto. Neraď o tom hovořím a prosím vás, abyste to respektovala.“

Ta žába ho ale nikdy neposlouchala. Mělo mu být jasné, že se tak snadno nevzdá jen proto, že ji o to požádal.

„Livy říká, že ten důvod zná. Když jsem se jí na to ptala, odmítla mi to prozradit. Ale možná ji příště přemluví. Dokážu působit přesvědčivě... na ženskou se slepším mozkiem.“

Denbigh si odfrkl.

„Ale raději bych to slyšela od vás,“ pokračovala podmanivým hlasem.

Denbigh se snažil rozpomenout, co tehdy v noci Olivii napovídal. Po večeři zůstal sedět v jídelně u stolu a pil jednu láhev vína za druhou, až byl tak opilý, že se nedokázal postavit na nohy. Olivie zaslechla nějaký šramot, protože se někde v domě otevřelo okno. Když sešla dolů, našla ho zoufale plakat s hlavou v dlaních.

Při pohledu na její vyděšenou tvář se snažil ovládnout. Ale bylo už pozdě. Viděla jeho slzy.

Přistoupila k němu, vzala mu obličej do dlaní, zadívala se mu do očí a ujistila ho, že všechno bude v pořádku.

Pocítil úlevu, položil si jí hlavu na prsa a vyplakal se jako dítě.

Tehdy jí určitě řekl všechno.

Ale nemohl se na nic rozpomenout. Následující den se probudil pozdě a cítil se provinile. Nedokázal se sestře podívat do očí. Nechal jí jen vzkaz, že jí děkuje a je jí vděčný, že mu pomohla, když ji potřeboval, a utekl do Londýna. Potom se na Denbigh vypravil až na popud sousedky paní Killingtonové, aby si promluvil se svou schovankou.

„No, myslím, že mi nic vysvětlovat nemusíte,“ ozvala se Charlotta. „Ale kdybyste řekl Braddockovi skutečný důvod, proč jste zabil jeho bratra, možná by vám odpustil.“

„Neuvěřil by, že jeho bratr byl hulvát a ničema.“

„Aha!“ vyhrkla Charlotta. „Lord James vám tedy provedl něco, za co si zasloužil tak tvrdý trest.“ „Podle mého názoru ano.“ „Nepovíte mi, o co šlo?“ dožadovala se. „Ne.“

„Zeptám se Livy!“ vyhrožovala.

„Doufám, že k tomu budete mít příležitost,“ prohodil zasmušile.

Jakmile vešel do domu, jeho obavy mu připadaly bláhové. Ten vzkaz skutečně neznamenal nic strašného. V hale totiž zahlédl Olivii plášt. Ale nebyl ještě uklizený, takže nebyla doma dlouho. A Braddock s ní byl o samotě celou cestu na Grosvenorské náměstí. Mohlo se stát cokoli.

„Kde je lady Olivie?“ zeptal se Stilese.

„Myslím, že je s vévodou a vévodkyní v salonu, pane.“

Denbigh vykročil k salonu. Charlotta spěchala za ním. Oba popadali dech, když vešli dovnitř a uviděli Olivii, jak sedí na stoličce u dědečkova křesla a směje se něčemu, co právě pronesl.

„Vy dva jste ale tajnůstkáři,“ otočil se k nim vévoda, když si vnuka všiml. „Poslat sestru napřed, abys mohl být sám se svou nastávající,“ pronesl s výmluvným mrknutím.

Denbigh zahanbeně sklopil hlavu, ale nemohl nic namítat, pokud nechtěl odhalit Olivii. A to neměl v úmyslu, dokud si s ní nepromluví a nebude si jistý, co se mezi ní a Braddockem stalo.

Denbigh se snažil pohledem zjistit, proč si Olivie vymyslela právě tohle, ale jako obvykle držela oči sklopené.

„Olivii přivezl Braddock,“ poznamenal Denbigh.

„Přesně tak,“ souhlasil vévoda. „Přijeli před chvílí. Livy mi právě vyprávěla, jak moc se vám hra líbila, Charlie.“

Denbigh se málem zakuckal, když zaslechl vévodu použít tu strašnou přezdívku. Už otvíral ústa, aby ho opravil, když se podíval na babičku a všiml si, jak láskyplně se na svého muže dívá.

Snažila se, aby se starý pán nerozčiloval a hodně odpočíval. Oficiálně byla důvodem jeho dna, ale pravda byla horší. Doktor říkal, že vévoda má slabé srdce. Vévodovi z Trentu už moc času nezbývalo.

Denbigh si uvědomil, jak by mu dědečkova hřmotnost chyběla. Podíval se na starého pána v křesle u krbu. Na stoličce u nohou mu seděla Olivie a vedle ní na zemi se usadila Charlotta. Bylo mu jasné, že ten obrázek bude jednou uchovávat jako vzácnou vzpomínku.

Ale právě teď by dal všechno za to, kdyby mohl být se svou sestrou pět minut sám.

Charlotta určitě uvažovala stejně. K jeho překvapení se pokusila toho docílit.

„Jsem unavená, dědečku. Doufám, že nás s Livy omluvíte.“

„Livy se o únavě nezmínila,“ namítl starý pán.

Charlotta na něj upřela okouzlující pohled. „No, mám-li říct pravdu, taky únavu necítím. Ale nemohu se dočkat, až mi Livy poví o tom, jak trávila večer s Braddockem, a já se jí zase svěřím se svými zážitky. Nebude vám to vadit, že ne?”

Denbigh zaskočeně sledoval, jak se Charlottě během chvilky podařilo omotat si vévodu z Trentu kolem prstu. Nejenže klidně prohlásí, že by byla raději s Olivii než s ním, ale navíc očekává, že mu to snad udělá radost!

„Být tak znovu mladý,” povzdechl si starý pán. „Jděte,” pokynul jim rukou. „Jděte si popovídat. Mně bude dobře ve společnosti vaší babičky,” usmál se.

Denbigha uváděly poznámky o vztahu prarodičů do rozpaků.

Charlottu ale jeho slova očividně nezaskočila. Nakonec, jeho sc její drzost také nijak nedotkla. Není divu. Byli stejného ražení. Ani jeden z nich si nemyslel, že by se měl nechat svazovat nějakými pravidly.

Vévodova arogance byla pochopitelná. Jeho společenské postavení bylo hodně vysoké - stál těsně za králem a královnou. Ale Charlotta... Charlotta nemohla o žádném postavení mluvit. Ta hloupá ženská je přesvědčená, že je rovnocenná každému muži.

Nerad připouštěl skutečnost, že zatím nedošlo k ničemu, co by to vyvracelo.

Olivie s Charlottou opustily salon a vykročily po schodech nahoru. Denbigha zanechali s prarodiči.

V tu chvíli na něj dědeček upřel zpod hustého bílého obočí výmluvný pohled.

Panebože, pomyslel si Denbigh. Starý pán má se svou manželkou nějaké plány!

Spěšně opustil salon.

Mohl jet do klubu, ale tam by mohl narazit na Braddocka. A to by nebylo dobré, protože si ještě nestačil promluvit se sestrou. A teď se zdálo, že rozhovor bude muset odložit až na ráno.

Vydal se do svého pokoje. Překvapilo ho, když ho náhle zastavila Olivie.

„Myslel jsem, že jsi s Charlottou,” podivil se.

„Musím s tebou mluvit,” vysvětlovala mu. „Můžeme se na chvíli uchýlit do tvého pokoje?”

Bylo to sice neobvyklé, ale od příjezdu Charlotty ho už nic nemohlo překvapit. „Jistě,” souhlasil a otevřel dveře.

Když za ní zavřel, ukázal na křeslo u okna. „Neposadíš se?”

Nikdy si její chůze nevšiml, ale teď nedokázal od kulhání odpoutat pohled a podívat se jí do tváře. Bylo jasné, že je nešťastná.

Srdce mu pokleslo, když došel k přesvědčení, že ji vévoda zneuctil. Opřel se o dveře, zkrřížil ruce na prsou a zeptal se: „Tak co se stalo, Olivie?”

Zastavila se a otočila se k němu. „Co li psal vévoda v tom vzkazu? Charlotta říká, žeš ho dostal.”

„Napsal jen: *Mám ji.*”

„Myslel sis, že mě unesl?” zeptala se.

Přikývl.

„Co mi mohl podle tebe udělat?” vyptávala se dál.

Rozhodl se mluvit pravdu. „Myslel jsem, že tě odveze do nějakého domu a bude tě tam držet přes noc.”

Vydechla a zakryla si dlaní ústa, aby nevykřikla. „Ne, to ne.” Zdálo se, jako by se odhodlávala s něčím svěřit, a bylo znát, že z jeho závěrů nemá radost.

Denbigh se odlepil ode dveří a vykročil k ní, ale zavrtila hlavou a její výraz dával výmluvně najevo, že nechce, aby se k ní přiblížil.

„Co ti udělal, Olivie?”

„Nic,” pronesla tiše. „Chvíli jsme se projížděli v drožce a potom jsme..., potom mě odvezl domů,” opravila se.

A potom... co? Denbigh se pokoušel prázdné místo zaplnit. Najednou mu svítilo. Potom *jsem zastavili u nějakého domu.*

Vévoda se zachoval přesně podle jeho předpokladů, ale nakonec z nějakého důvodu svůj plán neuskutečnil.

Proč? Byla to jen zkouška, aby se ujistil, jak složité to bude? Nebo řekla Olivie něco, co ho přimělo změnit názor? Chtěl mu Braddock jen ukázat, jak těžké bude udržet Olivii v bezpečí, a zbavit ho lak klidného spánku? Nejjednodušší by bylo vyzvat vévodu na souboj a zabít ho. Ale zatím k tomu neměl důvod, i když jeho bratr si smrt zasloužil.

Možná měla Charlotta pravdu. Měl by říct Braddockovi pravdu. Třeba by se tím všechno vyřešilo.

Ale možná by taky zůstalo všechno při starém.

„Proč jsi odjela s Braddockem z divadla?” zeptal se sestry.

„Já... Rozbolela mě hlava. Nabídl mi... Nemyslela jsem si...”

Pohlédla na něho očima plnými slz. „Nic se nestalo,” opakovala znovu.

Říká to moc často, pomyslel si. Něco se stalo. Ale ona mu o tom nepoví.

Nijak ho nezaskočilo, když se ozvalo zaklepání na dveře. Ani skutečnost, že ho Charlotta bouchla dveřmi do hlavy, když je otevřela, aniž by vyčkala na vyzvání.

„Ach, nevěděla jsem, že tam stojíte,” prohodila, když se prosmýkla dovnitř. „Livy!” vykřikla. „Co tady děláš?”

„Hovořím se svým bratrem,” odpověděla dívka s nuceným smíchem.

„On tě rozplakal!” pronesla a otočila se nespokojeně k hraběti.

„Co tady děláte?” zeptal se Denbigh, když se konečně vzpamatoval.

„Měla jsem strach o Livy. Říkala, že se necítí dobře a jde rovnou do svého pokoje," vysvětlovala. „Proč jste ji sem zatahl? Co jste jí řekl?"

„Zadržte," krotl ji Denbigh. „Já nejsem ten bídák, o kterého jde. Tím je Braddock. Ještě jsem nic neřekl, jen jsem se k tomu chystal."

Charlotta vzala Olivii kolem pasu a vybídla ho: „Dobře. Posloucháme."

„Tohle se vás netýká," namítl Denbigh.

„Livy je skoro moje sestra."

Denbigh se zasmál, protože dobře věděl, že ta drzá žába se za něj provdat nechce, ale on se o tom před Olivii nemůže zmínit.

„Dobře tedy. Chtěl jsem říct asi tohle: Pro tvé vlastní dobro, Olivie, není možné, aby ses s Braddockem ještě setkala."

Olivii klesla brada až na hrud. Když mrkla, začala jí po tváři stékat slza. „Chápu, Lione. Můžeš říct Stile-sovi..." Polkla slzy a pokračovala: „Můžeš říct Stilesovi, že až..., pokud..., pokud se tu vévoda objeví, nejsem pro něho doma."

„Ale Livy, přece se ho nemůžeš jen tak vzdát," křičela Charlotta. „To je naprostý nesmysl. Brzy na to přijdeš sama. Dej Braddockovi šanci, aby tvému bratrovi vysvětlil, co se stalo."

„Já... nevěřím, že je jakékoli vysvětlení možné," namítla Olivie rozechvěle. „Ne o tom..."

Vytrhla se Charlottě a rozběhla se ke dveřím. Byl na ni žalostný pohled. „Počkej, Livy!"

Denbigh chytil Charlottu dřív, než stačila Olivii zadržet. „Nechte ji jít, Charlotto. Potřebuje být chvíli sama."

„Potřebuje Braddocka!" odsekla Charlotta. „Potřebuje mít své sny a touhy. A vy jste jí je právě vzal." „Braddock je ničema."

„Braddock je rozzlobený muž. Zabil jste mu bratra a on si myslí, že jste k tomu neměl důvod. A vy mu odmítáte říct pravdu. Jak by na vás neměl mít vztek? Jak by neměl chtít ublížit vaší rodině? Ale Livy ho miluje, Lione. Ona-"

„Miluje ho? To je absurdní."

„Na tom, že se vaše sestra zamilovala, nic absurdního není. Zvlášť do tak pohledného muže, jako je vévoda."

„Láskaje pro blázny."

„Jen blázen by popíral lásku," kontrovala zaníceně.

„Braddock chce od mé sestry jediné. A láska s tím nemá nic společného."

„To tvrdíte vy. Vsadím se, že kdyby se ho někdo zeptal, připustí, že má Olivii rád."

„Ten chlap jc notorické prostopášník. Měl za milenky ty nejkrásnější ženy z Londýna. Žádné z nich se nepodařilo ho získat."

„To přece neznamená, že se nemůže zamilovat, když se objeví ta pravá žena. Proč by Livy nemohla být tou nejkrásnější ženou, s jakou se kdy setkal -vnitřně, to je pro něho nejdůležitější. Copak to nevidíte? Proč nedovolíte Livy, aby se rozlétla -"

„Olivie sotva chodí, natož aby létala! Snažím se ji jen uchránit před bolestí, kdyby se zamilovala do někoho, kdo ji nakonec zradí," vysvětloval. „Znám tu bolest, protože jsem ji sám prožil!"

Denbigh se cítil pokořený, protože odhalil příliš. Cítil, jak Charlotta usilovně přemýšlí a skládá si jednotlivé kousky skládačky do sebe. Považoval ji za hloupou? K tomu má daleko. Ta žába je po čertech chytrá.

„Existuje jediný způsob, jak může žena muže zradit. S jiným mužem," uvažovala nahlas. Dívala se mu přímo do očí a zopakovala: „S jiným mužem."

Denbigh si v duchu hvízdal. Chytrá? Je mazaná jak liška. Nedal najevo, jestli s jejím úsudkem souhlasí nebo ne, ale ona pokračovala dál.

„Lady Alice vás zradila s lordem Jamesem," vydechla. Upřeně ho pozorovala, aby zjistila, jestli má pravdu.

„Ach, je mi to moc líto -"

„Nestojím o vaši lítost," ohradil se.

„To, že vy jste prožil jednu ošklivou zkušenost, přece ještě neznamená, že totéž čeká i Livy."

„Jedna špatná zkušenost úplně stačí," procedil Denbigh skrz zatnuté zuby.

„Lady Alice vás nemohla milovat, když vás dokázala zradit s jiným mužem. Žádná žena by přece nehradila muže, kterého skutečně miluje."

„Jsem si jistý, že mě milovala," trval na svém. „Alespoň já jsem to jako lásku vnímal. A to jen dokazuje, jak může být láska ošidná."

Charlotta se zamračila a začala rázovat po pokoji. „Počkat. Počkat. Jestli máte pravdu..., jestli vás Alice opravdu milovala..., musí existovat nějaké další vysvětlení pro to, co se stalo."

„Vymýšlíte si, Charlotto."

„Ne, nevěřím, že byste ji mohl tak milovat, kdyby ona k vám nic necítila. To znamená, že je tu záhada, kterou je třeba objasnit."

„Žádná záhada neexistuje!" odsekl. „Oddala se mu sama." Po chvíli váhání zdrceně dodal: „Nosila jeho dítě."

Charlotta užasle vydechla. „Ach ne, Lione."

„Tak vidíte, že nejsem úplněj idiot, když si myslím, že Braddock se může tvářit, že se o mou sestru zajímá, a zatím mít úplně jiné - nenávistné - důvody.“

„Nevěřím, že Braddock je natolik zhýralý, jak mi ho líčíte. Ale pokud byl lord James tak nečestný, že lady Alici zkompromitoval, nemyslíte, že by Braddock pochopil, proč jste ho vyzval na souboj, při němž zahynul? Nestálo by za to objasnit mu, jak to všechno bylo? Měli by to potom s Livy snazší -“

„Tak dost!“ zarazil ji Denbigh. „S vámi není rozumná řeč.“

Charlotta se spokojeně usmívala. „Vím, že mám pravdu.“

„Na tom nezáleží. Celá záležitost je vyřešená. Braddock se s mou sestrou už neuvidí.“ „To se ještě uvidí,“ zamumlala si pro sebe. „Co jste říkala?“

Charlotta už plula ke dveřím. „Nic. My ženské se slepičím mozkiem míváme jen zřídka nápady, které by stály za řeč.“

Denbigh si v duchu slíbil, že dá na Charlottu několik následujících dnů pozor. Nedovolí, aby ta žába Braddocka sama vyhledala!

9

KDYBY CHARLOTTA VĚDĚLA, KDE Braddock je, sdělila by mu pravdu o tom, co se mezi lordem Jamesem a Denbighem událo. Ale vzkaz, který mu ráno poslala na londýnskou adresu, se vrátil neotevřený s připsanou poznámkou, že vévoda odjel z Londýna. Následujících několik dnů se snažila zjistit, kam se uchýlil, ale nepovedlo se jí to. Zdálo se, jako by zmizel z povrchu země.

Olivie byla nešťastná.

Lion se cítil provinile.

Charlotta se snažila být co nejvíc mezi lidmi a čekala, až někde Braddocka zahlédne. Pokud se nevrátil do Indie, a zatím se o ničem takovém nepovídalo, musí se dřív nebo později někde vynořit. Až se objeví, Charlotta bude připravená.

Mezitím ji zneklidňovala představa, že příběh lady Alice by mohl mít pozadí, které ona ani Denbigh neznají. Nedokázala si představit, že by žena, která miluje nějakého muže, skončila v posteli s úplně jiným. Pokud... pokud ji lord James nevydírál. Nebo ji na nějakém večírku neopil a nezneužil. Také se mohl vsadit s některým ze svých kumpánů, že ji získá, a znásilnil ji.

Existovala řada možností, pokud měl člověk dostatek fantazie si je představit. Představitivost patřila k Charlottiným silným stránkám, ale ani ji nenapadlo, jak se věci dostat na kloub, když oba zúčastnění jsou po smrti.

Zoufale toužila poznat pravdu. Závisí na tom její život. A všechno jen proto, že se zamilovala do muže, který ji nedokáže snést. Je odhodlaný proměnit ji v bytost, kterou by mohl obdivovat, jako by si Charlotta Edgertonová taková, jaká je, obdiv nezasloužila. Nechápala, jak se to mohlo stát. Nahánělo jí hrůzu, že na tom nemůže nic změnit. Láska prostě přišla. S tím se nedá nic dělat.

Problém byl v tom, že se zamilovala do někoho, kdo její cit není ochoten opětoval. A je tak zatvrdělý, že si nedovolí připustit lásku, i když ji vnímá. Denbigh žil v přesvědčení, že se v lady Alici hluboce zmylil. Ta zrada ho utvrdila v tom, že už žádná ženě nemůže věřit. Bude muset něco podniknout, aby to dokázal vnímat jinak.

Jinak její láska brzy pohasne.

Nejjednodušší by bylo prokázat, že lady Alice ho milovala a k jejímu vztahu s lordem Jamesem došlo nedobrovolně. Potom by se možná Denbigh odvážil milovat i někoho jiného... ji. Pak by měli možnost společně prožívat štěstí.

Jistě, Denbigh má několik nectností, se kterými je třeba se vypořádat, aby z něj byl dokonalý manžel. Charlotta v žádném případě netrvala na tom, aby byl její manžel dokonalý, ale Denbigh měl k jejím představám tak daleko, že bude muset urazit dlouhou cestu. Občas mívá sklony k panovačnosti. A je umíněný jako mezek. A zahleděný do sebe. Když hledala odpovědi na nevysvětlitelné chování lady Alice, zjistila, že jí Denbighovy vady už nepřipadají tak hrozné, a usoudila, že by se s nimi mohl vypořádat.

Snažila se zdolat jeho odpor a tendenci poroučet narušovala tak, že příkazy ignorovala. Věřila, že ho nakonec paličatost opustí sama.

Začala drobnými změnami, například stuhou ve vlasech.

Nejdřív si myslela, že si toho vůbec nevšiml, ale při večeri prohodil: „Vypadáte na třináct, Charlotto. Mašle jsou pro psy a děti.“

„Mašle jsou pro každého, kdo je chce nosit,“ namítla.

„Společenské zvyky -“

„A v tom je právě chyba," skočila mu do řeči. „Kdo vytváří společenské zvyky? Nejsme to my všichni? Takže si je musíme upravit, aby nám vyhovovaly."

Denbigh se napil portského a položil ruce na stůl -aby odolal nutkání natáhnout je a uškrtnit ji - a pronesl: „Pokud jste rozhodnutá porušovat zvyky a nosit mašli, budete za to muset nést následky sama."

„Přesně tak!" souhlasila a odměnila ho širokým úsměvem za to, jak je bystrý. „A protože já mám ze své stuhy radost, o co jde?"

Jakmile začal drobné změny přijímat bez protestů, zkusila něco dramatictějšího. Na ten nápad ji přivedla Sally, její nová služka. Když jednou večer kartáčovala

Charlottě dlouhé vlasy, prohodila: „Měla byste uvažovat o jejich zkrácení. Dlouhá těžká hříva už není v módě. Moderní dámy teď nosí lokny."

Když práci dokončily, Charlottu překvapilo, jak ji zásah změnil. „Ach Sally. Možná to nebyl tak úplně dobrý nápad." Při pohledu na zlatavé kadeře na zemi se jí sevřel žaludek.

„Bude vám to slušet, nebojte se," slibovala Sally.

Charlotta si prohrábla kadeře a překvapilo ji, jak jí nový účes opticky zvětšil oči. „Snad máš pravdu," připustila. „Ale otázkou je, jestli bude stejného názoru i hrabě."

Když měla před Liona předstoupit v novém účesu poprvé, rozhodla se, že stuhu odloží. Ukáže dobrou vůli a nebude ho dráždit víc, než je nutné. Oblékla si nevinně vyhlížející mušelínové šaty s dlouhými rukávy, čtvercovým výstřihem a s kanýrem, který se mu bude určitě líbit.

„Máte hodně práce?" zeptala se, když nakoukla do jeho pracovny.

„Zapomněla jste zaklepat, Charlotto," připomněl jí, aniž vzlédl od papírů rozložených na stole.

Vešla dovnitř, zavřela za sebou dveře a zaklepal. „Mohu vstoupit?"

„Mám moc práce, Charlotto."

„Bude mi stačit chvilka." Cekala, až vzlédne, a zajímalo ji, jak na změnu jejího zjevu zareaguje. Ale on soustředěně upíral pohled na práci před sebou.

Došla ke stolu, prohlédla si jeho tvarované nožky, jestli ji unesou, a usedla na okraj.

„Na to máme židle, Charlotto," poznamenal popudlivě, ale stále se ze všech sil snažil, aby ji ne-vnímal.

Uvelebila se na stole pohodlněji.

Odhodil brk a vzlédl.

„Charlotto!" zařval. „Co to máte s vlasy?"

Vyskočil, a než si uvědomila, co se děje, chytil ji za ramena a stáhl ze stolu. Nejdřív si myslela, že s ní jen zatřepe, ale když ji držel, cítila, jak jeho stisk zesílil.

„Je to hezké, ne?" prohodila vesele.

„Společenské zvyky -" V tu chvíli se zarazil.

Alespoň v něčem se poučil, usoudila.

„Co vás přimělo udělat něco takového?" zeptal se.

Nemohla přiznat, že se nechala ošťihát jen proto, aby ho naučila přijímat změny, aby si nemyslel, že se jim musí stále bránit. Sice to nebyl špatný důvod, ale zároveň se chtěla Denbighovi líbit. Zkrácení vlasů byla zřejmě chyba. Jeho výraz vyjadřoval nesouhlas a znechucení.

Charlotta se bála, že se nerozpláče.

„Vám se to nelíbí," pronesla s třesoucí se bradou. „No, mám-li říct pravdu, taky mi bylo do breku, když jsem viděla ty vlasy na zemi. No, vlastně se bojím, že se rozbřečím teď."

Jeho výraz zjihl, ale možná to bylo jen tím, že ho viděla závojem slz.

„Nikdy nedokážu odhadnout, co vás napadne, Charlotto."

„Ty vlasy dorostou, Lione. Nebudu tak vypadat pořád," omlouvala se.

Denbigh se neubránil úsměvu. „Jste krásná i tak." Pustil jí ramena a projel jí dlaní vlasy. Cítila, jak jí běhá mráz po zádech. Zvedl jí hlavu a sklonil se k ní.

Charlotta polibek nečekala.

Nepřišla za ním kvůli tomu. Ale musela přiznat, že ji několikrát varoval, než se jí dotkl rty. Mohla odejít. Mohla mu vysvětlit, že polibky jejich situaci jen komplikují. Mohla mu také připomenout, že polibky nese-zdaných párů za denního světla společenské zvyky nepřipouštějí.

Ale když sám hodlal společenské zvyky porušovat, kdo by se s ním dohadoval?

Tenhle polibek byl jiný než ty předchozí. Nebyla si úplně jistá proč, snad to mohlo mít něco společného se změnou jejího vztahu k němu.

Nebo změnou jeho vztahu k ní.

Tenhle polibek byl hladový. Jeho rty se zmocnily jejích a jazykem se jí snažil proniknout do úst.

Pootevřela rty.

Zvedl ji a tiskl k sobě tak silně, že cítila jeho napjaté svaly i tlukot srdce.

Prožívala úplně nové pocity, nic podobného ještě nepoznala. Nešlo jen o podlamující se kolena, zběsilý puls a zrychlený dech, ale i o citový zmatek. Byla si jistá, že ji svírá muž, kterého miluje, a který ji chce stejně jako onajcho.

Vnímal v ústech jeho vlhký jazyk.

Když ucítila na prsou jeho velkou dlaň, na chvíli zapomněla, co se s ní děje. Když jí stiskl bradavku, síla pocitů ji vyděsila. Chystala se mu vytrhnout, ale snažil se ji uklidnit nesrozumitelnými slovy, která sice nedávala smysl, ale dodávala jí klid.

Cítila jeho teplou dlaň na prsou, zasténala a vypnula se k němu. Druhou rukou jí sklouzl na zadeček a přitiskl ji k sobě. Netušila, proč je jí to tak příjemné. Vnímal jeho tvrdé, rozpálené tělo i přes několik vrstev oděvů a prožívala radost, o jaké zatím neměla ani zdání. Nic takového si nedokázala představit. Sama se řídila instinktem a chovala se úplně přirozeně.

Mužná ruka, která jí hladila hýždě a tiskla ji k sobě, najednou ztuhla. „Počkejte," zasípal. „Přestaňte."

Vinula se k němu a hledala způsob, jak by se přitiskla k místu, které ji přitahovalo.

Najednou ji od sebe odstrčil. „Musíme přestat!" prohlásil chraplavě.

Podívala se na něho a všimla si, že má těžká víčka, oteklé rty a tělo v jednom ohni. Byl vzrušený a z nějakého důvodu, který nedokázala pochopit, i vzteklý.

„Co se stalo?" zeptala se.

„Tohle. Je to špatné," pustil ji, ustoupil o krok a prohrábl si rukou vlasy. Ale ani to zřejmě nebyla dostatečná vzdálenost, protože se otočil a přešel na opačnou stranu pokoje.

„Zatracená práce, Charlottó! Kdykoli se dostanu do vaší blízkosti, ztrácím zdravý rozum. Nemohu vás líbat, když nemám v úmyslu se s vámi oženit!"

Charlotta nevěděla, co odpovědět. Ani ona o manželství s ním nestála, pokud ji nedokáže milovat. A pomalu si uvědomovala, že láska a touha nejsou totéž.

„Chtěla jsem vám jen ukázat ty vlasy," vypravila ze sebe namáhavě.

„Dobře," odsekl. „Pokud by vám to nevadilo, rád bych byl sám a dokončil práci."

Charlotta se stáhla, ale jen proto, aby znovu sebrala síly do boje.

Všimla si, že po selhání v pracovně si Denbigh dává pozor, aby s ní nezůstal nikde sám. Když vešla do místnosti, kde kromě něho nikdo nebyl, okamžitě odešel. Snažil se, aby s nimi byli stále jeho prarodiče nebo sestra.

To nebylo na škodu, protože Livy potřebovala společnost.

Po dvou týdnech, kdy se Braddock neozval ani slůvkem, si Charlotta všimla, jak Livy pohasínají oči.

Motýl, který se pod vévodovým obdivným pohledem vyloupil z kukly, složil křídla a změnil se opět v myšičku.

Podobnost s myškou byla stále znatelnější. Livy se oblékala do odstínů hnědé a šedé. Než vešla do pokoje, plaše nakoukla. Nikdy nepromluvila první, čekala, až ji k řeči někdo vybídne. Dokonce i ve společnosti se chovala tiše... jako myška.

Charlotta Braddocka za jeho zmizení proklínala při každé vhodné příležitosti, ale nešetřila ani Olivii.

Věci se daly do pohybu jednou dopoledne, když Olivie zašla za Charlottou do jejího pokoje na šálek horké čokolády a topinku. Sally se právě snažila vytvořit Charlottě na hlavě další pozoruhodnou kreaci.

„Braddock není jediný pohledný muž na světě," prohodila Charlotta.

„Ale je ten jediný vhodný pro mě," namítla Olivie klidně.

Charlotta při řeči široce gestikulovala a málem vyrazila služebné z ruky horkou kulmu.

„Klid, Charlie," ozvala se Sally. „Jinak vám buď popálím kůži na hlavě, nebo upálím vlasy až k samým kořínkům."

Charlotta si v zrcadle všimla, jak Olivie nesouhlasně vrtí hlavou. Netušila ale, jestli neschvaluje, že s ní služka mluví jako se sobě rovnou, nebo proto, že už zase káže o Braddockovi.

Prohlédla se v zrcadle. Hlavu měla plnou drobných světlých lokýnek. „Ten nový účes je příšerný... kudr-natej," poznamenala k Sally.

„To je výsledek použití kulmy," odpověděla služebná nevzrušeně.

„Co si o tom myslíš, Livy?" zeptala se Charlotta. „Mohlo by se to tvému bratrovi líbit?"

„Pochybuju, že si Lion nějaké změny vůbec všimne," nadhodila Olivie.

„Charlotta se zamračila. „Jak by mohl něco takového přehlédnout?" namítla a ukázala na hlavu. „Vypadám jako Medúza s hlavou plnou zlatých hádků."

„Ráda bych to nejdřív dokončila," ozvala se Sally.

Charlotta se opřela lokty o stolek a položila si hlavu do dlaní. „Nemá to smysl. S ním je to beznadějně."

„S kým?"

„S Lionem. O kom jiném bych asi tak mohla mluvit?" opáčila.

„O Braddockovi," poznamenala Livy.

„O Braddockovi?" ožila Charlotta, které změna tématu vyhovovala. „Byla bych ráda, kdybys ve vztahu k němu přestala být lak apatická."

„Nemám pocit, že bych nějak výrazně změnila své chování."

Charlotta si odfrkla. „Co se proboha stalo s tvými sny a touhami?"

„Smířila jsem se se svým údělem, to je všechno."

„Smířila ses se svým údělem? Co to znamená?"

„Vím, že se nikdy nevzdám."

„A co Braddock?" vyhrkla Charlotta.

„Braddockje pryč. On a Lion... nikdy by to nikam nevedlo."

„Jednu věc nedokážu pochopit," vyhrkla Charlotta. Dohánělo ji k šílenství, že by se Olivie měla vrátit do své myši podoby a zůstat tam po celý zbytek života. „Proč jsi Braddockovi už dávno neřekla, že lord James lady Alici zkompromitoval?"

Livy se právě napila čokolády. Zakuckala se, protože chtěla promluvit dřív, než stačila doušek polknout.

„Jak...?" vypravila ze sebe v kašli.

Charlotta vyskočila, nechala Sally s kulmou stát a bouchla Olivii do zad.

„Jsi v pořádku?" ujistila se.

„Jak - jsi - to - zjistila?" vydechla Olivie.

„No, došla jsem k tomu z toho, co mi Lion pověděl. Nejdřív se obhajoval, že měl k zabítí lorda Jamese dobrý důvod. Potom tvrdil, že ho Alice zradila. Prostě jsem si to dala všechno dohromady a vyšel mi... len souboj."

„Víš o tom všechno?" zeptala se Olivie.

„Livy, co je to za otázku?" sykla Charlotta. „Kdyby tomu tak nebylo, lak bych se na zbytek vyptala, ne?"

Olivie zrudla. „Nemůžu uvěřit, že by ti Lion řekl skutečně o všem. To, co se stalo, bylo opravdu strašné. Atak smutné."

Charlotta vzala Olivii za ruce. „Řekl mi, že Alice nosila dítě lorda Jamese, když zemřela."

„Sama jsem tomu nechtěla věřit, když jsem se to dozvěděla," zašeptala Olivie.

„Tys opravdu Braddockovi neřekla, co o tom víš?" ujistila se znovu Charlotta. „Mohlo by mu to pomoci pochopit, proč tvůj bratr vyzval Jamese na souboj, že jeho důvod nebyl ani zdaleka malicherný. Proč Lion nechce, aby se o tom vědělo? Vždyť kdyby se objevila pravda, spousta lidí by se ulevilo, a Braddockovi přede-
devším."

„Mlčela jsem," začala Olivie, „protože jsem si bláhově myslela, že není zapotřebí nic vysvětlovat. Věřila jsem, že Braddock o mě stojí tolik, že mu na tom, co se stalo mezi mým a jeho bratrem, nezáleží. Teď vím, že to byl nesmysl, ale už je na všechno pozdě."

„Až se Braddock vrátí, dáš to do pořádku," slibovala Charlotta. „Ale není mi jasné, proč lady Alice Denbigha zradila právě s lordem Jamesem. Tys určitě viděla Liona s Alicí pohromadě, Livy. Mělas pocit, že ho miluje?" Olivie stiskla rty. „Já nejsem na takové otázky ta pravá. Taky jsem si myslela, že o mě Braddock stojí, a podívej, jak to dopadlo."

„V Braddockovi ses nespletla," trvala na svém Charlotta. „Prostě jen musel někam odjet. Zanedlouho se tu určitě objeví a přijde za tebou. Ale odsuňme Braddocka na chvíli stranou a vraťme se k Alici. Myslíš, že Liona milovala?" zeptala se Charlotta znovu.

„Ano."

Hlas, který Charlottě odpověděl, ale nepatřil Olivii. Obě se ohlédly k Sally. Ta stála u zrcadla, v ruce stále svírala kulmu, a oči měla zalité slzami.

Charlotta vstala. „Sally, tys lady Alici znala?"

„Byla jsem její komorná. Byla jsem s ní ten den... ten den, kdy..., byla jsem u ní, když ji hrabě našel."

Olivie zbledla. „Jak ses odvážila sem, do našeho domu, kde by tě mohl zahlédnout a vzpomenout si... na ni?"

Sally upustila kulmu na toaletní stolek a padla před Charlottou na kolena. „Lady Charlotto, prosím vás, nevyhazujte mě na ulici. Nejdřív jsem nevěděla, že tu hrabě žije. A když jsem to zjistila, stejně jsem neměla kam jít. Snažila jsem se mu vyhybat, ale několikrát mě zahlédl. Nezdálo se, že by mě poznal. Prosím, neposílejte mě pryč, prosím."

„Vstaň, Sally," vybídla ji Charlotta. „To není místo pro ženu, pokud nesedí manželovi u nohou u krbu nebo nemyje podlahu."

„Budu mejt podlahu," koktala Sally. „Budu dělat cokoli -"

„Tak dost," zarazila ji Charlotta.

Sally zmlkla.

„Musí odejít, Charlie," ozvala se Olivie. „Nemůže tu zůstat."

„Proč ne?" zeptala se Charlotta. „Slyšelas přece, že ji Lion nepoznal."

„To ale neznamená, že by ji nemohl poznat později," namítla Olivie. „A její přítomnost by mu znepríjemňovala život."

„Sally nemůže za to, co se stalo," namítla Charlotta. „Nechápu, proč by měla trpět ještě víc než dosud. Představ si, že bys ztratila místo proto, že tvoje paní -"

„To už by stačilo, Charlie," přerušila ji Olivie.

Charlotta upřela na služebnou zamyšlený pohled. „A Sally by mohla vědět, proč to lady Alice udělala."

„Na lom možná něco je," připustila Olivie a obrátila se k Sally. „Říkalas, že lady Alice mého bratra milovala. Jak to víš?"

„No, mnohokrát to sama říkala, paní."

Charlotta se zamračila, když si všimla, jak služebná změnila tón, ale usoudila, že nechce Olivii provokovat.

„Tak proč se spustila s lordem Jamesem?" zeptala se Charlotta.

„To vám nemohu prozradit.“
 „Ale víš to?“ ujistila se Charlotta vzrušeně.
 Sally přikývla. „Moje paní se mi svěřila. Ale musela jsem přísahat na kříž, který nosila na krku, že to nikomu nepovím. A přísahu jsem dodržela.“ Napřímila ramena a dodala: „Uchovala jsem její tajemství, jak jsem slíbila. Ani panu hraběti jsem nic neřekla, paní.“
 „Zatracená práce!“ ulevila si Charlotta. „Je to všechno tak zamotané.“
 „Ano,“ souhlasila Olivie.
 „Co budeme dělat?“ obrátila se Charlotta na Olivii. Rázovala po pokoji a lokny jí nadsakovaly. Ukázala na Sally. „Tady je člověk, který zná odpovědi na všechny naše otázky, a nemůže je svěřit živé duši v hrůze ze ztracení. Co budeme dělat?“
 „Slíb na kříž je neodvolatelný,“ poznamenala Olivie smutně.
 „Já vím,“ souhlasila Charlotta. „Ale možná přijdeme na způsob jak to obejít.“ Obrátila se znovu ke komorné.
 „Asi neuvažuješ o tom, že bys přísahu porušila, že ne, Sally?“
 „To nemůžu,“ špitla Sally. „I kdybych se kvůli tomu měla ocitnout na ulici,“ dodala, aby dala najevo, jak je beznadějně, že by se pravdu dozvěděly od ní.
 Charlotta si povzddechla. „No, i tak víme o něco víc než předtím.“
 „Opravdu?“ ujistila se Olivie.
 „Víme jistě, že lady Alice tvého bratra milovala. To znamená, že lord James musel použít nějakou lest nebo násilí, aby ji získal.“
 „Ale nemáme na to jediný důkaz,“ namítla Olivie.
 „Máme Sally.“
 „Ale ta nebude mluvit,“ připomněla jí Olivie.
 „Ale lord James by mohl promluvit,“ uvažovala Charlotta. „Stačí najít jeho přátele a položit jim pár otázek.“
 „To nemůžeme!“ vyděsila se Olivie.
 „Proč ne?“
 „Protože když se začneme vyptávat, lidé se začnou zajímat, o co nám jde. To, co se stalo lady Alici, je tragédie. Kdyby se o tom vědělo víc, byl by to skandál.“
 „Budeme opatrné a diskrétní,“ slíbila Charlotta.
 „Mohla bych vám pomoci,“ nabídla se Sally.
 „Jak?“ zeptala se jí Charlotta.
 „Můžu vám říct, kam lady Alice jela a s kým tam byla. Toho se přísaha netýkala.“
 „Uvažuj, Livy. Kdyby Lion získal jistotu, že ho lady Alice neznala, vzpomínky na ni by už nebyly tak bolestné. Možná by se mu ulevilo a nebyl by tak zahořklý.“
 „To je cíl, který by stál za pokus,“ souhlasila Olivie. Napila se čokolády a zaškaredila se, když zjistila, že je studená. Odložila šálek a řekla: „Dobře Charlotto, pomohu ti.“
 „Nebudeš toho litovat, Livy,“ slibovala Charlotta. „Neměj strach. Budeme nenápadné a prohnání. Nikdo si nevšimne, o co nám jde.“

10

LION SI UVĚDOMIL, ŽE HLEDÁNÍ VHODNÉHO manžela pro Charlottu už nemůže odkládat. Incident v pracovně jasně odhalil všechna nebezpečí, která jejich nevyjasněný vztah představuje. Když bude to děvče patřit někomu jinému, třeba se mu podaří dívat se na ni jinak než v poslední době. Ty představy ho ničily.

Charlotta v jeho posteli. Nahá Charlotta pod ním. Charlottina ňadra v jeho ústech. Charlotta, jak se k němu vzpíná, když do ní pronikl.

Panebože. O čem to uvažuje? Ta dívka je jeho schovanka. Je odpovědný za zachování její cti a dobré pověsti. Klasická ukázka kozla zahradníkem. A tak skončil mezi navoněnými těly narážejícími do sebe na plese lady Hornbyové. Olivie seděla u protější stěny. Staropanenský krajkový čepec měla pevně uvázaný a obklopovalo ji několik mladých dívek, o které se nikdo nezajímal, a jejich matky.

Charlotta stála nedaleko Olivie v hloučku floutků, povalečů a panáků od dvora. Pomyslel si, že se usmívá poněkud příliš srdečně, ale zatím se nesmála nahlas, lak se neznepokojoval. Na začátku večera jí řekl, aby si všechny dobře prohlédla, promluvila s nimi a někoho si vybrala.

„Chcete tím říct, že si mohu vybrat muže, za kterého bych se ráda provdala, a vy budete mou volbu respektovat?“ zeptala se překvapeně.

„Pokud mu nepůjde jen o věno," připustil. Okamžitě mu vytanulo na mysli několik dalších katastrofických možností a dodal: „Nebo to nebude opilec, hazardní hráč či povaleč."

„To je všechno?" ujistila se pobaveně.

„Výběr je na vás, to už jsem řekl, ale doporučoval bych vám vypustit druhorozené syny."

Bylo mu jasné, že nepochopila, proč o tom mluví. Pohled na pozvednuté obočí, vrásku mezi očima, stažené rty a nafouklé tváře byl velice výmluvný.

„Protože obvykle skončí jako vojáci nebo budou sloužit církvi," vysvětloval. „Ti první vás opustí a odejdou do války, ti druhí vás unudí k smrti."

Charlottina tvář se rozjasnila. „Chápu. Ještě nějaké pokyny, než zahájím výběr?"

Zvolte si mě.

Netušil, odkud se ta myšlenka vynořila. Nechtěl se oženit vůbec s nikým, natož pak s Charlottou Edgertonovou. Žádný soudný muž by si neuvázal na krk osobu, díky níž ho po zbytek života budou pronásledovat bolesti hlavy a bušení srdce.

Je nevypočitatelná a nezkrotná. A svůdnější než tucet kurtizán.

V tom to zřejmě bude. Je už příliš dlouho bez milenký. Rozhodl se, že si najde nějakou příjemnou lehkou ženu a do konce týdne ji dostane do postele.

„Pokud přijdu ještě na něco, čemu byste se měla vyhnout, zmíním se o tom," odpověděl.

Ted stála na opačné straně tanečního sálu a vybírala mezi vhodnými nápadníky. A nebylo jich málo. A on postával u zdi, sledoval ji jako ostříž a čekal, až mu svého vyvoleného přivede představit. Pak ho rozcupuje na kusy. Jediným důvodem, proč mezi ně nevrazil a nerozehnal je jako mouchy byla skutečnost, že mezi nimi bylo několik vhodných kandidátů.

Například sir Fenton. Ačkoli když o něm uvažoval hlouběji, čtyřicetiletý prostopášník je pro sedmnáctiletou žábu moc starý.

Nebo lord Harrellson. Ale ten má sklon k tloušťce. Takový člověk nemá vyhlídky dožít se vysokého věku, a pokud by měl Denbigh štěstí, Charlotta by znovu přešla pod jeho ochranu.

A co hrabě z Devonu? Ale ten má už čtyři děti se svou milenkou. Žije s ní už deset let a nebude ochotný se jí vzdát. Byl přesvědčený, že něco takového by Charlotta nebyla ochotná tolerovat, pokud by na to přišla. No ale jak ji znal, byla by schopná pozvat tu milenkou i s dětmi a žít s nimi pod jednou střechou!

Jediným možným kandidátem je vikomt Canby. Říká se o něm, že spekuluje, ale to by nevadilo, už několikrát vydělal jmění, o které vzápětí přišel. Naposledy hrál celý týden whist u Whiteů a odešel odtamtud bez jediné vindry. Canby se jistě o Charlottu bude ucházet, ale Denbighovi se nezamlouvala představa, že by prožívala neustálé vzestupy a pády.

Zabloudil pohledem k lordu Websterovi. To byl nápadník, kterému nebylo co vytknout. Byl to vysoký muž, dokonce vyšší a mohutnější v ramenou než Lion, a neměl na sobě ani unci tuku. Alespoň ne viditelného. Většinu roku žil na svém venkovském panství. Charlotta by tam mohla po libosti jezdit.

Jenomže Webster pohřbil už dvě manželky. Obě zemřely při porodu. Co když tak mohutný člověk zasévá sémě, které příliš vyrostle a ženy je pak nedokážou přivést na svět? Co když jeho velké děti matky při porodu potrhají tak, že je už není možné zachránit?

Nedokázal si představit, že by se něco takového mohlo stát i Charlottě.

Není tvoje. Nezapomínej, že ji nechceš.

Přejížděl pohledem po místnosti a vyhlížel další kandidáty. Našel několik, kteří se mu zamlouvali, ale nakonec na každém objevil nějakou vadu, kvůli které nebyl přijatelný. Charlotta si zaslouží jen toho nejlepšího.

„Lione, to jc něco, vid'. Lady Horbyová musí mít radost. Je tu snad každý, kdo něco znamená."

Lion se otočil a pozdravil se svým nejlepším přítelem Percym. Ze všech sil se snažil nedat najevo nevoli nad jeho růžovou vestou.

„Dobrý večer, Percy. Jsou tu sice všichni, ale nemůžu najít jediného slušného chlapa, který by byl vhodným manželem pro mou schovanku."

„To je špatný, starej brachu," potřásl Percy hlavou. Sledoval Denbighův pohled k Charlottě a hloučku kolem ní. „A co Fenton?" zeptal se.

„Moc starý."

„Lord Harrellson?"

„Moc tlustý."

„Na hraběti z Devonu ti nic vadit nemůže," protestoval Percy.

„Kromě milenký a čtyř dětí." „Canbye-"

„Bez peněz," přerušil ho Lion netrpělivě.

„A co lord Webster?" nadhodil Percy nejistě, protože mu bylo jasné, že na první pohled je na tom muži všechno v pořádku, ale jistě tam nakonec taky něco bude.

„Ten pochoval už dvě manželky. Obě zemřely při porodu. Nerad bych, aby se k nim Charlotta přidala." Lion zavrtěl hlavou.

„To nemůžu dopustit, Percy."

„A sakra," zamumlal Percy. „Netušil jsem, že najít ženicha tak hezké dívce, jako je Charlotta, je tak těžké. Nezaměříš se i na mě?" zasmál se.

„Proč ne, Percy?" zamyslel se Denbigh.

Percy nabral v obličejí barvu jako jeho vesta. „Vždyť víš, že nemám vkus, Lione. Taková dívka by nade mnou ohmula nos."

„Zaručuju ti, že Charlottu víc zajímá člověk samotný než jeho oblečení," ujistil ho Denbigh.

„Nechci se ještě ženit.“

„Oba na to máme už věk, Percy. Je načase, abys zaplnil dětský pokoj.“

„Nejsem na to připravený, Lione. Když pro ni nemůžeš nikoho najít, tak proč se s ní neoženíš sám? To nejhorší máš už za sebou, jsi s ní zasnoubený.“

„Jenomže ji nemiluju, Percy.“

„Láska není pro manželství podmínkou,“ namítl přítel.

To už Lion vysvětloval Charlottě několikrát. Těžko mohl Percymu zazlívát, že používá stejný argument. Všichni muži v jeho společenské vrstvě byli vychováni stejně. Pro manželství je nejdůležitější majetek a původ, city lidí jsou až na dalším místě.

„Mimočodem,“ pokračoval Percy, „myslíš, že některý z těch mužů, o kterých uvažuješ jako o případném manželovi, ji bude milovat? O to přece nejde. Vždyť ji máš rád.“

„Jak to víš?“

„To je jasné na první pohled. Navíc ji obdivuješ. Je krásná a má dost velký majetek. Co by mohl chtít člověk po nevěstě víc?“

Lion neměl na další dohadování s Percym argumenty. Jako s Aliciným bratrem si s ním navíc nemohl ani promluvit o nezhojených ranách, díky nimž se rozhodl, že už si žádnou ženu nepřipustí příliš k tělu, natož aby se s ní oženil. Nemohl na minulost zapomenout, nedokázal ji od sebe zaplašit.

To, co cítil k Charlottě, mu nahánělo strach, protože mu to velice připomínalo jeho vztah k Alici. Jenomže city k Charlottě byly stokrát silnější. Alicina zrada mu způsobila palčivé rány. Charlottina zrada by ho zabila.

Samozřejmě ne doslovně. Nevěřil na romantické pohádky o tom, že člověk může na zlomené srdce zemřít. Ale o zklamání věděl dost a byl si jistý, že kdyby ho Charlotta zklamala, nechtěl by dál žít. Nedokázal si sice představit, proč by něco takového mohla udělat, ale to u Alice nevěděl také.

„Klid, Percy,“ pronesl. „Najdu Charlottě manžela, i kdybych tomu měl věnovat zbytek života.“

Při pohledu na nápadníky, které stejně všechny zavrhl, usoudil, že nemá smysl ji dál vystavovat jejich řečem. Navíc se domluvil s dirigentem, aby jako první hráli waltz a on si mohl se svou schovankou zatančit.

Orchestr už naladil a Lionovi bylo jasné, že každou chvíli začne hrát.

„Omluv mě, Percy. První tanec je můj.“

Vykročil na druhou stranu sálu k Charlottě a těšil se na chvíli, kdy ji vezme do náruče.

Charlotta v jeho posteli, jejich nahá těla úzce propletená.

Zamračil se. Nejlepší bude, když ji manžela najde opravdu co nejdřív.

Charlotta zahlédla Denbighovu zamračenou tvář a uvažovala, kdo ji prozradil. Snažila se klást otázky ohleduplně.

Potřebovala zjistit, kam vzal lord James Alici ten den, kdy ji zkompromitoval. Zatím se dočkala jen překvapených pohledů.

Anglické dámy se očividně nikdy na nic nevyptávají. „Kam by vzal gentleman dámu, kdyby se s ní chtěl uchýlit do ústraní a být s ní sám?“

Ti, kterých se zeptala, si nervózně odkašlali. Nebo se zakuckali. Nebo se zahihňali.

Jen sir Fenton, příjemný starší pán, který jí připomínal tatínka, se k ní naklonil a zašeptal: „Setkáme se zítra večer na maškarním báli ve Vauxhallských zahradách. Tam vám řeknu, na co se ptáte. Budu mít na sobě černobíle kostkované domino. Přijďte o půlnoci na chodníček zamilovaných. Budu tam na vás čekat.“

„Jak vás v té tmě poznám?“ zeptala se tiše.

„Najdu si vás sám,“ slíbil.

Charlottu vzrušovala představa dobrodružství a tajné schůzky. A na maškarním báli ještě nebyla. Určitě to bude dobrý způsob jak dostat Olivii ze zachmuřené nálady. Přiměje přítelkyni, aby se převlékla za něco exotického, třeba za Kleopatru, nebo kouzlujiho, Araba, za pastýřku. Ano, pastýřka bude nejlepší, protože Olivie bude moct mít hůl a ta ji usnadní chůzi. Než si Charlotta stačila ke skvělému nápadu pográtulovat, stál před ní Denbigh. Překvapilo ji, že pánové, kteří ji obklopovali, se rozléti jako mraky, do kterých se opře silný vítr.

„Zatančíme si, Charlotto?“ zeptal se hrabě a vedl ji doprostřed sálu.

„Pokud vám nebude vadit, že vám občas dupnu na nohu,“ prohodila.

„Budou se snažit být trpěliví. Vy si jen nezapomínejte počítat.“

„Kráva - kočka - čuník, kráva - kočka - čuník,“ odříkávala Charlotta, když s ní začal kroužit.

„Prosím?“ zeptal se Denbigh. Buď jí skutečně nerozuměl, nebo nechtěl věřit svým uším.

„Počítala jsem si.“ Jedna - dva - tři na ni bylo příliš složité. Srdce cítila až v krku. Dotýkal se jí poprvé od setkání v pracovně. Překvapilo ji, jak se jí mohou zježit chloupky na rukou. Cítila, jak jí naskakuje husí kůže. Zvláštní.

Bolestně vnímala dotek jeho dlaně dole na zádech. Jeho palec cítila na páteři přímo v pase. Jednou rukou spočívala na jeho širokých ramenou, druhou měla položenou v jeho dlaní. Měl ale na rukou rukavice.

Blahořečila starému generálovi v červené uniformě poseté lesklými medaillemi, který potřeboval s partnerkou tolik místa, že ji k sobě musel Denbigh přitisknout. Na chvíli zavřela oči a vychutnávala dotek ňader na jeho hrudi.

Ale za chvíli se cítila omámená. Otevřela oči, aby udržela rovnováhu, ale zjistila, že to nepomáhá. Stále cítila závrať. Jako by se vznášela, jako by mohla s Lionem šťastně plout po obloze mezi hvězdami a nevracet se dolů.

Až na to, že pokud se jí nepodaří zjistit, co se mezi lordem Jamesem a lady Alicí skutečně událo, oni dva se spolu vznášet nebudou. Zvláštní, jak se **může** člověk rychle vrátit nohama na zem, když to skutečně potřebuje.

„Jeden z těch mužů mi říkal, že zítra je ve Vauxhallských zahradách maškarní ples,“ prohodila. „Mohly bychom s Livy jít?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Maškarní ples není vhodné místo pro slušně vychované dámy.“

„Ale já nejsem -“

„Ne.“

„Proč?“

„Jsou známé případy, kdy mladí muži čekali na ženy v temných zákoutích.“

„Ale vždyť tam budete přece s námi, abyste nás ochránil.“

„Těžko zabráním tomu, aby vás okukoval kdejaký mizera.“

„Ale my budeme mít masky, kdo pozná, že jsme to my?“ ohradila se Charlotta. Denbigh zaúpěl.

„Prosím,“ žadonila. „Livy potřebuje nějaké vzrušení, aby se trochu rozveselila. Moc prosím.“ Z výrazu jeho tváře poznala, že tentokrát prosba zapůsobila. Nebo možná změnil názor při pohledu na Olivii, která seděla osaměle u stěny a působila velice usedle. Usoudil, že Charlotta má pravdu a Livy potřebuje nějakou zábavu.

„Tak dobře,“ oznámil nakonec. „Půjdem.“

Charlotta musela nejdřív popadnout dech, než dokázala promluvit. Odstrčit ho a udržet si společensky vhodný odstup bylo tentokrát nad její síly. A navíc ani nechtěla. Pokud se to Olivii nelíbí, může jí vyčinit později.

„Myslela jsem, že Livy by mohla jít za pastýřku. Měla by hůl a ta by jí usnadnila chůzi.“

„Souhlasím,“ zamručel Denbigh. „A co jste vymyslela pro sebe?“

„Zatím jsem na nic zajímavého nepřišla.“

„Ale žádné kalhoty,“ pronesl rozhodně.

„To by mě ani ve snu nenapadlo.“ A skutečně tomu tak bylo. Jediné kalhoty, které jí zbyly, zůstaly schované pod matrací na hradě v Denbighu. A jak by je mohla dopravit do Londýna, když v Sussexu zůstal i její kůň.

Denbigh jí vysvětlil, že na Mephistotelovi by nemohla jezdit volně v Hyde Parku, a jí bylo jasné, že ve stáji by bylo zvíře nešťastné. Štolbovi na panství dala pokyny, aby hřebce pouštěl volně pást, zatímco bude pryč.

Ted' si uvědomila, jak dlouho se už neprojela. „Chybí mi jízda na koni,“ pronesla.

„Mohu vás vzít na vyjížďku do parku,“ nabídl jí Denbigh.

Zavrtěla hlavou. „To by nebylo no.“ Všimla si, že hraběte její odmítnutí zklamalo. „Ale asi to bude lepší než nic,“ připustila.

„Zítra?“

Než stačila odpovědět, druhý waltz skončil. Stále ale cítila jeho ruku kolem pasu. „Zítra si s vámi vyjedu, pokud pro mě dnes něco uděláte,“ navrhla směle Charlotta.

„Co máte na mysli?“ zeptal se podezíravě.

„Zatančíte si s Livy.“

„Ale-“

„Dobře víte, že waltz umí,“ přesvědčovala ho. „A příští tanec bude zase waltz, viděla jsem vás, jak se domlouváte s dirigentem. Kolik jste mu zaplatil?“

„Dost na to, aby hrál waltz až do konce večera,“ ujistil ji s úsměvem. „Tak dobře, zatančím si tedy se sestrou.“

„Děkuju vám, Lione.“

Došli k místu, kde Olivie seděla. Dívka se snažila tanec odmítnout, ale Charlotta trvala na svém: „Žádné námitky, Livy,“ začala rázně. „Když nepůjdeš tančit, zatančím si s tvým bratrem já.“

„Třetí tanec za sebou?“ vyděsila se Olivie. „To se nehodí.“

„Já vím. Tak co s tím uděláme?“

Olivie vstala.

Bála se, aby sebe nebo bratra neznemožnila. Nikdy s ním ještě netančila. Když se učila první taneční kroky, byl už ve věku, kdy ho bylo možné přistihnout spíš při podvádění v kartách, než jak tancuje s mladší sestrou.

Ale Lion sestru pevně uchopil a vedl ji bezpečně po parketu. Bylo to skoro stejně příjemné jako tančit s Braddockem.

„Měl jsem tě vyzvat už dřív, Livy,“ omlouval se. „Je mi líto, že jsem to nikdy neudělal.“

„Nepřijala bych,“ přiznala se. „Nebýt Charlotty... oba jí hodně dlužíme, Lione. Doufám, že jí neublížíš.“

„Nic takového nemám v úmyslu. Ani by mě to nenapadlo,“ ujistil ji.

Olivie uvažovala, jestli bratr ví, že ho Charlotta miluje. Bylo jí jasné, že sám se s city k ní těžce potýká. Zřejmě si nebyl jistý, jak jsou hluboké. Sledovala je, když tančili. Lion nedokázal od Charlotty odtrhnout pohled. Tancoval s ní dvakrát za sebou a byl by schopen ponechat si i třetí tanec.

Charlotta to ale díkybohu nepřipustila. Poznámky kamarádů i všech ostatních by ho nutily přiznat city, které se zatím sám snaží potlačit.

„Zítra půjdete s Charlottou na maskarní ples do Vauxhallských zahrad,“ oznámil.

„Opravdu?“ ujistila se a ze všech sil se snažila nedat najevo zděšení. „Ale proč?“

„Charlotta si myslí, že potřebuješ trochu rozveselit. V tom s ní souhlasím. Neušlo mi, jak jsi nešťastná, Olivie. Mohu tě utěšit jen tím, že bez něj je ti líp.“

Olivie nesouhlasila, ale nechtěla se s ním dohadovat. „Ráda bych se vrátila domů na Denbigh, Lione.“

„Cože? Proč?“

„Přesně z toho důvodu, který jsi už zmínil. Jsem tu nešťastná. Chci se vrátit domů do života, jaký vedu na venkově. Mám tam přátele, růžovou zahradu, knihy a pletení. To mi stačí.“

Z výrazu tváře pochopila, co se mu odehrává v mysli. Rád by ji nechal odjet. Ale zároveň mu bylo jasné, že pokud se zavře na hradě, zbaví se možnosti najít si manžela. Charlotta jim oběma poskytla na chvíli naději, že Olivie není úplně mimo hru a má šanci.

„Bude pro mě snazší smířit se s osudem staré panny, když si zvyknu v nic nedoufat,“ přiznávala tiše. „Nech mě odjet, Lione.“

„Dobře, Olivie. Ale zůstaň alespoň do zítřka na ten maškarní ples. Budu potřebovat tvou pomoc, abychom společně dohlédli na Charlottu.“ Ze všech sil se snažil o úsměv.
„Dobře,“ souhlasila. „Zítřka ráno začnu balit. Během dvou dnů budu připravena k odjezdu. Babička s dědečkem určitě zůstanou do té doby, než... než se Charlotta vdá.“
Všimla si v jeho tváři ustaraných vrásek. Věděla, že jeho rozhodování je stejně obtížné jako její. Doufala, že si nakonec Charlottu vezme. Věřila, že si vybere lásku. Alespoň jeden z nich by měl být šťastný.

11

KDYŽ SE OBJEVIL BRADDOCK, OLIVIE byla sama doma. Denbigh vzal Charlottu na vyjížďku do parku a ta přemluvila jejich dědečka a babičku, aby jeli s nimi. „Jeho milost nepovažuje odmítnutí za odpověď, lady Olivie,“ oznámil Stiles. „Trval na tom, abych vám zanesl jeho navštívenku.“
Olivie nečekala, že ho ještě někdy uvidí. Věděla, že by ho měla důrazně odmítnout. Slíbila to Lionovi. Třesoucí se rukou přijala od komorníka tuhou bílou kartičku s jedním přeloženým rohem. Tak se dávalo najevo, že její majitel přišel osobně. Vedle zlatě vyvedeného jména bylo něco připsáno. Zdálo se, že vévoda je stručný. „Rekněte vévodovi...“ Olivie bojovala sama se sebou. Má se zachovat správně? Nebo se chopit šance? Myška unikla... Kočka byla uvnitř. Ale sýr také.
„Vyřídíte vévodovi, že ho přijmu.“
Když Stiles zavřel dveře salonu, Olivie si položila dlaně na spánky, aby zklidnila zběsilý tlukot srdce. Co ji to napadlo? K čemu to setkání bude dobré? Vždyť věděla, co udělal. Nebo téměř udělal.
Když jí Lion vysvětlil své obavy, že ji Braddock odveze do domu, kam si vodí milenky, a bude ji tam držet přes noc, pochopila, proč zastavili u toho temného domu a na koho čekal sluha s lucernou u otevřených dveří. Na ni a na Braddocka.
Vévoda se musel na poslední chvíli z nějakého důvodu rozhodnout jinak, ale to ho neomlouvá. Měl v úmyslu ji zničit. V jejích očích to úplně stačilo, aby ho zatratila.
Najednou si nebyla jistá, jestli na něj má větší vztek proto, že ji chtěl svést, nebo proto, že svůj plán nakonec neuskutečnil.
Vyděsila ho představa, že by měl spát s mrzákem? Byla to lítost, co ho přimělo zachovat se jinak? Byla by raději, kdyby ji připravil o počestnost.
Vždyť je to jen chromá noha! chtělo se jí křičet. Ta mi nemůže zabránit v touze milovat a být milována... v každém ohledu.
Nejvíce ji zahanbovala myšlenka, že by ho neodmítla. Kdyby ji chtěl, odevzdala by se mu. Ani by ji nemusel příliš přemlouvat. Toužila se dotýkat jeho těla. Chtěla cítit jeho dotečky.
Ty představy ji přiváděly do rozpaků a cítila, jak rudne. V tu chvíli se ozvalo zaklepaní na dveře, Stiles otevřel, uvedl vévodu a oznámil: „Jeho milost vévoda z Braddocku.“
Etiketa vyžadovala, aby vstala z pohovky a uklonila se mu. Olivie se postavila a řekla: „Zavřete za sebou dveře, Stilesi.“
Komorník se na ni tázavě podíval, ale když dál nic neříkala, splnil příkaz. Jakmile odešel, bez ohledu na etiketu se svezla zpátky na pohovku. Důvod byl prostý, podlomila se jí kolena.
Braddock vypadal pohube, jako by dlouho nejedl. Pod očima se mu rýsovaly tmavé kruhy, jako by nespál. A v očích se mu zračil silný cit.
„Vypadáte unaveně, vaše milosti,“ začala.
„Za poslední dva týdny jsem toho moc nenaspal.“
„Je mi líto, jestli vás potkala nějaká nepříjemnost.“
„Žádná nepříjemnost. Jen to, že jsem se o vás téměř připravil.“
Letmo na něho pohlédla. Tohle bylo svým způsobem vyznání. Jenomže Olivie mu už nevěřila. Neodvažovala se mu znovu podlehnout. Sklopila oči a zeptala se: „Kde jste byl?“
„Mohu se posadit?“
Postoupil o krok k ní, ale natáhla k němu ruku a vyhrkla: „Zůstaňte, kde jste, prosím.“ Nechtěla připustit možnost, aby se jí dotkl. Pod jeho dotečkou by se přestala ovládat. Věděla, že je slabá. Toužila po něm. Nenáviděla se za to, co k němu cítí. Ale nemohla si pomoci.
Složil ruce za záda jako právník, který se chystá přednést svůj případ. „Dovolíte mi, abych vám to vysvětlil?“
„Poslouchám.“

„Jel jsem domů, tam, kde jsem vyrůstal s bratrem Jamesem," začal. „Líbilo by se vám tam. Matka založila u domu růžovou zahradu a v tuhle roční dobu je tam krásně." Na chvíli se odmlčel, jako by hledal správná slova. „Potřeboval jsem si něco promyslet."

Sledovala, jak přechází po místnosti. Bylo to jediné, co prozrazovalo jeho nervozitu. Kabát i kožené kalhoty měl bez poskvrny. Ani jeden vlas nevybočoval z účesu. Naleštěné boty na koberci nebylo slyšet. Jen stěží si dokázala představit, že by ho něco mohlo vyvést z míry. Vždycky působil klidně a chladně. Nadechla se a pomalu vydechla, aby přemohla strach. Nechtěla se na vévodu dívat jako na zranitelného člověka. Vždyť to byla ona, jejíž city utrpěly. Jen ať se omlouvá on, pokud má jak.

„Od chvíle, kdy jsem se dozvěděl o Jamesově smrti, o způsobu, jakým zemřel, upínám se k jedinému cíli." Na chvíli se odmlčel a otočil se k ní. „Vidět vašeho bratra mrtvého."

Vydechla a zabořilo ji u srdce. Pochopila, že Lion měl pravdu. Braddock nestál o ni, chtěl ji jen využít, aby se dostal k jejímu bratrovi. Oči se jí zalily slzami. Zamrkala, aby je udržela za víčky, ale jedna vyklouzla a stékala jí po tváři.

Braddock k ní vykročil, ale Olivie vyskočila, aby mu unikla.

Proti němu byla však bezmocná. Držel ji za ramena dřív, než stačila udělat dva kroky.

„Neodcházejte," zarazil ji. „Vyslechněte mě do konce."

„Už jsem slyšela dost." Cítila jeho žár, vybavila se jí chuť jeho rtů i touha, aby ji miloval. Ale držel ji stále od sebe, neobjal ji. Zdálo se, jako by se potýkal s návalem citu, ale Olivie nemohla poznat, o co se jedná.

„Chtěl jsem vám ublížit, to nemohu popřít," připustil. „Ale nakonec jsem to nedokázal."

„Co ode mě chcete? Odpuštění? To, co jste udělal, je neodpuštělné. Rozhřešení? To vám já nabídnout nemohu."

Neuvědomovala si, že se mu dívá do očí. Došlo jí to, když si všimla, že se usmívá.

„Když se zlobíte, jste skutečně jako saň," prohodil mírně. „Jediné, co od vás chci, jste vy sama," dodal. Samotnou ji překvapilo, s jakou silou se mu vytrhla. „Jak vám mám věřit? Jak si mám být jistá, že to není jen nějaký rafinovanější způsob jak dosáhnout toho, co se vám napoprvé nepodařilo?"

Téměř ji ovládla hysterie, protože jí právě nabízel všechno, po čem kdy toužila. A ona se bojí natáhnout ruku, aby si to vzala. Říkal slova, která od svého nápadníka slychala ve snech. A teď zjistila, že od skutečného muže jim nemůže uvěřit.

„Věřte mi," řekl a natáhl k ní ruku.

Ustoupila o krok dozadu a namítla: „Mám věřit, že ten nejhezčí a nejbohatší muž v Anglii má čestné úmysly s nenápadnou kulhavou myší? To bych spíš uvěřila, že kůň umí létat!"

„Ale je to pravda," trval na svém.

„A co váš bratr? A můj bratr?"

„Kdybych dokázal vašemu bratrovi odpustit to, co udělal, odpustil bych mu. Ale nejde to."

„Tak vy tvrdíte, že mě chcete..., ale přitom se nevzdáváte úmyslu vyzvat mého bratra na souboj a zabít ho, když k tomu budete mít příležitost?"

„Nemám jinou možnost."

„Musíte být šílený, pokud si myslíte, že bych na takové podmínky přistoupila!"

„Jiné podmínky vám nabídnout nemohu," vysvětloval nešťastně.

Olivie nemohla uvěřit svým uším. Uvědomila si, že celým srdcem touží provdat se za muže, který má v úmyslu zabít jejího bratra. Nehoráznost a neomalenost takové nabídky byla zarážející.

Ted už chápala, proč má Braddock propadlé tváře a v očích mu hoří touha. On ji chce. Ale nedokáže se vzdát touhy po pomstě. Žádá ji, aby si vybrala mezi ním a svým bratrem. Může mít jen jednoho z nich, oba ne. Klopila oči. Bála se, že kdyby se na něho podívala, mohla by podlehnout pokušení souhlasit. Tolik ho milovala. Ale nedokázala by žít s pocitem viny za takové rozhodnutí. Nikdy by neodpustila jemu ani sobě, kdyby Liona zabil. Nemohli by najít společné štěstí, jestliže mezi nimi ležela bratrova smrt.

„Je mi líto, vaše milosti," začala rozechvělým hlasem. „Musím vaši laskavou nabídku odmítnout."

Ustoupil o krok. Svůj návrh jí přednesl. Ona ho odmítla. Je po všem.

Viděla, jak světlo v jeho očích pohasíná. A cítila, jak jí puká srdce.

Když se otočil k odchodu, uvažovala, jak ho zastavit. Uvědomila si, že zná informace, o kterých on nemá tušení, a které by mohly jeho rozhodnutí ovlivnit. Musela by mu ale říct pravdu o tom, proč Lion vyzval lorda Jamese na souboj. Stačilo by vyslovit, co James udělal lady Alici, a možná by vévoda bratrovi odpustil.

Ale možná už je všechno ztracené.

Braddock byl skoro u dveří, když řekla: „Váš bratr... Nenapadlo vás někdy, že lord James musel Den-bigha něčím vyprovokovat?"

Vévoda se k ní obrátil. „Zdá se, že váš bratr žádnou provokaci nepotřebuje."

„Víte, že byl zasnouben s -"

V tu chvíli se rozlétly dveře a v nich se objevil Lion. Stříbřité oči upíral přímo na Braddocka.

„Vy tu nejste vítán," oznámil chladně.

„Lione, vévoda mi právě nabídl -"

„Volnou ruku?“ prohodil Lion sarkasticky.

Olivie zbledla jako stěna. Ten výraz se používal, když muž nabídl své milence otevřený účet.

„Za to bych vás měl zabít,“ procedil skrz zuby Braddock. „Lady Olivie -“

„Je moje sestra. Pokud vás tu ještě jednou uvidím, vyzvu vás na souboj a zabiju stejně jako vašeho povedeného bratra.“

Braddock zbledl. „Nebudete muset čekat. Rád vám vyhovím hned. Navrhněte kdy a kde. Zvolte si zbraně a sdělte mi jméno vašich sekundantů.“

„Okamžitě toho oba nechte!“ vykřikla Olivie a zakryla si dlaněmi uši.

„Ty se do toho nepleť, Olivie!“ odsekl Lion. „To se tě už netýká.“

„Co se tady děje?“

Olivie se rozběhla k dědečkovi, který se právě s holí v ruce objevil v salonu. Druhou rukou se opíral o Charlottu.

„Dědečku, prosím vás, zarazte je. Braddock vyzval Liona na souboj. A důvodem je nedorozumění!“

„Cože?“ vykřikla Charlotta. „Lione, jak jste mohl?“ Pomohla vévodovi do křesla před krbem. Olivie se snažila udržet s ní krok.

„Možná bys mu to mohla rozmluvit ty, Charlotto,“ žadonila. „Mě nechce poslouchat.“

Jakmile se starý pán usadil, Charlotta se otočila k Denbighovi. „Co se stalo?“ zeptala se.

Hrabě stál mlčky s kamennou tváří.

Dívka se otočila k Braddockovi. „Co se stalo?“

„Denbigh urazil lady Olivii,“ pronesl upjatě. „A já jsem po něm požadoval satisfakci.“

Charlotta protočila panenky. Otočila se zpátky k Lionovi. „Pochopila jsem to správně? Vy se chystáte na souboj s Braddockem, protože vy jste urazil Livy?“

Denbigh zrudl. „Přesně tak to nebylo.“ „Tak jak to přesně bylo?“

„I já bych si rád to vysvětlení poslechl,“ ozval se vévoda z Trentu a opřel se oběma rukama o hůl, kterou držel před sebou.

„Nenuťte ho to opakovat,“ prosila Olivie unaveně. „Lione, prosím tě, mohl bys vzít svá slova zpátky?“ Došla k Braddockovi. „Přijal byste to, vaše milosti?“

Dívka se na Braddocka tak, jako by řkala: *Pokud mě skutečně milujete, uděláte to pro mě?*

„Jen by se tím odsunul nevyhnutelný konec,“ namítl tiše, jako by ta slova byla určena jen jí.

„Z každého dne, kdy jste oba naživu, mám velkou radost,“ zašeptala. Jinými slovy se svůj cit k němu neodvažovala vyjádřit. Víc ho povzbudit nemohla.

„Pokud se Denbigh omluví,“ oznámil Braddock všem v místnosti, „vezmu svou výzvu zpátky.“

„Lione, prosím,“ žádala Olivie.

„Olivie, ty nechápeš -“

„Chápu pojem cti lépe než ty, Lione,“ namítl rozhodně. „Urazil jsi mě. A Braddocka také. Přeji si, abys vzal svá slova zpátky. A omluvil se.“

„Vyhov jí, Lione,“ ozval se vévoda z Trentu. „Dámy nemají rády, když se prolévá krev. A já taky netoužím přijít o dědice. Zajistit pak všechno kolem majetku by bylo moc složité,“ burácel.

Olivie čekala, jak se bratr zachová. Věděla, že je hrdý muž. Braddockův bratr ho těžce zasáhl. Ale Braddock sám jí před ním nijak neublížil. Neměl ke svým urážlivým slovům žádný důvod. Nebyl v právu.

Naštěstí si to uvědomil.

„Beru zpět svá slova o vašich úmyslech s mou sestrou. A omlouvám se, pokud jsem se nějak dotkl vás nebo své sestry.“

„Přijímám vaši omluvu a беру zpět svou výzvu,“ odpověděl Braddock.

„Výborně,“ pochválil je vévoda z Trentu. „A teď bych si dal trochu čaje,“ navrhl. „Aco vy ostatní?“

Braddock se starému vévodovi uklonil. „Já se musím omluvit.“

„Rád jsem vás viděl,“ odpověděl starý pán.

Olivie zaslechla, jak Lion skřípe zuby.

Dědeček to musel také slyšet, protože řekl: „Je mi líto, že musíte odejít, Braddocku.“

Ten se obrátil k Olivii, uklonil se jí a řekl: „Na shledanou.“

Lionovi začala po jeho slovech nervózně cukat tvář.

„Sbohem, vaše milosti,“ odpověděla rozhodně.

Upřel na ni pohled a jí bylo jasné, že o ni stále stojí. Jenomže si ho představila mrtvého a proti němu Liona, z něhož by také vyprchával život. Byla to noční můra, před kterou nebylo úniku.

Kdyby se Braddock dozvěděl pravdu, možná by se s bratrem smířil. Ale i tak zůstane James navždy mezi nimi. Sledovala, jak vychází ze dveří. Odcházel nejen odtud, ale i z jejího života.

Charlotta musela použít veškerou svou výmluvnost, aby Olivii přesvědčila, že na maškarní ples do Vauxhallských zahrad by večer měly jít.

„Bolí mě hlava,“ stěžovala si Olivie.

„S takovou výmluvou na mě nechod,“ odsekla Charlotta.

„Když mě donutíš jít, určitě mě hlava rozbolí doopravdy," bránila se Olivie. „Jak si můžeš myslet, že po tom, co se tu dnes dopoledne odehrálo, bychom mohly jít na maskarní bál?"

„Myslím, že to nakonec dopadlo celkem dobře," namítla Charlotta. „Lion se omluvil, ne?"

Olivie zasténala. „Já nikam jít nechci. Stačí ti to?"

„Budeš muset jít se mnou, Livy," přesvědčovala Charlotta přítelkyni. „Mám tam schůzku s jedním mužem, který by nám mohl poskytnout informace o tom, kam se lord James uchýlil s lady Alicí, aby je nikdo nerušil.

Potřebujeme to zjistit, abychom odhalili, co James s Alicí udělal, aby ji přiměl zradit Liona.

Copak to nechápeš? Až budeme vědět všechno, můžeme povědět Braddockovi pravdu o jeho bratrovi. A já přesvědčím Liona, že Alice ho nezahladila záměrně. Copak nechceš, abychom byly švagrové?"

Olivie překvapeně vzhledla. „Tak tohle slyším poprvé. Změnilas názor? Chceš se opravdu za Liona provdat? Už jsi mu o tom řekla?"

„Chci, ale mluvit s ním o tom nemohu. Zatím ne. Dokud nerozluštíme tu záhadu kolem lady Alice. A proto potřebuju, abys šla dnes večer se mnou. Musíš zabavit Liona, abych se mohla ztratit na tu schůzku."

„Já nevím, Charlie. Setkat se s cizím mužem na tmavém opuštěném místě mi nepřípadá moc dobrý nápad."

„Věť mi, Livy. Vím, co dělám."

„Tak dobře, Charlie, půjdu."

„A pomůžeš mi zabavit Liona?"

„To je proti mým zvyklostem a výchově."

„Prosím, Livy," žadonila Charlotta.

„Dobře. Zabavím Liona. Ale teď už jdi a nech mě chvíli odpočinout."

Když se Charlottě podařilo přesvědčit Olivii, že by na maskarní ples měly jít, vypravila se se stejným cílem za Lionem. Na něj měla ale připravené jiné argumenty.

V tříposchodovém domě ho ale nemohla nikde najít. Nakonec zašla za komorníkem a zeptala se: „Harveyi, odešel hrabě z domu? Všude ho hledám, ale nikde není."

„Pana hraběte jsem od oběda neviděl, lady - Charlie," odpověděl.

U starého sluhy Trentovic rodiny jí trvalo déle než u všech ostatních, aby ho přesvědčila říkat jí křestním jménem. Nakonec mu oznámila, že pokud se bude vzpouzet, bude to považovat za neuctivost. To ho přimělo jejímu přání vyhovět.

Všimla si, že Stiles se rozhlíží kolem, jestli ho někdo neslyšel, když ji oslovil jménem. Vysvětlil jí, že mu nebude vadit, pokud ho ona bude nazývat Harvey, ale nechtěl, aby si na něco podobného zvykli ostatní sloužící. Charlotta se mu pokusila vysvětlit podstatu rovnosti, ale její slova nepadala na úrodnou půdu. Harvey se zuby nehty bránil její pohled na věc přijmout.

„Komorník je sloužící a hrabě patří mezi šlechtu a je třeba mu prokazovat úctu," vysvětlil jí. „Tak to na světě chodí. Jsou ti, kdo příkazy vydávají, a ti, kdo je přijímají a plní. Kam bychom přišli, kdyby si služka myslela, že je na stejné úrovni jako hospodyně?"

„Do lepšího světa," odpověděla Charlotta.

Na Stilese její slova dojem neudělala. Přes všechny její argumenty zůstal přesvědčený, že kdyby Anglie opustila stávající společenskou strukturu, nastal by chaos. Charlottě muselo stačit, že se jí podařilo ohladit alespoň jednu hranu jeho názoru a přiměla ho oslovovat ji jménem.

„Nemáte tušení, kde by hrabě mohl být?" zeptala se komorníka.

„Dívala jste se do galerie ve třetím patře?"

„Tam jsou jen nudné obrazy předků," odpověděla s pokrčenýmnosem.

„Co v kuchyni?"

„Hrabě ví, kde je kuchyně? On tam chodí?" podivila se.

Komorník se zasmál. „Ovšem. Když byl ještě malý chlapec... Ale to bylo dávno předtím, než ztratil rodiče.

Vzpomínám si, jak..."

Charlotta by si komorníkovy vzpomínky ráda vyslechla, ale začínalo se stmívat a její plány na večer zůstávaly stále nejisté. „Nerada vás přerušuju, Harveyi, ale nutně potřebuju s hrabětem mluvit. Nevíte, kde bych se po něm mohla ještě poohlédnout?"

„Možná by mohl být na půdě."

„Netušila jsem, že tu nějaká je."

„Ach ano. Je tam uložený nábytek a oblečení. Schody nahoru jsou hned za pokoji služebných."

„Proč by tam chodil?" zeptala se Charlotta zvědavě.

„Chodíval tam už jako chlapec, když chtěl být sám."

„Děkuju, Harveyi. Půjdu se tam podívat."

Půda byla plná pavučin a světlo tam pronikalo jen dvěma malými špinavými střešními okny. „Lione!" zavolala Charlotta. „Jste tam?"

„Jak jste mě našla?"

Charlotta málem vyjekla hrůzou, když se objevil těsně za ní. Neviděla ho, protože byl za několika dřevěnými bednami. „To jste mi udělal schválně," obvinila ho.

Usmál se. „Vždycky jsem se bavil tím, jak se služky vyděsily, když mě sem přišly hledat. Navíc tu žila rodinka plchů. Bylo téměř jisté, že alespoň jeden z nich se ve vhodnou chvíli objeví.“ „Co je to plch?“ „Něco jako myš, ale větší, jako malá veverka. Jako kluk jsem je sem chodil krmit. Koukal jsem se lam, kde mívali hnízdo. Ale už je pryč.“

„Vy jste sem šel hledat plchy?“ nechápala.

„No, vlastně ne. Chtěl jsem jenom být sám.“

„Aha.“ Charlotta si najednou uvědomila, že jsou skutečně sami. Jako by kromě nich už nikdo neexistoval. Sem nahoru nedoléhaly zvuky z ulice, drnčení kol na dlažbě, dunění uhlí, které někomu shazují do sklepa, ani pokřikování obchodníků s rybami a květinárek. Měla pocit, jako by byli na venkově.

„Aha,“ prohodila znovu. „Je tady opravdu ticho.“

„Ano.“

Mlčky stáli a dívali se jeden na druhého.

Lion měl ve vlasech pavučinu a na kolenou prach. A v očích touhu.

„Vraťte se dolů, Charlottle.“

Dívka zavrtěla hlavou. „Potřebuju si s vámi promluvit.“

„Tady je to nebezpečné,“ podotkl a postoupil o krok k ní.

Charlotta se ale nedala vyvést z míry. „Mě nějaké velké myši nevyděsí.“

„A co muži, ti vám nahánějí hrůzu?“ zeptal se.

Ten, co stál právě před ní, ano. Zvlášť když byl tak blízko a ona neměla kam uhnout. Na dveře na půdu zřejmě nikdo klepat nebude. A kromě Stilese nikdo neví, že šla právě sem. Pokud se tu Lionovi vzdá, nikdo a nic ho nezarazí.

„Charlie.“

Přezdívkou zněla z jeho úst jako výzva k milování. Cítila pod pronikavým pohledem jeho stříbřitých očí takový zmatek, že si ani nevšimla, jak k ní vztáhl ruce a objal ji kolem pasu.

Těžce polkla. „Lione, to není správné.“

Usmál se. „To si říkám od chvíle, kdy jste se u nás objevila. Říkal jsem si: Lione, jsi jejím poručíkem. Je tvou povinností ochránit ji před dotěrnými muži. A víte, co jsem si odpovídal?“ zeptal se.

Charlotta pomalu zavrtěla hlavou.

„Viděl jsi už někdy něco lak krásného jako její oči? Tak okouzlujícího jako její pihy? Tak svůdného jako její brada? Toužil jsi někdy po něčem víc než ji okamžitě políbit? Víte, co jsem si odpovídal, Charlie?“

„Ne.“

„Přesně tak,“ usmál se na ni. „Řekl jsem si: Ne, Lione. Po ničem jsi nikdy tak netoužil jako právě teď po ní.“

„Lione, nemůžeme - nemůžete - nesmíme -“

Sklonil se k ní a umlčel ji polibkem. Ucítla na rtech jeho naléhavý jazyk. Stravovala ji jeho vášeň a začala mu odpovídat. Ještě nikdy nepocítla takový hlad a touhu po něčem... po tom...

Být mu ještě blíž. Být v něm. Mít ho v sobě.

Nezarazila ho, když ucítla jeho dlaně na prsou, ani když si hledal cestu pod živůtek a dotýkal se její kůže.

Nevadilo jí ani, když jí začal rozepínat šaty a stáhl jí je z ramene, aby si mohl ústy pohrávat přes tenký mušelínový živůtek s bradavkou.

Když jemně stiskl, vykřikla a tiskla k sobě jeho hlavu. Bála se, aby nepřestal. Měla strach, aby nebylo po všem dřív, než svou touhu uspokojí.

Nemohla se nových pocitů nabažít.

Vrátil se ústy k jejím rtům a zašeptal: „Vlož mi jazyk do úst, Charlie. Ochutnej mě.“

Slušně vychovaná dáma by byla podobným požadavkem šokována a odmítla by ho. Na takové zvrhlosti mají manželé milenky. Kopulace slouží k plození. Manželky v posteli radost neprožívají.

Charlotta ale neměla matku, která by jí řekla, že je třeba klidně ležet a splnit svou povinnost. Zemřela příliš brzy. A otec jí sdělil, že to, co se odehrává v ložnici mezi manželi, je radost a potěšení. Nic víc, nic méně.

Charlotta ochotně Lionovo přání splnila, chtěla mu udělat radost. Cítila, jak se po celém těle chvěje, když mu zkoumala jazykem ústa. Objevovala krásné pocity, zajímavé chutě a tajemství, která by měla znát jen milénka.

Líbilo se mu, když si pohrávala s jeho horním rtem nebo mu vtáhla spodní ret do úst. Opouštěla ho trpělivost, když mu přejela jazykem v ústech pod horním rtem. Chtěl víc. Chtěl všechno a hned.

Těžko říct, kam až by věci dospěly, kdyby jí přes nohu nepřeběhl plch.

Charlotta se mu s křikem vytrhla a poskakovala nahoru a dolů, jako by jí hořelo za patami.

„Co se stalo?“ zeptal se zmateně. Pokoušel se ji uchopit za ramena a udržet na místě, ale ona se mu snažila vymanit.

„Myš!“ vykřikla, chytila se ho kolem krku a skrčila nohy.

Zvedl ji a postavil na jednu z beden. Potom začal pátrat, kam hlodavec zmizel.

Nakonec to zjistil. Za bednou, na které Charlotta seděla, byla v podlaze díra.

„Vy se bojíte plchů!“ obrátil se k ní se smíchem. Sledovala, jak se mu při pohledu na ni zadrhl smích v hrdle.

Najednou si uvědomila, že jí rozepnuté šaty visí přes rameno. Vnímala vlhké místo, které jí studilo na živůtku, oteklé rty i rozčuchané vlasy.

Ani on ze setkání nevyšel bez poskvrny. Vázanka mu volně vlála a účes ztratil obvyklý tvar.

„Panebože," vydechl. „Já jsem téměř... Charlotto, já..."

Přistoupil k ní, uchopil ji za ruku a řekl: „Charlotto, prosím, proveďte se za mě."

Na chvíli ji ovládla euforie. Ale trvala jen do chvíle, než si uvědomila, že Lion se tváří provinile. V jeho očích nenašla lásku.

Vytrhla mu dlaň a natáhla si šaly na rameno. „Ne, Lione. Neprovdám."

„Musíte," oznámil zaníceně. „Musím... já, zašel jsem s vámi příliš daleko."

„Nijak jsem se nebránila," namítla. „Líbilo se mi to stejně jako vám."

„Líbilo?! Charlotto!" zařval. „Dámě se nemůže líbit vztah s mužem, který není jejím manželem."

„Mně se to líbilo."

„Charlotto -"

Položila mu ukazováček na ústa, aby zmlkl. „Prosím, Lione. Nebudeme se o tom dohadovat. Chci manžela, který mě bude milovat. Vaše srdce není díky tomu, co se stalo s lady Alicí, úplné. Až bude zase celé... pokud k tomu někdy dojde... ráda bych je získala."

Rozhlédla se, aby se ujistila, že kolem nejsou žádní plchové, a seskočila dolů. Otočila se k němu zády a požádala: „Zapnul byste mi prosím šaty?"

Chvíli měla pocit, že odmítne. Ohlédla se přes rameno a pokračovala: „Líbilo by se vám, kdybych odešla dolů za služkami a požádala o to některou z nich?"

Lion zrudl a přistoupil k ní, aby jí pomohl. Pobaveně sledovala, že zapínání mu dělá daleko větší potíže než rozepínání.

Když byl tak blízko u ní a poslouchal, pokusila se splnit úkol, kvůli kterému ho hledala. „Lione," začala,

„půjdeme na ten maškarní ples, že?"

„Stále o to stojíte?" ujistil se.

Otočila se k němu, takže poslední knoflík musel zapnout poslepu. Upřela na něj len nejpresvědčivější pohled a pokračovala: „Důvod, proč jsem tam chtěla jít, stále platí. Livy potřebuje nějaké rozptýlení. Vlastně po tom, co se stalo dnes dopoledne s Braddockem, je smutnější než dřív."

„Pokud je tak smutná," namítl Lion, „možná by raději zůstala sama."

„To je to nejhorší, co se osamělému člověku může stát. Livy potřebuje společnost. Musí tančit a bavit se. Tak vezmete nás tam?"

„Dobře, Charlotto," souhlasil. „Pokud vám to udělá radost."

„Ach Lione, a jakou!" Vytáhla se na špičky, políbila ho na rty, otočila se a zamířila ke dveřím. Nevěřila si. Bála se, že by mu navrhla, aby jí šaty znovu rozepnul a ještě chvíli se na půdě zdrželi. Rozepínání mu jde skutečně skvěle.

Ve dveřích se ještě obrátila a prohodila: „Lady Alice vás neznadila, Lione. A já bych to také nikdy neudělala."

Potom otevřela dveře a rozběhla se po schodech dolů. Nechala ho, aby si vychutnával samotu a společnost plchů.

12

DALŠÍ HÁDKA ČEKALA CHARLOTTU VE chvíli, kdy se snažila dostat Olivii do kostýmu pastýřky, který jí nechala ušít.

„Sukně mi nezakrývá nohy," bránila se vyděšeně. „Sahá jen do poloviny lýtek."

„O to právě jde," přesvědčovala ji Charlotta. „Budeš mít bílé punčochy převázané červenými stuhami."

„Moje nohy -"

„Tvoje nohy jsem si důkladně prohlédla, Livy," oznámila Charlotta. „Mimo tu maličkost, že máš jednu o trochu kratší, jsou úplně stejné jako moje. Kromě toho tam bude tma a nikdo si toho nevšimne."

„Jak chceš přimět Liona, aby něco takového schválil?" zeptala se Olivie.

„Neboj se. Bude tak uchvácený pohledem na mě, že si vůbec nevšimne, co máš na sobě," ujistila ji Charlotta s úsměvem.

„Co si oblékneš ty?" zeptala se Olivie podezíravě. „Počkej a uvidíš."

Když se Charlotta uviděla v zrcadle, pomyslela si, že tentokrát zašla skutečně příliš daleko. Vypadala, jako by si kolem těla ovinula prostěradlo poté, co právě vstala nahá z postele, ve které byla s milencem. No, možná je to trochu přehnané, ale ne příliš.

Samozřejmě to bylo skutečně prostěradlo. Bílé hedvábné prostěradlo, které našla ve skříni na lůžkoviny. Od Olivie si půjčila rubínovou brož, kterou látku sepnula na rameni. Druhé rameno zůstalo obnažené. V knihovně sebrala kus zlaté šňůry od závěsu. Ovázala si ji kolem pasu, aby na ní prostěradlo drželo. Jestli bude v zahradách foukat vítr, bude mít potíže.

Denbighovi jistě unikne, že Olivie má šaty do poloviny lýtek a zbytek nohou v punčochách odhaluje. Bude totiž zírat na její holé nohy. Pod tógou byla vlastně nahá a na nohou měla jen sandály z bílého saténu se stuhami ovinutými kolem kotníků. Zahlédla je jednou ve výloze a koupila si je. Zatím neměla příležitost si je obout. Možná díky té chvíli s Lionem na půdě vypadaly její oči tak exoticky a záhadně.

Ale možná to způsobilo černidlo, které jí Sally nanasla kolem očí.

„Takhle vás nikdy nepustí z domu,“ vyhrkla Sally, když si s vykulenými očima prohlížela odraz své paní v zrcadle.

Charlotta byla ochotná s ní souhlasit. Kdyby zbývalo víc času, pokusila by se vymyslet něco jiného, ale bylo už devět hodin večer a nechtěla zmeškal schůzku na chodníčku zamilovaných. „Tak strašné to není,“ uklidňovala se.

„Jak to myslíte? I lehká ženská by se dvakrát rozmýšlela, než by v něčem lakovém vyšla,“ poznamenala Sally.

„Bude tma,“ hájila se Charlotta.

„Lady Alice říkala, že Vauxhall je, až na odlehlá místa, kam by se slušná dívka neodvážila vkročit, osvětlený stovkami luceren.“

„Zatracená práce! Ted už se s tím nedá nic dělat, Sally. Budu to muset nějak zvládnout.“

„To jo,“ zamumlala si Sally pro sebe.

Charlotta si ještě upravila klouzavou tkaninu na prsou a v pase a vykročila z pokoje. Usoudila, že bude nejlepší, když se dole objeví společně s Olivii. Denbigh tak nebude schopen usoudit, která z nich podle něj vypadá hůř, nezmůže se na slovo.

Alespoň v to doufala.

Zaklepala na dveře Olivii pokoje. Když přítelkyně otevřela a Charlotta zahlédla její výraz, vyhrkla: „Nic neříkej. Lion to řekne za tebe.“

Olivii cukaly koutky úst. „Už chápu, jak jsi myslela svá slova dnes odpoledne. Ve srovnání s tebou jsem oblečená až moc.“

„Nech toho,“ namítla Charlotta. Ale s radostí si všimla, že se Olivie usmívá.

Když došly k salonu, kam je poslal Stiles za Denbighem, Charlotta se zarazila.

„Běž první, Livy.“

„Myslím, že nejlepší bude tvůj původní nápad. Půjďme společně,“ navrhla Olivie.

Charlotta se zhluboka nadechla a vešla.

K její hrůze seděli před krbem i vévoda a vévodkyně z Trentu. Už se otáčela, aby se vytratila, když ji vévoda vyzval: „Pojďte sem, Charlie, ať si vás pro hládku. Jsi to opravdu ty, Livy? Moc ti to sluší, má holčičko.“

Charlotta se držela zpřímá a dívala se přímo před sebe. Děsilo ji, že prochází kolem Denbighových prarodičů téměř nahá. Představa, že ji tak uvidí Lion, jí lak velkou hrůzu nenaháněla. Přistihla se dokonce při myšlence, že se na setkání s ním těší, že *touží*, aby ji viděl v tak sporém oblečení.

Sotva vnímala, že ji Olivie vzala za ruku a vedla jako ztracenou ovci před vévodu a jeho ženu.

„Copak si myslíš o mých dvou děvčatech, Lizzy?“ obrátil se starý pán k vévodkyni.

„Livy, Arthur má pravdu. Jako pastýřka jsi kouzelná. I ta hůl vypadá moc dobře. A Charlotta...“

Dívka čekala projev nevole. Bylo by asi lepší, kdyby ji od jejího kostýmu odradila vévodkyně, než aby jí ho zakázal Denbigh.

„Ty jsi Diana, oživlá bohyně lovu Diana!“ vykřikla.

„Cože?“ Charlotta se obrátila k vévodkyni a zaskočilo ji, že stará dáma má stejně stříbřité oči jako Lion. Ty její byly možná o trochu světlejší, jako by věkem poněkud vybledly.

„Souhlasíš se mnou, Lione, vid?“ ujistila se.

Posílena její podporou se Charlotta ohlédla. Nepředpokládala, že by Denbigh mohl s jejím kostýmem souhlasit. Ale to, co v jeho očích zahlédla, nebyl nesouhlas, jen neskrývaná touha.

„Je Diana,“ pokračovala vévodkyně, „moc jí to sluší.“

Charlotta cítila, jak jí tuhnou bradavky. Nedokázala odpovědět na jeho výzvu zakrýt.

„Je čas vyrazit,“ oznámil Denbigh. „Když se zpozdíme, nestihneme ohňostroj.“

„Ohňostroj?“ opáčila Charlotta přihloupě. Kdo by odcházel z domu kvůli ohňostroji? Vždyť k němu dochází přímo tady.

K jejímu překvapení a úlevě jí Denbigh přehodil přes ramena své domino, aby zakryl její vzrušení. Jenomže tím odhalil svoje. Charlotta nikdy nebyla nakloněna okukování, ale některé věci byly příliš zajímavé, než aby je člověk dokázal přehlédnout.

„Všiml jsem si, že je vám zima,“ zašeptal jí do ucha.

Možná proto jí ztuhly bradavky. Ale bylo mu jasné, že tak to není.

Byla mu vděčná za to, že ji uchránil před zvědavými pohledy vévody a vévodkyně.

Bez dalších řečí je Denbigh odvedl ven a usadil v kočáře. Ještě předtím si u dveří vzal od Charlotty svůj plášť a přes ni přehodil její. Cestou do Vauxhallu jí konečně vynadal, protože před prarodiči to nebylo možné.

„Jak si to představujete, Charlotto? Žádná dáma se na veřejnosti tak nestoudně neodhaluje.“

„Ale to je maska, Lione. Jsem bohyně lovu Diana.“

„Jste hunský náčelník Attila,“ odsekl. „Dokážete podupat všechny představy o slušných mravech.“

„Jsi nespravedlivý, Lione,“ namítla Olivie. „Na maskární ples se přece chodí proto, aby se člověk převlékl a tvářil, že je někdo jiný. Obličeje všem zakrývají masky, takže se neví, kdo je kdo, a nikdo nemůže nikoho kritizovat za to, jak vypadá. Slibuju ti, že nikdo nezjistí, že se za tou maskou skrývá Charlotta.“

„Ale já to vím!“

Atmosféra v kočáře se naplnila napětím. V těch několika málo slovech Denbigh odhalil, co mu na Charlottině kostýmu vadí nejvíc. Je provokativní a dráždivý... pro něho.

Zbytek cesty do Vauxhallu už nikdo z nich nepromluvil. Charlotta tak měla možnost sprádat v klidu plány jak uniknout Denbighově pozornosti. Potřebovala se setkat se sirem Fentonem a získat od něj slíbené informace: Toužila po naději na společnou budoucnost s Denbighem.

„Pozval jsem k našemu stolu na večeři lorda Burtona,“ oznámil Lion, když dojezdi ke vchodu do Vauxhallu na severním konci Kensington Lane. „Myslel jsem, že sudý počet bude lepší.“

Charlotta pohlédla zklamaně na Olivii. Teď bude muset uniknout před dvěma páry ostrážitých očí.

Percy už na ně čekal.

„Dobrý večer, starý brachu,“ pozdravil se srdečně s Lionem. „Dámy, vypadáte skvěle,“ složil poklonu Olivii a Charlottě.

Denbigh se zamračil.

Percy si ho nevšímal a pomohl dámám v maskách ke stolu. Jejich pláště odložil stranou.

„Vy jste Jindřich osmý!“ vyhrkla Charlotta potěšené, když si ho pozorně prohlédla.

„Mám pro to předpoklady, lady Charlotto, nemyslíte?“ smál se Percy a poplácal se po břiše, které si pro tuto příležitost ještě zvětšil vycpávkou.

„Dovolil jsem si už objednat lehké občerstvení,“ oznámil Percy. „Jemně krájenou šunku, pečená kuřata, nějaké sušenky a tvarohový koláč. A něco na spláchnutí.“

„Percy chtěl říct, že porce jsou tu malé a víno bude potřeba, aby se nám ty sušenky nezadrhly v hrdle,“ vysvětloval Lion.

Percy se rozesmál. „Obávám se, že Lion má pravdu. Ale Vauxhall má i jiné příjemné stránky. Je tu krásný výhled,“ poznamenal a významně pohlédl na Charlottu s Olivii.

Denbigh něco zavrčel.

Charlotta se spokojeně usmívala. Podle Percyho komentáře byl její kostým krásný a svůdný, nikoli neslušný a vyzývavý. Poděkovala mu pohledem.

Poprvé se s Percym setkala u Almackových, kde jí ho lady Jerseyová představila jako Denbighova starého přítele. Podle vzhledu by netipovala, že by Percival Porter mohl být Lionovým důvěrníkem, ale čím víc ho poznávala, tím ho měla raději.

Byl vždycky v dobré náladě a nijak ho neznepokojovalo, jak nešťastně se obléká. Byl sice vikomt, ale okázalost a nepřístupnost lidí jeho postavení mu byly vzdálené. Byla ráda, že ho vidí, ale právě teď představoval další komplikaci v jejím plánu.

Jejich stůl stál za zástěnou uprostřed lesíka, v místech, kde hlavní cesta procházela středem zahrad. Bylo to sice atraktivní místo, ale chodníček zamilovaných byl až na druhé straně pozemku. Charlotta bude mít velké štěstí, když ji cestou nezastaví nějaký přiopilý zpustlík.

„Charlotto, okusujete si spodní ret. Něco vás trápí? Nebo plánujete zase nějakou nepřístojnost?“

Dívce se po Lionově otázce rozlila červeně po tvářích. Okamžitě pustila ret a namítla: „Vždyť sedíte vedle mě, Lione. Do jakých nepříjemností bych se mohla s vámi dostat?“

„Cítím se jistější, když vás mám nadosah. Pojd'te,“ vybídl ji, „půjdeme se projít.“

Žádné: Mohl bych vás požádat, abyste mi prokázala čest a šla se se mnou projít po zahradách? Prostě jen: Půjdeme se projít. Charlotta uvažovala, kam se poděla její americká vzpurnost, když bez jediného slůvka námitky následovala Denbigha od stolu.

Když se do něj zavěsila a vykročili, napadlo ji, že by ji vlastně mohl po většinu cesty na místo schůzky doprovodit. Potom už stačí vymyslet nějaký důvod, který by ho na dostatečně dlouhou dobu zaměstnal a ona se zatím mohla setkat se sirem Fentonem.

Když s Denbighem procházela pověstnými ztemnělými chodníčky Vauxhallských zahrad, byla se sebou celkem spokojená.

Olivie nemohla uvěřit, že se nechala Charlottou přemluvit, aby večer trávila ve Vauxhallu, a skončila u stolu sama s lordem Burtonem. Ne že by Percyho neměla ráda. Jenomže neměli nic společného a nebylo o čem vést hovor.

Po několika pokusech o konverzaci, které ztroskotaly, se zeptala: „Lorde Burtone, myslíte, že byste mi mohl přinést nějaké jahody?“

Percy okamžitě vyskočil. „Pokusím se to zařídit, lady Olivie. Nebude vám vadit, když vás tu nechám pár minut samotnou?“

„Jistě mi tu nebude nic chybět.“

Olivie neočekávala, že by ji u stolu někdo obtěžoval. Kolem bylo množství další společnosti. A sama neměla v úmyslu se vzdálit.

Ale necelou minutu po Percyho odchodu se před ní objevila vysoká postava v masce. Byla celá v černém jako nějaký lupič. „Mohu se k vám připojit?“

Olivie zbledla a bála se, že omdlí. „Braddock,“ zašeptala.

Muž se hluboce uklonil a řekl: „K vašim službám, lady Olivie.“

„Jak jste mě našel? Co tady děláte? Lord Burton -“

„Toho zdrží jeden z mých mužů.“

„Můj bratr -“

„Bude nepochybně pryč dostatečně dlouho na to, abych dosáhl svého cíle.“

„Jakého?“

„Odvést vás s sebou.“

Nepokusila se utéct. Stejně by mu neunikla. Nezačala křičet. Nakonec, kdo by ji v tom rámusu okolního veselí zaslechl.

„Existuje nějaké místo, kde by nás nepronásledovala minulost?“ zeptala se smutně. „Kde by budoucnost neskončila tragicky?“

„Jsem odhodlaný vás získat,“ odpověděl zarputile.

„Jakou cenu jste za to ochotný zaplatit? zeptala se. „Vzdáte se své pomsty?“

„To nemohu.“

„Potom s vámi nemohu odejít, vaše milosti.“ „Odvedu vás násilím, pokud to bude nutné.“ Olivie vyděšeně vytřeštila oči. „Přece mě nechcete unést?“

„Proč ne?“ zeptal se a oči mu probleskovaly otvory v masce.

„Nenáviděla bych vás za to.“

Zaváhal. „To je to poslední, co bych si přál, lady Olivie.“

„Tak mi dejte možnost volby!“ vykřikla.

„Dobře. Pokud se mnou půjdete hned teď, ušetřím vašeho bratra.“

„Jako vaše milenka? Jako vydržovaná žena?“ bouřila se. „To ho jen vyprovokuje k souboji, i když vy tvrdíte, že se ho vzdáte.“

„Jako moje manželka.“

Zaskočil ji tak, že zmlkla. Nabízel jí to, po čem tak dlouho toužila. Způsob, jakým mohla jeho nabídku přijmout. Jenomže je to příliš nejisté a nebezpečné. Co když své slovo nedodrží? Nebo se s ní skutečně ožení, ale později se dostane s bratrem do křížku?

A co bylo ještě horší, přijme Lion její rozhodnutí odejít s Braddockem? Nevyzve vévodu na souboj jen proto, že mu jeho sestru unesl uprostřed noci přímo pod nosem?

Jistě by dokázala Lionův vztek usměrnit. Určitě by usmířila dva muže, které má na světě nejraději. Jenomže zatím se ani neodhodlala sdělit Braddockovi pravdu o jeho bratrovi. Kdyby to udělala, pochopil by, proč se Lion musel bránit lakovým způsobem. Napětí mezi nimi by se uvolnilo.

„Nemáme moc času, lady Olivie. Musíte se rozhodnout!“

Dívala se na něj zpod sklopených řas. V černé košili, kalhotách, botách, plášti a klobouku vypadal skutečně jako únosce. Odvede si ji, ať bude s jeho návrhem souhlasit nebo ne. Sice řekl, že jí dává možnost volby, ale neměla ten pocit.

„Přijímám vaši nabídku k sňatku, vaše milosti.“

Srdce jí poskočilo, když si všimla, jak se mu po tváři rozlil šibalský úsměv.

„Jmenuju se Reeve,“ prohodil.

Od chvíle, kdy se objevil, se jí nedotkl, nepřiblížil se k ní ani o krok. Ale když byla teď jeho, ovládlo ji očekávání a nezvyklé napětí.

Seděla u stolu, kde ji zanechal Percy, a hůl jí ležela u nohou. Přistoupil k ní, zvedl ji a objal kolem pasu.

Položila mu ruce na předloktí a zarazilo ji, jak má tvrdé svaly.

„Podívejte se na mě, Olivie,“ požádal.

„Pro přátele jsem Livy.“

Cítila, jak se uvolnil. Jako by padla zeď, která je dosud oddělovala.

„Jsem tvůj přítel, Livy. A zanedlouho se stanu i tvým milencem,“ zamumlal jí do ucha.

„A manželem,“ dodala důrazně.

„A tvým manželem,“ souhlasil a něžně se na ni usmál. „Mohla bys vyslovit mé jméno, Livy?“

„Reeve,“ řekla a cítila, jak vydechl. „Reeve,“ zopakovala ještě jednou.

Znělo to naprosto přirozeně. Stejně přirozeně vklouznou i do společného života. Děti! Ona bude mít děti!

Sklonil se k ní a políbil ji. S ním byly spoutané všechny její sny a touhy. Bylo lo víc než jen setkání dvou těl. Bylo to spojení duší. Teď patří jemu. Navždy. V dobrém i zlém.

Zlém.

Přiměla se vypudit z mysli představu katastrofálních konců. Slíbil, že si ji vezme. Slíbil, že se vzdá myšlenek na pomstu. Nebude hledat problémy tam, kde nejsou.

Ale bylo by lepší, kdyby je tu Lion spolu nezastihl. Nejlepší by bylo poslat bratrovi dopis a všechno mu vysvětlit. Bude mít čas uklidnit se dřív, než se mu naskytne možnost dát Braddockovi najevo svůj hněv.

Panebože, on jistě bude brát její rozhodnutí provdat se za Braddocka jako zradu.

Lione, snaž se mě prosím pochopit. Nevybrala jsem si, do koho se zamiluju. Stejně jako jsi to nemohl ovlivnit ani ty. On je ale má druhá polovina.

Odtrhla od něj ústa a položila mu hlavu na hrud. Slyšela, jak mu buší srdce. „Musíme jít," připomněla mu.

„Nemůžeš se dočkat, až budeš nevěstou, Livy?" „Ne, nemohu se dočkat, až budu z bratrova dosahu," odpověděla.

Ztuhl, ale vzápětí se zase uvolnil. „Já taky. Jdeme!" Ustoupil, aby se do něj mohla zavěsit.

„Už jsem ti řekl, že ti to dnes večer moc sluší, Livy?" prohodil.

Klopila řasy, aby si nevšiml strachu v jejích očích. „Prázdné komplimenty nejsou zapotřebí, vaše milosti."

Zastavil se, otočil se k ní a zvedl jí bradu. „Na mých citech nic prázdného není," pronesl důrazně. „Pro mě jsi krásná, Livy. A nechápu, jak mi to mohlo dřív uniknout. A pro tebe jsem Reeve."

Přiměla se pohlédnout mu přímo do očí. Poznála by, kdyby lhal. Nemohla ovlivnit další dění, ale mohla se ujistit, že nebude skákat z útesu, aniž by se podívala, jakou má pod sebou hloubku.

Jeho modré oči byly vlídné a otevřené. A vůbec ne prázdné.

Jak je možné, že ji nevidí fádni a nezajímavou jako ostatní muži? Jak je možné, že mu nevadí, že kulhá, i když ji musí při chůzi podpírat?

Tak je to skutečně pravda. Láska je slepá.

„Děkuju ti, Reeve," pronesla tiše.

„Za co?"

„Za to, že mě máš rád."

V tu chvíli mohli všichni kolem vidět, jak vévoda z Braddocku strhl lady Olivii Morganovou do náruče a vášnivěji políbil. Tak vášnivě, že se Olivie radostí a nadšením rozesmála.

„Máme před sebou ještě dlouhou cestu, Livy," usmál se na ni. „Musíme vyrazit."

„Jsem připravená, Reeve." *Na všechno, co budoucnost přinese.*

Olivie už seděla ve vévodově prostorném kočáře a čekala, až nastoupí i on, když si všimla, že k nim běží Lion.

Ve stejnou chvíli ho zahlédl i Braddock.

Zabouchl za sebou dvířka, zabušil pěstí do střechy a křikl: „Jed', Bailey! Rychle!"

Olivie okénkem sledovala, jak se jí Lionova tvar plná vzteku vzdaluje z dohledu.

13

„CHODÍTE DO VAUXHALLU ČASTO?" zeptala se Charlotta, když ji Denbigh vedl po jednom z chodníčků. Kolem bylo naprosté ticho, jen větřík šuměl v korunách stromů a pod nohama jim skřípal štěrk. Občas se z temnoty ozval nervózní ženský smích.

„Hodně jsem sem chodíval, když jsem byl mladší," odpověděl.

„Proč jste přestal?"

„Na hru na schovávanou jsem už moc velký," usmál se. „Alespoň na její verzi pro dospělé, která se tady hraje na ztemnělých chodníčcích," vysvětloval a ukázal na líbající se pár napůl ukrytý ve stínu.

Charlotta si uvědomila, že sešli na jednu z méně frekventovaných pěšinek. Kolem je tma a ona je téměř nahá.

„Kde to jsme?" zeptala se.

„Záleží na tom?" opáčil lichým zastřeným hlasem a Charlotta znejistěla.

Nedokázala přijít na způsob, jak se zeptat, jestli tohle je chodíček zamilovaných. Nechtěla v něm vzbudit podezření, ale potřebovala dorazit na místo včas.

„S kým se tu máte dnes večer setkat, Charlotto?" zeptal se.

Jeho otázka ji zaskočila. Udělala chybu a zastavila se. Byla to skutečně chyba, protože jakmile stáli, Lion se k ní otočil a položil jí ruce na ramena. Na téměř nahá ramena.

Něco takového ještě nezažila.

Dotek jeho konečků prstů ji zalechtal a Charlotta se rozesmála. Vzápětí si zakryla ústa dlaní, protože její smích velice připomínal zvuky, které slyšela ze ztemnělých míst zahrady. A ona s Denbighem stála uprostřed pěšinky! Lion jako by jí četl myšlenky.

Přiměl ji ustoupit o několik kroků dozadu, až narazila na šefíkový keř.

„Au!“ vyhrkla. „Nějaká větev mě bodá do zad.“

Denbigh sáhl za ni, našel překážející haluz a ulomil ji. Když už ji skoro objímal, nedalo mu moc práce ji k sobě přitisknout.

V poslední chvíli se jí podařilo skrčit ruce před sebou. „Lione, nemyslím, že -“

„Tak nemyslete vůbec,“ navrhl a skláněl se k ní.

Charlotta teď už chápala, proč jsou Vauxhallské zahrady tak oblíbené. S jídlem to nemělo nic společného.

Dokonce ani se zábavou. Zatím tu zahlédla jediný ohňostroj. Kromě toho, který prožívala ve vlastním těle.

Šlo o ty zatraceně temné chodníčky.

Ne že by Charlottě vadilo, že se s ní chce Denbigh líbat. V tom byl skutečně dobrý. Stačily dvě vteřiny a podlomila se jí kolena. Na rukou přitisknutých na Lionovu hrud' vnímala, jak jí tuhnou bradavky. Zrychlil se jí dech. A při jeho polibcích najednou cítila zářející vlhko v rozkroku.

„Lione,“ vypravila ze sebe pracně, protože si právě ústy pohrával s jejími rty.

„Copak, Charlotto?“

„Jsme někde poblíž chodníčku zamilovaných?“

„Proč se ptáte?“ zarazil se.

„Já... jen mě to tak napadlo.“

„Jsme přímo na něm,“ ujistil ji a líbal ji na krku.

„Aha.“ Zachvěla se. Jako dítě natahující se po zdroji potěšení si stoupla na špičky, našla stejné místo pod jeho uchem a polibek mu oplátila.

Cítila, jak se zachvěl.

Praskání šterku je upozornilo, že se někdo blíží. Lion ji k sobě přitáhl a schoval si její tvář na prsou. Vykukovala mu zpod paží, aby zjistila, kdo kolem nich jde. Potřebovala vědět, jestli ji už nehledá sir Felton.

A zahlédla kostkované domino. Stejně jako měl Lion. Takové měl mít i sir Fenton.

„Lione,“ zašeptala.

„Pšt.“

„Lione,“ ozvala se naléhavěji. „Pšt.“

Sir Fenton odcházel. Možná si myslel, že na dohodnutou schůzku zapomněla. Taky už by se nemusel vrátit.

„Sire Fentone,“ zavolala. „Já jsem tady!“ Lion zasténal.

Druhý muž se zastavil, popošel ke keřům a šeptem se ujistil: „Jste to vy, lady Charlotto?“

„Jo, je to ona, vy starej blázne,“ ozval se Denbigh hrozivě. „Aje tu se mnou.“

Sir Fenton opět změnil směr, když Charlotta znovu zavolala: „Sire Fentone! Neodcházejte! Musím s vámi mluvit!“ Pokoušela se vymanit z Denbighova sevření. „Pusťte mě, Lione. Musím si s ním promluvit!“

„Je pro vás moc starý, Charlotto,“ namítl.

„Nemám v úmyslu se za něj provdat, vy idiote! Potřebuju si s ním opravdu jen promluvit.“

Při slově *idiot* se Denbigh zarazil a povolil sevření, Charlotta se mu vytrhla a rozběhla se za vzdalující se postavou.

„Počkejte, sire Fentone. Prosím vás, počkejte na mě!“

Fenton ale z jakéhosi důvodu nezpomaloval a několikrát nečekaně zabočil, takže ho málem ztratila z dohledu. Za sebou slyšela na šterku Denbighovy kroky. Strach, že ji dostihne, jí propůjčoval křídla.

„Sire Fentone,“ volala. „Jsem sama. Počkejte na mě.“

Muž se zastavil a čekal, až ho doběhne.

Když se k němu dostala, lapala po dechu. „Proč - jste - přede - mnou - utíkal?“ zeptala se zadýchaně.

„Slyšel jsem hlas hraběte Denbigha, lady Charlotto. Nemám v úmyslu se plést mezi vás a vašeho poručníka.“

„Jen jsme se procházeli a já čekala, až bude čas na schůzku s vámi,“ ujistila ho dívka.

Muž jí nakoukl nejistě přes rameno. „Denbigh vás nesledoval?“

Charlotta se zaposlouchala, jestli uslyší skřípání šterku, ale kolem vládlo naprosté ticho. Netušila, co se Denbighovi přihodilo a kde by mohl být, ale nepochybovala, že ji hledá. Potřebovala získat důležité informace dřív, než ji Lion dostihne.

„Myslím, že nás ztratil,“ prohodila vesele. „Jsme tu sami, sire Fentone.“

„Dobře, lady Charlotto,“ pronesl a ze tmy se vynořil jeho prohnáný úsměv. „Tak je to o hodně lepší.“

Charlottě se vůbec nelíbil vemlouvavý tón jeho hlasu. Chtěla mít rozhovor co nejdřív za sebou. „Přišla jsem, abych zjistila, co mi můžete říct o lordu Jamesi Somersovi.“

„Somersovi?“ podivil se Fenton. „Nikoho takového neznám.“

„Možná proto, že je mrtvý,“ poznamenala Charlotta drsně.

„Ano, to by bylo vysvětlení.“ „Jaké vysvětlení?“ „Proč ho neznám.“

Charlotta měla pocit, že to nedopadne dobře. „Sire Fentone, přišla jsem za vámi, protože na plese u lady Hornbyové jste se zmínil, že mi můžete prozradit, kam by se pár mladých lidí uchýlil, kdyby chtěl být o samotě.“ „A to jsem splnil,“ usmál se Fenton spokojeně. „Jsme tady! Přesně jak jste si přála.“

Když k ní vztáhl ruce, Charlotta ucukla. Naneštěstí se mu podařilo zachytit prostěradlo v místě, kde je měla na rameni sepnuté. Trhl tak prudce, že rozlomil Oliviiinu rubínovou brož.

Když se brož otevřela a on sáhl po látce, špendlík se mu zapíchl do ruky. Překvapením a bolestí vykřikl. „Co to bylo?“

Charlotta měla dost práce sama se sebou a na soucit s ním neměla čas. „Ty zvrhlíku! Ty bídáku!“ sykla. „Ty ničemo! Ty -“ zarazila se a hledala slovo, které by vystihlo, co si o něm myslí.

„Zkuste třeba smilníka,“ ozvalo se za ní.

Charlotta se otočila. „Lione!“ Vrhla se k němu a on ji schoval v náručí. Cítila na nahém rameni jeho dlaň i v místech, kde měla být látka. Lion si všiml šrámu, na kterém se objevily kapičky krve.

„Vy jste zraněná!“ zaburácel zlověstně.

„Sebral mi Livyinu brož, Lione. Strhl ji ze mě. Ať mi ji vrátí.“

„Ta holka za mnou přišla sama, Denbighu,“ začal vysvětlovat Fenton. „Dostala jen to, o co si řekla.“

„Ustupte za mě, Charlotto!“ nařídil jí Denbigh a vykročil k Fentonovi.

„Klidně se můžeme poprat, Denbighu.“

„Jinou možnost ani nemáte,“ odsekl Lion.

Charlotta zaslechla svištivý zvuk kovu. Nejdřív nepoznala, co to je. Potom si ale všimla kovového lesku v měsíčním světle a uvědomila si, že vycházková hůl sira Fentona má nejen zlatou rukojeť, ale uvnitř i čepel. A právě tu teď držel v ruce.

„Dávejte pozor, Lione!“ vykřikla. „Má meč.“

„Zůstaňte, kde jste, Charlotto,“ odpověděl. „Tohle zvládnou sám.“ Při řeči si Denbigh strhl z ramen plášť a omotal si ho kolem předloktí. Potom znovu zamířil k Fentonovi.

„Nepřibližujte se ke mně!“ varoval ho starší muž. „Tohle umím používat velice účinně.“ Několikrát zamával čepelí ve vzduchu. Zlověstný zvuk jako by dotvrzoval jeho výhrůžky.

Charlotta si všimla, že se zároveň snaží najít únikovou cestu.

Ale žádná tu nebyla. Denbigh ho zatlačil do rohu mezi stromy a keře. Jediná cesta vedla kolem něho.

Charlotta by mohla Denbighovi vysvětlit, že zvíře zahnané do pasti bojuje daleko zuřivěji, protože ví, že nemá jinou možnost. Fenton to ale Denbighovi předvedl sám.

Meč se míhal tmou jako blesk. Denbigh zvedl ruku omotanou pláštěm, aby se chránil a odrážel rány.

Fenton zaútočil znovu jako kobra, rychle a nebezpečně.

Denbigh reagoval bleskově a dvě rány vy kryl. Podle syknutí ale Charlotta poznala, že třetí ho zasáhla. „Lione!“ vykřikla.

„Zůstaňte na místě, Charlotto.“ Mluvil klidně a nezdálo se, že by byl nějak znepokojený. Ona ale věděla, že utrpěl zranění.

Fenton se zadýchal. V měsíčním světle bylo vidět, že se mu na čele perlí velké kapky potu a slévají se do pramínků, které mu stékaly po tvářích. I na košili se mu objevily promáčené skvrny. Oči se mu v měsíčním světle blýskaly a připomínal vzteklé zvíře.

Fenton měl sice zbraň, ale Charlotta usoudila, že právě on je v nebezpečí života.

Denbigh odrazil jeho další výpad obalenou paží a skočil mu po krku. Když stiskl, dívka sledovala, jak starší muž pustil zbraň a oběma rukama se snažil uvolnit hrdlo z Denbighova sevření.

Charlotta přiskočila k Denbighovi, vzala ho za ruku a prosila: „Pusťte ho, Lione. Moje zranění je jen škrábanec. Zahojí se a nebude nic vidět.“

Fentonovi začaly vylézat oči z důlků. Ozývalo se chropění.

„Prosím, Lione. Jednou už jste kvůli cti své dámy zabil a ničeho jste nedosáhl! Nechte ho být!“

Všimla si, jak mu ztuhla čelist. Na Charlottu se ani nepodíval, jen procedil skrz zuby: „Jestli někde zaslechnu jen jediné slovo o tom, co se tu dnes stalo, a buďte si jistý, že se to dozvím, najdu si vás a dokončím, co jsem začal.“

Když povolil sevření, Fenton se vyhrabal na kolena, oběma rukama si svíral hrdlo a lapal po dechu.

Denbigh se sehnul, aby zvedl zbraň, kterou Fenton upustil. Na chvíli přestal soupeře sledovat a ten toho okamžitě využil.

„Lione, pozor!“ vykřikla Charlotta.

V tu chvíli Fenton udeřil Denbigha vši silou kamenem do spánku.

Lion ráně nemohl zabránit. Charlotta si všimla jeho překvapeného výrazu. Vzápětí se svezl na zem.

Dívka skočila po meči ve stejnou chvíli, kdy po něm sáhl Fenton. ale ten se musel dostat přes ležícího Liona, takže ho získala ona.

Charlotta zjistila, že si nemůže zachovat důstojnost a současně udržet meč. Pustila hedvábí, kterým si zakrývala ňadra, a oběma rukama se chopila zbraně. Napřáhla ji proti němu a pronesla: „Vypadněte odsud! Jděte! Jinak vám to zabodnu přímo do srdce.“

„Dejte mi tu zbraň, lady Charlotto. Oba víme, že byste ji nedokázala použít," odpověděl sebevědomě Fenton a očima hltal odhalenou nahotu. „A potom, protože mi to dlužíte, si vezmu ten polibek, kterým jste mě lákala, když jste sem za mnou přiběhla."

Charlotta nemámila čas planými výhrůzkami. Prostě se do meče vší silou opřela a mířila přímo na střed Fentonovy hrudi.

Muž v poslední chvíli uskočil a zbraň ho místo do srdce zasáhla do ramene. Po zkušenosti s Denbighem a vidlemi věděla, že na vytažení zbraně je potřeba velká síla. Vší silou cukla, aby byla připravena, kdyby to Fentonovi nestačilo, a musela se dál bránit.

Svou šanci nepromarní. Navíc potřebovala, aby byl co nejdřív pryč.

Fenton se ale poučil. „Nechrne toho, lady Charlotto. Přenechávám pole cti vám." Pokřiveně se na ni usmál a k ráně na rameni si tiskl kapesník.

Když procházel kolem ní, Charlotta ho sledovala špičkou meče. Stála připravená zasáhnout, dokud nebyl dost daleko, aby bylo zřejmé, že už nemá v úmyslu se vrátit. Potom poklekla k Denbighovi.

Položila si jeho hlavu do klína a odhrnula mu tmavé vlasy z podlitiny na spánku.

„Ach miláčku," šeptala mu do tváře. „Prosím, prober se. Nesmí se ti nic stát."

„Nic mi není, Charlotto," zamumlal.

Na chvíli se vyděsila, že slyšel něžná slova, která mu šeptala. Stačilo, že ho miluje, když on její lásku neopětuje.

Natož aby mu své tajemství odhalila.

„Kde je Fenton?" zeptal se zvědavě.

Pomyslela si, že pokud její slova slyšel, velký dojem na něj neudělala.

„Fenton utekl."

Položil si dlaň na spánek a bolestně sykl, když se dotkl narůstající boule. „Nechce se mi věřit, že jsem takovej hlupák, abych mu na tak starý trik skočil." Pokusil se k ní otočit hlavu, ale zasténal a zůstal ležet. „Jste v pořádku?" zeptal se. „Když mě Fenton odrovnal, neudělal nebo neřekl něco, čím by vám ublížil?"

„Když jsem mu sebrala meč a bodla ho, tak už ne," připustila.

Zamračil se a uvažoval, jestli ho po té ráně do hlavy nešálí sluch. „Vy jste ho bodla?" ujistil se.

Charlotta přikývla. Očekávala, že ji pochválí za dobře odvedenou práci. Nebo ji polituje, že musela udělat něco tak hrozného. Samotněji z toho bylo špatně od žaludku.

Denbigh si ale dlouze povzdychl a pronesl: „Charlotto, dámy ne -"

„Co dámy zase nedělají?" dožadovala se vysvětlení, zklamaná jeho reakcí.

„Nevyhledávají souboje s muži," dokončil větu.

Charlotta vydržela být během následující přednášky o vhodném chování zticha. Vlastně ho ani neposlouchala. Všimla si jen, že Denbigh dává každým slovem najevo, že za těch několik týdnů, které s ním žije, vůbec nepochopil, jaká vlastně je. Stále odmítal přijmout cokoli, co se vymykalo jeho představě o anglické dámě, kterou z ní chtěl vychovat.

Když se znovu zaposlouchala, říkal: „Skutečná dáma by představu sira Fentona o slušnosti nikdy nemohla přijmout. Ta by -"

„Skutečná dáma by skončila zbitá!" odsekla.

Její nazlobený tón ho přiměl, aby se ohlédl, i když mu to působilo bolest. Podíval se raději ještě jednou, jako by nemohl uvěřit svým očím.

„Zakryjte se, Charlotto," procedil skrz zatnuté zuby.

Dívka pohlédla dolů a všimla si, že se nahým nadrem téměř dotýká jeho tváře. Pustila meč - vůbec si neuvědomovala, že ho stále drží - a zahalila se povlávající tkaninou.

Denbigh se překulil na kolena a vstal. Nejistě se kymácel a bylo znát, že se mu točí hlava.

Charlotta k němu vykročila, aby ho podepřela, ale vztáhl ruku, aby naznačil, že se nemá přibližovat.

„Nechodíc ke mně!"

Přitiskla si látku těsněji k tělu, jako by chtěla udržet pohromadě i své zlomené srdce.

„Nemohu uvěřit, že jste skutečně napadla gentlemana mečem," pokračoval. „Budeme mít velké štěstí, jestli se tahle historka neroznese. Jinak by vás zničila."

„Zaútočila jsem na něho, protože mě ohrožoval," namítla. „To se nepočítá?"

„Byl jsem tu já, abych vás chránil."

„Jenomže vy jste ležel v bezvědomí na zemi."

Tvářil se, jako by její poznámku přeslechl. „Co jste si slibovala od setkání a Fentonem na temné pěšině?"

„Hledala jsem důkazy o tom, že vás lady Alice nezahlavila."

„Od sira Fentona?" zeptal se nevěřícně. „Toho hlupáka, tupce a -"

„Nechte mě domluvit!" přerušila ho rázně. „Chtěla jsem vás přesvědčit, že lady Alice vás nezahlavila úmyslně, abyste mohl znovu uvěřit v lásku. Opájela jsem se nadějí, že pokud se znovu naučíte milovat, mohla bych získat vaši lásku já."

„Charlotto, já -"

„Ale teď už je mi jedno, jak to tenkrát mezi vámi bylo. Klidně se utápějte v sebelítosti a hořkosti, když vás to baví. Já už dál nebudu marnit čas snahou vás ze zklamání vyléčit. Je mi jasné, že se tím mezi námi stejně nic nezmění. Vy mě nikdy nedokážete přijmout takovou, jaká jsem.“

„Je čas vrátit se ke stolu,“ pronesl upjatě. „Olivie a Percy budou neklidní, kam jsme se ztratili.“

Charlotta už byla na Denbighův nesouhlas zvyklá. Jeho výraz byl ale teď ještě horší. Cítila, jak jí začíná šimrat v nose a oči se jí zalévají slzami.

Když chtěl, aby se do něj zavěsila, ucukla. „Pořád jsem ještě nedomluvila,“ pronesla na pokraji hysterie.

„Naše formální zasnoubení končí. Už se dál nebudu tvářit, že k vám patřím. Chci, aby se svět dozvěděl, že si hledám manžela. A aby se vědělo, že jsem vás odmítla.“

Nečekala, až k ní zase natáhne ruku, a rozběhla se pryč. Když se ohlédla, stál na místě a díval se za ní.

14

LION SE POKUSIL ZA CHARLOTTOU rozběhnout, ale po dvou krocích se mu zatmělo před očima. Musel se zachytit větve na okraji pěšinky a čekal, až mu přestane jiskřit v hlavě a dokáže zase zaostřit.

Hlava ho po Fentonově ráně bolela a ztrácel krev z malé rány na ruce. Měl toho chlapa zabít, když měl možnost. V okolí nezahlédl žádné mrtvé tělo. Z toho usoudil, že ani Charlotta za něj práci nedokončila. I když se o to očividně pokusila. Ta dívka má možná slepičí mozek, ale určitě ne slepičí srdce. Má víc odvahy než většina mužů, které zná.

Když ti imponuje, jak se zachovala, proč jsi jí to neřekl? Místo toho jsi jí uštědřil přednášku o tom, jak se chová skutečná dáma, ozval se vnitřní hlas.

Odpověď, kterou dostal, se mu ale ani trochu nezamlouvala.

Protože jsem se cítil jako blázen, že jsem dopustil, aby mě Fenton převezl. A ponižovalo mě, že mě musela zachránit sedmnáctiletá holka.

Bylo jednodušší kritizovat Charlottu než obvinít sám sebe z toho, jak hloupě se zachoval. Jeho reakce byla možná přirozená, ale chování neomluvitelné.

Neměl ji kárat za to, co sám způsobil.

Nemohl vinit Charlottu z toho, že si uvědomil vlastní chybu.

I jeho citový problém odhalila naprosto přesně. Po tom, co se přihodilo Alici, skutečně zahořkl. A přestože by to nikdy živé duši nepřipustil, našlo by se i trochu sebelítosti.

Nedovolí sám sobě, aby se do ní zamiloval. I v tom měla pravdu.

Byl rád, že jejich formální zasnoubení skončilo. Byl rád, že ho Charlotta v budoucnu opustí. Vždyť o ni nestál, měl pocit, že mu narušuje zaběhnutý řád. Možná se teď věci vrátí do obvyklých kolejí.

Vzápětí si uvědomil, že se mu svírá hrud' i hrdlo.

Bez Charlotty Edgertonové bude život jiný. Bude zase klidný... pokojný... prozaický.

Denbigh si posměšně odfrkl. Zrovna tak dobře mohl říct, že bude nudný, jednotvárný a bez vzruchu. Nebo pustý, ponurý a smutný. A co únavný, pochmurný a všední? Nebo jedním slovem prázdný.

Než se objevila Charlotta, neměl vlastně pro co žít. To s jejím příchodem skončilo osamění plné jalových dnů.

To ona ho přiměla, aby zase vztáhl ruce po životě a nenechal ho jen tak míjet kolem. Bez ní...

Uvědomil si, že si život bez ní nedokáže představit. A naprosto nepřijatelná pro něj byla představa, že by se jí dotýkal nějaký jiný muž. Líbal ji. Svíral v náručí. *Miloval se s ní.*

Naježily se mu vlasy a napjaly svaly po celém těle. Ruce zatnul v pěst. Zabíjel by ho. Zabíjel by kohokoli, kdo by se odvážil Charlotty dotknout.

Rozhlédl se kolem sebe a došlo mu, že se chystá bojovat s fantomem. Pomalu povolil pěsti. Charlotta se bude muset za někoho provdat. Nedokázal si ji představit bez dětí. Byla pro rodinu jako stvořená.

Je schopen ji ochránit před muži nečestných úmyslů. Ale až se objeví slušný muž, on sám se jí bude muset vzdát. A někdo jistě časem přijde.

Muž, který by chtěl s Charlottou žít, by musel pochopit, že nad sebou potřebuje cítit silnou ruku. Ale ne příliš silnou. Pokud jí otěže přitáhne moc, bude se vzpouzet. Nejlepší by byla dostatečně silná, ale jemná ruka. Když nechá Charlottě dostatek volnosti, zažije s ní krásné chvíle plné třeptu, žáru, extáze a radosti.

Charlotta potřebuje muže, který ji bude milovat. Někoho, komu bude záležet na tom, aby byla šťastná. Někoho, kdo bude její potřeby klást nad své vlastní.

Charlotta potřebuje jeho.

Denbigh pochopil, že nikdo jiný se pro ni nehodí. Nikdo ji nedokáže milovat tak jako on. Jen on jí může poskytnout dostatek svobody k rozletu. A je schopen dohlédnout, aby neskákala přes ploty, dokud se nepřesvědčí, že za nimi nečíhají třeba ostré vidle.

Lion si položil dlaň na spánek. Napadlo ho, že ho možná Fenton praštil moc tvrdě. Proč by jinak takhle uvažoval? *

Charlotta ho nenávidí. Nechce s ním mít nic společného. Teď už ji nepřiměje, aby se za něj provdala. Uvědomil si, že uvažuje o svatbě. Představil si, jak stojí zase u oltáře a čeká na příchod nevěsty. Jak znal Charlottu, byla by schopná zastavit se cestou do kostela, aby zachránila pivovarského valacha od příliš těžkého nákladu sudů. A on by zůstal u oltáře zase sám.

Takové úvahy jsou ale zatím předčasné. Nejdřív ji musí přesvědčit, že ji přijme takovou, jaká je, a nechce ji vychovávat a měnit.

Taková věc nebude snadná.

Ale nemá na vybranou. Potřebuje ji stejně jako ona jeho. Stačí jen vymyslet, jak tu tvrdohlavou žabu znovu získat.

Měl by se vrátit ke stolu, než tam ta bláznivá holka zase něco provede. Charlotta je schopná všeho. Raději si nepředstavoval to nejhorší. Bude doufat v to lepší. Ovázal si zraněnou ruku kapesníkem, přehodil přes sebe plášť a upravil masku, aby nepůsobil po návratu ke stolu nápadně.

Nedošel příliš daleko, když do něj doslova vrazil Percy. „Lione, jsi to ty?”

„A kohos čekal?”

„Před chvílí jsem potkal člověka oblečeného přesně jako ty. Řekl jsem mu, že Olivie zmizela, a on mě zeptal, jaká Olivie. Nemohl jsem uvěřit, že bys zapomněl na vlastní sestru, tak jsem vysvětlil, že přece lady Olivie Morganová. Odsekl: Aha, ta Denbighova příšerná sestra. V tu chvíli mi bylo jasné, že to nejsi ty. Tak jsem mu dal pěstí, za to, jak neuctivě se vyjádřil o lady Olivii a-“

Denbigh vzal Percyho za ruce a zarazil proud jeho řeči. Na druhou stranu byl ale rád, že si vyslechl tu část, jak dostal Fenton do nosu. „Říkal jsi, že Olivie zmizela?”

„Jo, přesně tak. Šel jsem jí pro jahody, ale když jsem se vrátil, byla pryč. Nejdřív mě napadlo, že se šla projít, ale to jí není podobné.”

„To opravdu ne.” Denbigh se rozběhl ke stolu, kde Olivii zanechal. Percy se snažil udržet s ním krok. Teď se mu po nejproslulejším místě na milostné schůzky v Londýně potulují hned dvě ženy.

„Jak dlouho byla Olivie sama?” zeptal se Percyho.

„Tak půl hodiny.”

Denbigh zasténal. „To je příliš. Příliš dlouho na to, aby se dívka bez ochránce procházela po Vauxhallu.” „Olivie se nikde neprochází,” namítl Percy. „Jak to víš?”

„Nevzala si hůl. Kdyby se šla projít, nenechala by ji tam.”

„Napadá tě, co se mohlo stát?” zeptal se Denbigh.

„Nerad to říkám,” začal Percy váhavě.

Denbigh se zastavil a upřel na přítele pronikavý pohled.

Percy sklopil oči.

„Tak co přede mnou tajíš?”

„Nejdřív mě to nenapadlo, ale když jsem ji začal hledat a ona nikde nebyla, zmocnily se mě obavy.”

„Z čeho?”

„Když jsem šel Olivii pro ty jahody, zastavil mě jeden chlápek a dlouze mi něco vyprávěl. Je to Braddockův přítel.”

Denbigh cítil, jak mu v žilách tuhne krev. „Myslíš, že ji má Braddock?”

Percy se mu podíval do očí a poznamenal: „Nemyslím, že od stolu odešla sama, Lione. Řekla, že na mě počká. Potom tam ale nebyla. Co si o tom myslíš?”

„Braddock,” procedil Denbigh skrz zuby. „Tentokrát ho dostanu.”

Hlava ho bolela čím dál víc, ale snažil se chladně uvažovat. Vykročil k místu, kde na návštěvníky Vauxhallu čekaly jejich kočáry. Doufal, že tam Braddocka zastihne, pokud se pokouší Olivii unést.

Percy se najednou zarazil a rozhlížel kolem sebe. „Kdes nechal Charlottu? Ta se taky ztratila?”

„Charlotta mě opustila velice spěšně,” odpověděl Denbigh. „Řekl bych, že se vrátila ke stolu.”

„Když jsem se tam díval naposledy, nebyla tam,” namítl Percy.

„Kdy to bylo?”

„Asi před deseti minutami.”

Denbigh se pokusil spočítat, před jakou dobou Charlotta odešla a jak dlouho jí mohla trvat cesta ke stolu. Je možné, že se s Percym minuli. Je ale klidně možné, že Charlotta ke stolu nešla.

Chtěl změnit směr a vrátit se pro Charlottu, ale protože neměl čas a musel se rozhodnout, co podnikne dřív, došel k závěru, že Olivii hrozí v tuto chvíli větší nebezpečí. Poučil se, že v jednom je na Charlottu spolehnutí - dokáže se o sebe postarat.

Došel ke kočárům a začal hledat Braddockův erb. Nezahlédl ho, protože dveře kočáru byly otevřené. Uviděl ale Olivii, která seděla uvnitř. A Braddock stál vedle ní.

Sestra ho zahlédla, ale nepodnikla nic, aby z kočáru unikla. Co jí Braddock namluvil? Jak ji přinutil, aby s ním odešla? Musel jí vyhrožovat. Musel jí přesvědčit, že nemá jinou možnost.

Rozběhl se k ní. Nechtěl ale křičet její jméno, aby zbytečně nebudil pozornost. Byl vzteky bez sebe, že Braddock unesl jeho nevinnou sestru. A hrozně se o ni bál. Co jí chce udělat? Mohl by jí ublížit... terorizovat.

Běžel jak o život, lapal po dechu a píchalo ho v boku. Se zuřivou bezmocností sledoval, jak Braddock nastoupil, zabouchl dvířka a kočár vyrazil do noci s větrem o závod.

Lion se zastavil a s dlaněmi opřenými o stehna lapal po dechu. Znovu se mu točila hlava a bylo mu lak špatně, že se bál, aby nezvracel. Několikrát se pomalu nadechl, aby zjistil, jestli mu to pomůže uklidnit žaludek a pročistit hlavu.

Za chvíli ho s funěním doběhl Percy. „Lione,” vypravil ze sebe, „byla to Olivie?”

„Jo. Máji Braddock. Pojedu za nimi, Percy. Jakmile se mi podaří sehnat nějakého koně. Potřebuju, abys mi pomohl.”

„Jistě.”

„Najdi Charlottu a dovez ji domů. Mé babičce vysvětlí, co se stalo s Olivii a že jsem se vydal za Braddockem, abych ji přivezl zpátky. Požádej ji, aby si vymyslela něco přijatelného pro dědečka, aby se nebál. Jeho srdce je... není v pořádku. Uděláš to pro mě, Percy?”

„S radostí, Lione. Ale co když se mi nepodaří Charlottu najít?”

„Řekni to babičce a... pošli mi co nejrychleji vzkaz k *Podříznuté ovci*. To je hostinec v Somersvillu. Stavím se tam a vyzvednu si vzkaz u hostinského. Kdyby Charlotta zmizela...”

Denbigh na takovou možnost nedokázal ani pomyslet. „Pošli mi vzkaz o všem, co jsi zjistil. Chci vědět všechno.”

„Ovšem, Lione. Kam si myslíš, že se Braddock s Olivii rozjel?” zeptal se.

„Nemám tušení.” Existovalo minimálně deset míst, kam ji mohl odvézt. Které z nich si vybere? „Do svého domu v Londýně ani do domu, kde přechovává své milenky to asi nebude. Je mu jasné, že tam ji budu hledat.”

„Může odjet kterýmkoli směrem,” prohodil Percy zamyšleně. „Jak poznáš, kam se máš vydat?”

„Vlk se vrací do svého doupěte a liška do své nory. Pojede do Kentu. Tam se narodil a vyrůstal.”

„Jak to, že toho o něm tolik víš?” divil se Percy.

„Člověk má dobře znát svého nepřítele,” odpověděl Lion hořce. „A než jsem zabil lorda Jamese, zjistil jsem o něm všechno, co se dalo. Tím pádem jsem se dozvěděl hodně i o jeho bratrovi. Braddock pojede do svého sídla v Somersvillu.”

„Co když se mýlíš?” zeptal se kamarád.

„To na věci nic nezmění. Určitě ho najdu. Je taky možné, že se vrátí s Olivii a prohlásí ji za svou milenkou.

Potom ho zabiju.

Charlotta byla tak rozrušená, že se nedokázala hned vrátit ke stolu. Dlouho se procházela po pěšinách rozlehlých zahrad a cítila se otupěle. Musela se rozhodnout, co podnikne se životem dál, zvláště když Lionel Morgan, hrabě z Denbighu, už nebude jeho součástí.

Napadala ji řada možností, ale nedokázala se rozhodnout. Bude potřebovat pomoc, aby mu unikla. A existuje jen několik málo lidí, kteří by jí mohli pomoci dosáhnout cíle, aniž by se o tom Denbigh dozvěděl. Rozhodla se, že ještě dnes večer něco podnikne.

Zatím ale nedokázala přestat plakat. Nebylo jí to podobné, ale slzy jí tekly proudem, oči měla oteklé a teklo jí z nosu. Nespěchala ke stolu, protože se nejdříve potřebovala vzpamatovat. Nepřipustí, aby si Denbigh všiml, že kvůli němu plakala.

Nakonec se vrátila jen kvůli Olivii. Přítelkyně je určitě strachy bez sebe, když se Lion vrátil sám.

Překvapilo ji, že Olivii na místě nenašla. Vůbec ji nenapadlo, že by Denbighova sestra odešla, protože hůl ležela na zemi. U stolu neseděl nikdo. Kam všichni zmizeli?”

Odpověď byla jasná.

Hledají ji.

Posadila se ke stolu a čekala, protože usoudila, že se vrátí, aby zjistili, jestli se neobjevila. V duchu si připravovala, co všechno Denbighovi řekne, pokud ji bude kritizovat za to, kolik všem nadělala starostí.

Nakonec se objevil jen Percy a vyprávěl jí tak fantastické věci, že jim nemohla uvěřit.

„Nařídil mi, že vás mám zavést domů a sdělit její milosti vévodkyni z Trentu, kam jel,” skončil.

Nedohadovala se s ním, protože chtěla být co nejdříve doma, aby se mohla rozmyslet, co podnikne. Určitě existuje způsob, jak Olivii pomoci. I kdyby to znamenalo pomáhat při tom Denbighovi.

„Najde Braddocka?” zeptala se Charlotta Percyho a bylo na ní znát, že má strach.

Když nasedli do kočáru a rozjeli se ke Grosvenorskému náměstí, pokrčil rameny a odpověděl: „Nevím, nedokážu to odhadnout, lady Charlottu. Tvrdí, že Braddock pojede na své panství do Somersvillu v Kentu. Ale co když se mýlí? Braddock může lady Olivii zavést kamkoli a taky se nikdy nemusíme dozvědět, co se s ní stalo.”

„Braddock se jistě neodhodlá k ničemu drastickému, jako třeba odvézt ji přes oceány a kontinenty.“
 „Proč ne? Zvlášť pokud chce Denbigha vytrestat za smrt lorda Jamese.“
 „Musíme zjistit, kam se Braddock vydal,“ prohlásila Charlotta rozhodně.
 „Jak to chcete udělat?“ zeptal se Percy. „Braddock nic neříkal.“
 „Možná ne, ale jeho služebnictvo to bude určitě vědět.“ „Cože?“
 „Služebnictvo. Ti vědí všechno. Vy Angličané se chováte, jako by neexistovali, ačkoli obvykle slojí nedaleko, i když mluvíte o těch nejosobnějších věcech. Jako by neměli oči, uši a jazyk, aby mohli mluvit o tom, co zaslechli.“
 Percy se na ni zaraženě podíval. „Můj komorník -“ „Moc dobře ví, kde jste dnes večer, kde jste byl včera a pravděpodobně ví, kde budete zítra,“ dokončila za něj.
 Percy vypadal zmateně. „To je pravda, lady Charlotto. Možná na vašich slovech něco je. Když něco zjistíme, můžeme dát vědět Lionovi. Mám mu poslat vzkaz do hostince *U podříznuté ovce* v Somersvillu. Až vás vysadím na Grosvenorském náměstí, zajedu do Braddockova domu a -“
 „Pojedu s vámi!“ oznámila Charlotta.
 „Lady Charlotto -“
 „Nesnažte se mi to rozmluvit,“ ohradila se. „Už jsem se rozhodla.“
 Skoro se neubránila smíchu při pohledu na Percyho zdrcený výraz, když říkal: „Jestli to dovolím, Lion mě zabije.“
 „Lion vám poděkuje, že jste zachránil Olivii,“ namítla.
 „A já budu hrdina,“ rozzářil se Percy.
 „Ano, přesně tak,“ souhlasila.
 „Nikdy jsem nebyl hrdina. Bude to úplně nová zkušenost. *Percy zachránce*. Ta představa se mi líbí,“ usmíval se. Později oba zjistili, že Braddockovi sloužící sice vědí, kam se jejich pán uchýlil, ale nemají v úmyslu o tom hovořit.
 „Ten sluha se ke mně choval téměř hrubě,“ stěžoval si Percy, když znovu nasedl do Denbighova kočáru.
 „Nebojte se, vypadá to sice beznadějně, ale ono to nakonec tak zlé nebude. Musí existovat nějaký způsob jak je přimět, aby nám řekli, co vědí,“ uklidňovala ho.
 „Natáhnout je na skřípec a rozčtvrtit,“ navrhl. „Dát je na mučidla. Naložit jim dvacet ran bičem.“
 „Mluvíte jako skutečný hrdina,“ poznamenala Charlotta ironicky.
 „Nikdy jsem jím nebyl. Ale chtěl jsem,“ přiznával Percy zklamaně.
 Když o chvíli později dojeli k domu vévody z Trentu, Charlotta prohodila: „Nepropadejte zoufalství, Percy. Dnes večer jste byl něčím, co nemá k hrdinovi daleko.“
 „Čím?“ zeptal se.
 „Dobrým přítelem.“
 „Děkuju, lady Charlotto. Nechápu, proč se s vámi Denbigh neožení. Pro každého máte vlídné slovo. Jste moc hezká. A taky bohatá.“ Vzápětí zrudl a připustil: „Nic mi do toho není.“
 „Dobrou noc, Percy,“ rozloučila se s ním s úsměvem. „Jsem si jistá, že Lion by vám poděkoval, kdyby tu byl. A Percy -“
 „Ano, lady Charlotto?“
 „Pokud máme být přáteli, budete mi muset říkat Charlie.“
 „Denbighovi by se to nelíbilo,“ namítl.
 „Ale mně ano,“ pronesla přesvědčivě. „A stejně jako služebnictvo, i když by mě Denbigh rád ignoroval, jsem tady. Mám otevřené oči, uši a připravený jazyk... a jsem vaše přítelkyně.“
 „Chápu,“ odpověděl. „Dobrou noc, Charlie.“
 „Dobrou noc, Percy.“ Dívka se otočila a spěchala nahoru ke dveřím.

15

CHARLOTTA PŘEŠNĚ VĚDĚLA, KDE VÉVODKYNĚ Z TRENTU NAJDE. Lionova babička byla vzdělaná dáma. Seděla v knihovně u krbu a četla *Nelsonův život* od Roberta Southcye. Charlottu okamžitě napadlo, že až vévodkyně knihu přečte, pošle ji Percymu, aby si také prožil dobrodružství skutečného britského hrdiny.
 „Dobrý večer, madam,“ pozdravila.
 Vévodkyně odložila brýle a zadívala se Charlottě do tváře. „Tys plakala. Copak ti ten můj nezvedený vnuk provedl tentokrát?“
 Charlotta se posadila vévodkyni u nohou a řekla: „Braddock odvezl Livy.“

„Panebože," vydechla vévodkyně. „Co na to řekl Lion?"

„Rozjel se za nimi. Chtěl, abyste věděla, co se stalo. Máte to sdělit vévodovi tak, aby to unesl."

Stará dáma chvíli mlčela. „Proč jsi plakala, Charlie?" zeptala se.

„S Lionem jsme se rozešli."

„Co to přesně znamená?" ujistila se vévodkyně.

„Zrušila jsem naše zasnoubení. Bude potřeba poslat do *Timesů* oznámení."

„Na to je čas. Alespoň do té doby, než se Livy vrátí v pořádku domů."

Charlotta se zamračila.

„Vzbudilo by to velkou pozornost," vysvětlovala vévodkyně. „Chodily by za námi návštěvy a museli bychom čelit nepříjemným otázkám. Navíc opravdu nemáme žádné rozumné vysvětlení pro Livyinu nepřítomnost."

„Chápu," souhlasila Charlotta. „Myslela jsem, že mě chcete od toho úmyslu odradit."

Vévodkyně mlčky přemýšlela. „Máš svou hlavu, moje milá. Pokud už Liona nemiluješ -"

„To jsem nikdy neřekla!" vyhrkla Charlotta. „To *on* nemiluje *mé*."

Vévodkyně s povzdechem položila brýle na knihu. Odhrnula Charlottě z tváře několik neposlušných kadeří.

„Vyprávěla jsem ti někdy o tom, proč jsem se neprovdala za tvého otce?"

Charlotta zavrtěla hlavou.

„Možná je teď ta pravá chvíle," začala. „Nebo už je možná pozdě. Kdysi jsme si byli s tvým otcem Montym stejně blízcí jako ty s Lionem. Byla jsem o hodně mladší a Monty byl přesvědčený, že jedině on ví, co je pro mě nejlepší. Já byla umíněná dívka a chtěla jsem si žít po svém. Monty vždycky trval na tom, že rozhodovat bude on."

„Takže víle, jaký je to hrozný pocit!" vyhrkla Charlotta.

„Samozřejmě," připustila vévodkyně. „Neustále jsme se dohadovali a soupeřili. Nikdy jsme se ale nedopracovali ke kompromisu."

„Kompromisu?"

„Ani jeden z nás nechťel ustoupit. Já si trvala na svém a Monty také. Potom se objevil Arthur."

„A ten vás nechal, abyste si žila po svém?"

„Ve všem," přiznala stará dáma.

„A to vám vyhovovalo víc?"

„Tenkrát ano. Proto jsem zrušila zasnoubení s tvým otcem a začala se vídat s Arthurem."

„A od té doby spolu spokojeně žijete," prohodila Charlotta zamyšleně. „Chcete tím říct, že určitě najdu někoho, s kým budu šťastná?"

„Ne, ne. Uniklo ti to hlavní, proč to vyprávím. Za těch mnoho let po svatbě s Arthurem jsem zjistila, že je sice hezké nemuset se o ničem dohadovat a jednat po svém, ale život pak už není zdaleka tak zajímavý. Arthura sice miluju, ale nikdy jsem do něj nebyla *zamilovaná*.

Nikdy jsme spolu nesdíleli tak vášnivý vztah jako s tvým otcem. A to šlo jen o city, protože jsme nikdy neměli příležitost sblížit se tělesně. Jedné z věcí, kterých v životě lituji, je skutečnost, že jsem to všechno nevěděla dřív, než odjel na druhý konec světa a oženil se tam s jinou ženou."

„S mou matkou," vydechla Charlotta.

Vévodkyně přikývla. „Když se Monty oženil, provdala jsem se za Arthura. Byla jsem celý život spokojená. A dokonce i šťastná. Ale v srdci mi zůstalo prázdné místo, které se nikdy nezaplnilo. A teď už ani nemůže.

Jcslli miluješ Liona lak jako já tvého otce, jestli máš pocit, že k němu patříš, že je tvou druhou polovinou, musíš najít způsob, jak se vy dva můžete domluvit."

„Jenomže on mě chce změnit v někoho úplně jiného. A to nejde, madam. Nemohu být taková, jakou mě chce mít!"

„To je mi líto, dítě," pronesla vévodkyně. „Vás obou."

Charlotta cítila, jak se jí znovu derou do očí slzy. Bála se, že se každou chvíli rozpláče. Rychle se rozloučila, aby nemusela prolévat slzy beznaděje v přítomnosti Lionovy babičky.

Vyběhla schody po dvou a bylo jí jedno, jestli ji někdo viděl. Běžela chodbou do svého pokoje, zabouchla za sebou dveře a vrhla se na postel. Tvář přitiskla na přehoz, aby utlumila zoufale zvuky, které se jí draly z hrdla.

Lion je její druhou polovinou. Jenomže ona se nemůže vzdát své podstaty, ani kvůli němu ne. Kdyby ji předělal na někoho jiného, ty dvě poloviny, jeho a její, které do sebe tak dobře zapadají, by se k sobě už nehodily.

„Charlie?"

Když zaslechla ženský hlas, chvíli měla pocit, že je to Olivie. Vyskočila z postele a uviděla - Sally.

„Ahoj, Sally," pozdravila a otočila se, aby ukryla slzy.

„Stiles za mnou poslal hospodyně, abych vás našla," začala komorná. „Má o vás strach."

„Řekni mu, že jsem v pořádku, Sally."

„Ale to není pravda," poznamenala služebná.

„Stejně se s tím nedá nic dělat," vypravila ze sebe Charlotta stísněně a zakryla si dlaní ústa, protože už zase vzlykala.

Sally se posadila vedle ní a objala ji kolem ramen. „No tak," utěšovala ji. „Povězte Sally, co se stalo."

Tvář komorné vyzařovala tolik zájmu a sympatie a Charlottě bylo tak zle, že se nakonec se vším svěřila. Jak se zamilovala do Liona, ale on ji po tom, co se mu stalo s lady Alicí, nedokáže a nechce milovat. Jak se snažila zjistit o lady Alici pravdu, ale nepovedlo se jí to. Jak jí vévodkyně vysvětlila, že pokud Denbigha skutečně miluje, jestli má pocit, že k ní patří, pak bez něj nikdy nemůže být šťastná. A že oni dva spolu šťastni být nemohou, protože on se nemůže změnit a ona také ne.

„Ale ne," zašeptala Sally.

Když Charlotta vzhledla, většinu času mluvila s hlavou opřenou o Sallyino vzdouvající se břicho, všimla si, že modré oči její komorné se zaplnily slzami. „Promiň, Sally. Rozplakala jsem tě."

„Je mi jedno, jestli je to hřích," pronesla Sally odhodlaně. „Bůh určitě pochopí, proč jsem vám to řekla."

„O čem to mluvíš?" zeptala se Charlotta. „O tajemství lady Alice. Musím vám povědět všechno."

„Ale Sally -"

„Byla znásilněna," nedala se Sally zarazit. „Tak, a je to venku. Ted už to nejde vzít zpátky."

Charlotta vydechla. „To je hrůza!"

„Hrabě o tom nevěděl," pokračovala komorná. „Lady Alice to před ním tajila. Lord James přišel do jejího pokoje na nějakém večírku, kterého se oba účastnili. Byl opilý a spletl si její pokoj s pokojem nějaké jiné dámy, která ho k sobě pozvala. Když lady Alici zneužil, ležel na ní a chrápal, volala mě, abych jí ho pomohla odvalit.

Tenkrát nikomu nic neřekla, protože nechtěla způsobit skandál. Cítila se provinile, že hraběte zklamala, ale milovala ho a chtěla se za něho provdat. Potom zjistila, že je s lordem Jamesem těhotná." „Chudinka," poznamenala Charlotta. „Vydala se za lordem Jamesem, aby mu to řekla, ale on si na tu noc vůbec nepamatoval a jasněji řekl, že se s ní neožení. Lady Alice propadla zoufalství a nevěděla, co si počít. Uvažovala, že by se provdala i lak a všechno hraběti vysvětlila o svatební noci.

Ale nakonec to neudělala. Co když by to dítě byl chlapec? Hrabě by tak vychovával syna lorda Jamese jako svého dědice. Napsala tedy hraběti dopis, vypila celou lahvičku laudana a čekala, až zemře.

Začala uvažovat o lom, co napsala. Stačila si lo přecíst, než jed začal působit. Dostala strach, že hrabě vyzve lorda Jamese na souboj a ten by ho mohl zastřelit. Chtěla tomu za každou cenu zabránit a nařídila mi, abych ten dopis spálila.

Hodila jsem ho do ohně, ale neshořel celý a hrabě v krbu našel jeho zbytek. Konec, kde psala o znásilnění, ale chyběl, ten shořel."

„Ach Sally. Lion určitě uvěří, že ho Alice milovala, až se to dozví. Nikdy ti nemohu být dost vděčná za to, že riskuješ nesmrtnost své duše, abys mi takové tajemství svěřila."

„Jsem si jistá, že Bůh to pochopí," ujišťovala se Sally.

Charlotta se usmála skrz slzy. „Ted už mi zbývá jen vymyslet, jak si naklonit služebnictvo z Braddockova domu. Zatím se ukázalo, že jsou svému pánovi nezvykle oddaní a mlčenliví. Potřebuju se od nich dozvědět, kam vévoda odvezl lady Olivii."

„To není nic těžkého," ozvala se Sally. „Zeptám se Rufuse, to je jeden z. vévodových štolbů. Ten mi to poví."

„Proč by to dělal?"

„Protože spolu chodíme. Rufus je ochotný si mě vzít i s dítětem. Říká, že to dítě je moje, on mě miluje a dítě bude mít taky rád."

Charlotta Sally objala. „Z toho mám velkou radost, Sally. Jseš si jistá, že Rufuse nijak neohrozí, když mi prozradí, kam vévoda odjel?"

„Ne, z toho strach nemám. Kdyby Rufuse vyhodil, vy mu určitě nějaké místo seženete."

Charlotta se rozesmála. „A to taky udělám! Můžeš za ním zajít hned zítra ráno?"

„Zařídím to ještě líp," mrkla na ni Sally. „Dneska večer máme domluvenou schůzku."

„Sally! Ty jsi -"

„Nemožná, já vím. Ale mám vaši školu, Charlie," usmála se. „A učím se rychle."

Když Sally odešla na schůzku s Rufusem, Charlotta nemámila čas. Vyhledala Stilese a zeptala se: „Víte o někom, kdo by mi mohl půjčit kalhoty. Ale musí mi padnout."

Stiles se tvářil, jako by se nic nedělo. „Kalhoty, Charlie? Nepřeslechl jsem se?"

„Slyšel jste dobře," zasmála se. „Měla jsem pocit, že jeden z podkoní je velký asi jako já. Mohl byste ho požádat, aby je dal služebné Klementině? Pokud se vám to podaří, ať mi je zaneše do mého pokoje."

„Budu se snažit, Charlie," ujistil ji.

Za deset minut služka přinesla kalhoty a za dalších pět minut byla Charlotta oblečená. Požádala ještě Lionova komorníka Theobalda, aby jí půjčil nějakou košili z jeho šatníku.

„Má být naškrobená?" zeptal se.

„Neškrobená by byla pohodlnější," namítla.

„Dobře." Theobald otevřel zásuvku a našel jemnou, spravovanou košili, která na ni byla hodně veliká.

„Odmítá ji vyhodit," stěžoval si. „Tak mu nebude vadit, když si ji půjčíte."

„Proč ji nechce vyhodit?" zeptala se.

„Měl ji na sobě, když žádal lady Alici o ruku." Po krátké odmlce dodal: „A při souboji s lordem Jamesem."

Charlotta přejela dlaní po zalátném místě na rameni. „Co je tohle?" zeptala se.

„Tím místem prošla kulka.“

Charlotta vytřeštila oči. „Ale lord James přece minul!“

Theobald zavrtěl hlavou. „Hrabě nechtěl, aby o tom někdo věděl. Odjel na venkov a zůstal tam, dokud se mu rána nezahojila. Ještě pořád si ji chcete obléknout?“

Charlotta si ji položila rukávy kolem krku a měla pocit, že je lak Lionovi blíž. Tahle košile bude souviset s dalším významným momentem jeho života. Jenomže tehle bude šťastný, pokud do toho ona bude mít co mluvit.

Rázovala po svém pokoji v jezdeckých botách a čekala na Sally. Konečně zaslechla klepání na dveře, otevřela a pustila služebnou dovnitř.

„Tak cos zjistila?“ vyptávala se.

„Veze ji na své sídlo do Somersvillu.“

„Tam jede i Denbigh!“ vyděsila se Charlotta. „Usoudil, že tam vévoda pojede. Musím se tam dostat dřív, než se Denbigh setká s vévodou, abych mu řekla, proč se za něj lady Alice neprovdala.“

„Existuje ještě něco, co byste měla vědět.“

„Co?“ zeptala se Charlotta a začala se bát nejhoršího.

Sally se usmála. „Vévoda si před odjezdem nechal vystavit zvláštní povolení.“

Zvláštní povolení potřeboval ten, kdo se chtěl oženit bez ohlášek. S tímto povolením si mohl Braddock Livy kdykoli vzít.

„On se s ní chce oženit?“ radovala se Charlotta. „Nemohu tomu uvěřit! Proč ji ale unesl?“

„Protože si myslel, že její bratr by sňatek nepřipustil,“ vysvětlovala Sally.

Existuje něco, na cos nepřišla?“ zeptala se Charlotta a vrtěla hlavou, jako by nemohla věřit svým uším.

„Myslím, že něco takového bude. Ale protože jsem lo nezjistila, nevím, o co se jedná. Obávám se, že to už budete muset vypátrat sama.“

Charlotta se rozesmála. Cítila se skoro bezstarostně. Věděla, kde je Olivie, a měla téměř jistotu, že s ní má Braddock čestné úmysly. Získala informace potřebné k tomu, aby Liona přiměla znovu věřit v lásku. Měla výhodu, že sejí vévodkyně z Trentu svěřila se svou životní zkušeností. A v neposlední řadě byla odhodlaná a schopná jet celou noc, aby Denbigha dostihla. A dokáže ho přimět, aby ji vyslechl, až ho dožene.

„Ach, přece jenom jsem se Rufuse zeptala ještě na jednu věc,“ dodala Sally.

„Na jakou?“

„Jak se dostat do Somersvillu.“

Charlotta se usmála. „Díky, Sally.“

Ulevilo se jí, protože Somersville byl jen necelé tři hodiny jízdy jihovýchodně od Londýna. Neměla před sebou tedy nijak extrémně náročnou jízdu. A protože může jet na pánském sedle, pojede rychleji. Na druhou stranu ji ale dělalo starosti, že vzhledem k malé vzdálenosti místa od Londýna se Denbigh zřejmě setká a Braddockem dřív, než se tam ona dostane.

Nedošlo by k tomu, kdyby hraběte něco zdrželo, ona dostala špatné informace nebo Braddock na své sídlo v Kentu nedorazil. Ale takové úvahy neměly smysl.

Bude lepší, když se připraví na tvrdou realitu. Dokázala si představit, co se stane, až Denbigh Braddocka dostihne, a byla připravena i na to, že bude muset Olivii uklidnit.

Nebo bude sama její pomoc potřebovat.

Lion seděl v hostinci *U podříznuté ovce* a pročetl vzkaz od Percyho. V Somersvillu už byl, ale zjistil, že vévoda tam nepobývá. Pouhé ujištění mu ale nestačilo, nebyl spokojený, dokud neprošel stáje. Když si ověřil, že vévodův londýnský kočár tam skutečně není, uvěřil sluhům, kteří ho slušně, ale důrazně, vykážali.

Percy měl pravdu. Vévoda mohl být kdekoli. Mohl být s Olivii na cestě na kontinent, zatímco on se tu honí po Anglii.

Poslední řádky dopisu ho zaskočily.

Lady Charlottu jsem zastihl u stolu.

Plakala. Podle tvého přání jsem ji odvezl domů.

Líbí se mi, Lione. Proč se s ní neoženíš?

Jeho pozornost upoutal ruch v předním výčepu. Zdálo se, že hluk stále sílí, místo aby utíchal. Chtěl si vzít v hostinci pokoj, kde by strávil zbytek noci, ale pokud se tu dějí takové věci, bude možná lépe ubytovat se někde jinde.

Otevřel dveře, rozhlédl se a zařval: „Charlotto! Co tady děláte? A v kalhotách?“

Charlotta na něj zírala s koštětem zdviženým nad hlavou. Lionův výkřik vyděsil i muže, se kterým se potýkala. Ten také ztuhl, ale Charlotta se vzpamatovala první a dokončila pohyb.

Muž ztratil rovnováhu a nakláněl se, aby se udržel na nohou. V tu chvíli ho Charlotta postrčila koštětem z boku a on vypadl oknem. Zvenku bylo slyšet jeho křik.

Potom nastalo ticho.

„Dobrý večer, Lione,“ pozdravila a vrátila koště ke krbu.

Denbigh byl natolik fascinovaný pohledem na ni, že se nemohl na slovo.

Měla na sobě zase kalhoty, takže si mohl dobře prohlédnout její boky i nohy. Najednou si uvědomil, že po celé ty týdny, kdy nosila šaty, si byl dobře vědom, jak vypadá pod nimi.

Není divu, že byl vždycky v její přítomnosti tak rozrušený. Vždyť trávil většinu času na pokraji vzrušení. A zbytek byl vzrušený úplně.

Chvilí mu trvalo, než poznal svou košili a uvědomil si, že mu Charlotta ještě nikdy nepřípadala krásnější a svůdnější.

Do výčepu vešel hostinský a zeptal se: „Promiňte, pane, ale budete chtít na noc pokoj?”

„Dva pokoje,” odpověděl. „Jeden pro mě a druhý pro dámu.”

Hostinskému chvíli trvalo, než se ujistil, že Charlotta není chlapec. „Žádný divný věci tu netrpíme,” pronesl muž a upřeně si je prohlížel.

Denbigh mu podal zlatou minci. „Chceme dva pokoje,” zopakoval.

„Nahore hned proti schodům,” oznámil hostinský. „A druhý pokoj je hned vedle. Jsou mezi nima spojovací dveře. Mají zámek z obou stran, jestli vám to vyhovuje. Nebo si je můžete nechat otevřený.”

„Díky,” pronesl Denbigh chladně.

„Já už teď půjdu spát.”

„Dobrou noc,” rozloučil se Denbigh. Počkal, dokud hostinský neodešel, a potom strkal Charlottu před sebou po schodech nahoru. Otevřel dveře prvního pokoje, šoupl ji dovnitř a zavřel za sebou dveře.

Prošel spojovacími dveřmi, aby se ujistil, že sousední pokoj je prázdný. Polom zamkl zevnitř dveře na chodbu a vrátil se k Charlottě. Zjistil, že stojí přesně tam, kde ji nechal - vedle postele.

„Co tady děláte?” zeptal se. „A proč jste takhle oblečená?”

„Přijela jsem, abych vám zabránila zabít Braddocka. A jedině v kalhotách je možné jezdit obkročmo.”

Denbigh záupěl. „To jste jela v tomhle oblečení celou cestu z Londýna?”

„Vždyť je tma. Nikdo mě neviděl.”

„Máte nějaké zavazadlo? Někaké vhodné šaty na převlečení?”

Charlotta zavrtěla hlavou. „Nenapadlo mě to. Vás snad ano?”

Musel připustit, že ani on s sebou nic nemá. Věděl, že kdyby si zajel domů pro věci, Theobald by trval na tom, že pojede s ním, a on se nechce nechat komorníkem zdržovat.

Charlotta se posadila na postel a začala se na ní pohupovat, jako by zkoumala, jak je pohodlná. Uprostřed se nepříjemně prohýbala.

„Charlotto,” ozval se Lion mírně.

„Copak?”

„Prosím vás, posaďte se do křesla, když jsem v místnosti.” Měl dost starostí, aby se na ni nevrhl. Pohled na ni na posteli představoval příliš velké pokušení.

Podívala se na nepohodlné křeslo v rohu místnosti. Potom se s rukama pod hlavou a zkříženýma nohama natáhla na postel. „Nevím jak vy, Lione, ale já mám za sebou tři hodiny rychlé jízdy v sedle. Lehnout si je pro některé části těla daleko pohodlnější než sedět. Pokud víte, o čem mluvím.”

Věděl.

Otočila se na bok a podepřela si hlavu rukou. „Předpokládala jsem, že tu budete, ale nespolehala jsem, že vás tu určitě najdu. Myslela jsem, že jste pokračoval do Somersvillu.”

„Už jsem tam byl.”

Charlotta se posunula do noh postele a usadila se před ním na patách. „Byl tam vévoda? A co Livy?”

Lion zavrtěl hlavou. „Služebnictvo tvrdilo, že tam nejsou. Prohlédl jsem stáje a kočár nenašel.”

„To je divné,” pronesla Charlotta ustaraně. „Z dobrých zdrojů jsem získala informaci, že vévoda jede s Olivii na své sídlo do Somersvillu.”

„Z jakých zdrojů?” zeptal se Denbigh.

„Od vévodova štolby Rufuse.”

„Jakým kouzlem jste ho přesvědčila, aby mluvil? Percy tvrdil, že mu služebnictvo v domě odmítlo cokoli říct.”

„Ale to ne já, to Sally.”

„Sally?”

„Služebná lady Alice. Moje nová komorná. Vzpomeňte si, ta co čeká dítě.”

„Alicina služebná pracuje v mém domě?” vydechl Denbigh přiškrčeně.

„A musím uznat, že odvádí dobrou práci,” pokračovala Charlotta bez ohledu na jeho vyděšený výraz. „Vlastně jsem tu dnes večer jen díky její pomoci. Tedy spíš dnes ráno, myslím, že už je po půlnoci.”

„Za chvíli bude svítal,” opravil ji.

„Když lo člověk uváží, mělo smysl si brát dva pokoje?” zeptala se. „Stejně do rána nezamhouříme oka.”

Denbigh věděl, že si není vědoma, jak provokativně její poznámka působí. Nemohl ji opravit, aniž by jí to vysvětlil. Snažil se vypudit z mysli představu, jak s ní leží v posteli, a zeptal se: „Jak to, že jste tu díky Sally?”

„Protože ona znala zbytek toho dopisu, který jste tehdy našel v Alicině pokoji... tu část, která shořela.”

Denbigh ztuhl. „Sally nemůže vědět, co tam bylo. Neumí číst.”

„Alice jí ho celý přečetla." Po krátké odmlce Charlotta pokračovala: „Tu část, kde psala, že na jednom večírku přišel do jejího pokoje lord James, spletl si ji s nějakou jinou ženou a znásilnil ji." Denbigh zbledl jako stěna. Nikdy ho nenapadlo, že by za tím mohlo být něco tak hrozného. Chudinka Alice! Charlotta se zvedla a položila mu ruce na ramena. „Lady Alice vás nezhadila, Lione. Milovala vás tak jako vy ji. Když zjistila, že je těhotná, šla za lordem Jamesem, ale on se s ní odmítl oženit. Chtěla se za vás provdat i tak, ale nechtěla, abyste byl nucen vychovávat cizího potomka jako své dítě." „Nevadilo by mi to!" „I kdyby to byl chlapec? A syn někoho jiného se stal vaším dědicem?" zeptala se přímo. „Alice mi to měla říct. Měla mi dát možnost volby." Prohrábl si rukou vlasy a vykročil k oknu. „Oženil byste se s ní?" Otočil se k ní. „Nevím, jak bych se zachoval. Ale mohla se uchýlit do ústraní a dítě porodit. Nemusela skoncovat se životem." „Můžete ji odpustit?" „Zabil jsem kvůli ní člověka. Z toho, co jste mi teď řekla, je mi jasné, že toho měl na svědomí víc. Ale o tom jsem neměl tušení. Za rok od smrti Jamese Somerse jsem mnohokrát trpce litoval, že musel zemřít tak mladý. Ted už mě to trápit nebude." Denbigh si vůbec nevšiml, že objal Charlottu kolem pasu. Stále klečela na posteli. Přisunula se k němu tak, že mezi nimi zůstala jen malá mezera. Stačilo trochu síly a přitiskl by ji k sobě. Nebo položil na postel. „Dovolíte teď Livy, aby se za Braddocka provdala?" zeptala se Charlotta. „To záleží na Braddockovi." „Jak to myslíte?" „Možná dokážu Alici odpustit, že spáchala sebevraždu, a odpustit sobě, že jsem připravil o život lorda Jamese. Otázkou ovšem je, jestli se Braddock vyrovná se skutečností, že mu jeho švagr zabil bratra." „Chápu," zamumlala. „Ale kdyby tomu tak nebylo, proč by si vyžádal zvláštní povolení, než Livy odvezl z Londýna?" „To udělal?" ujistil se Denbigh překvapeně. „Ano," potvrdila svá slova Charlotta. „Rufus říkal, že vévoda odjížděl se zvláštním povolením v kapse." „Nejsem si jistý," mračil se Denbigh. „Možná se ještě nerozhodl, co chce podniknout." „Kdy to budeme vědět?" zeptala se Charlotta. „Až se zítra ráno objeví," odpověděl. „Nebo neobjeví." Objala ho kolem krku a přitiskla se k němu. „Ne, Charlotto," bránil se. „Já... já chci." „Co?" zeptal se zastřeným hlasem. „Milovat se s vámi." „Aniž bychom byli manželé? Aniž bychom si cokoli závazně slíbili?" „To může počkat," namítla. „Dokdy?" „Až na to někdy dojde." Denbigh si nevzpomínal, že by ho kdy co stálo tolik sil, jako když ji od sebe odstrčil a ustoupil od ní. Při pohledu do její tváře okamžitě poznal, že se nezachoval správně. Pokolikáté už? Nemohl jí vysvětlit, proč se s ní nechce milovat. Takhle. Okamžitě. Otevřel ústa, aby se o vysvětlení pokusil, ale Charlotta mu nedala šanci. Vyskočila z postele, doběhla ke spojovacím dveřím a zabouchla je za sebou. Jako poslední zaslechl cvaknutí klíče v zámku na opačné straně. Ztracená práce. Proč je s Charlottou všechno tak složité?

16

BRADDOCK LEŽEL VEDLE OLIVIE VE velké pohodlné posteli ve své lovecké chatě v Somersvillu a díval se, jak dívka spí. Bezmezně mu důvěřovala. Nemohl se rozhodnout, jestli její důvěru zradí. Jak ji mohl považovat za prostou a nezajímavou? Když vyjeli z Londýna, hnědé oči se jí rozzářily a za chvíli nabraly žlutohnědou až zlatavou barvu. Uvolnila se a začala se usmívat jako spokojená kočka. Seděla klidně se skloněnou hlavou až do chvíle, kdy jí začal vytahovat vlásenky. Vlasy se jí rozpustily jako vodopád až k pasu. Nebylo těžké ji svést. Když se rozhodla, že s ním odjede, s radostí se podřídila už v kočáře všemu, co po ní chtěl. „Zvedni ruce nad hlavu, Livy," poprosil. Povytáhla překvapeně obočí, ale vyhověla mu. Když zůstala v té bezbranné pozici, vzal jí do dlaní nadra a přejížděl prsy přes tkaninu. Zavřela oči a skousla rty, aby nevykřikla. Přesto se jí z hrdla vydralo zasténání, při němž se mu rozlil tělem příjemný pocit. „Polož mi ruce na ramena," zašeptal jí do ucha. Livy mu vyhověla. Z vlastní vůle mu jednou rukou zajela do vlasů, zatímco druhou mu hladila rameno. Celou tu dobu ji líbal. Cítil poddajnost jejích rtů a zkoušel ji přimět, aby je pootevřela.

„Otevři ústa a pusť mě dál, Livy," vydechl.

Poslechla.

Pronikl jazykem dovnitř a pohrával si se rty, zuby i jazykem. Livy vzrušeně zasténala a jeho ovládl tak blažený pocit, že se nedokázal soustředit.

„Svlékni mě, Livy," pokračoval.

Otevřela překvapeně oči. Za chvíli v nich četl, že nic nenamítá, a nakonec zahlédl radost.

„Chtěla jsem se tě dotýkat," přiznala stydlivě, když mu rozepínala košili. Přejela mu dlaní po žebrech, svalech na břiše a dokonce i po bradavkách, které pod jejím dotekem ztuhly.

Reeva v životě ještě nic tak nedojalo.

Sklonila se a políbila ho na hrud. Cítil, jak se mu rozbušilo srdce. Laskala ho, ochutnávala a dávala mu najevo úctu.

Netušil, že žena může chutít muže tak jako ona jeho. Měl by se cítit vítězoslavně.

Ale pociťoval jen zmatek a stud.

Měl by ji přestat svádět. Měl by ji odvézt zpátky do Londýna nedotčenou. Možná by to šlo, ale to by nesměla sklouznout dlaní níž. Nesměla by mu přejíždět po vztyčeném mužství a ptát se: „Jaké to je být uvnitř ženy?

Vždycky jsem o tom přemýšlela. Jaké to bude, až budeš ve mně?"

Nespěchal na ni. Dopřál jí čas, až na něj bude připravená. Byla nervózní a hodně se bála. Posadil si ji na klín tváří k sobě a laskal ji pod sukní, dokud nebyla vlhká a uvolněná.

Když ucítila uvnitř jeho prsty, oči se jí rozzářily radostí.

„Jseš si jistá?" zeptal se. „Určitě mě chceš?"

„Ano," přisvědčila. „Moc."

Vysvětlil jí, co bude dělat, i to, že to možná bude bolet, aby se na bolest připravila.

Z očí jí vyčetl strach, ale i odhodlání ho překonal.

„Bolí to," zeptal se, když zvolna postupoval dovnitř.

„Ne," ujistila ho. Ale kousala si ret a v očích se jí leskly slzy.

Ke konci už nemohl zůstat u pomalého tempa, protože panenská blána byla příliš silná a nebylo snadné ji porušit. Báł se, že pokud to neudělá rychle, nepodaří se mu to vůbec.

Olivie vykřikla, ale zadržel její výkřik v ústech. Gravitace jí pomohla sklouznout dolů tak, že ho byla plná.

Držel ji v náručí a tiskl k sobě tak těsně, že slyšel překotné bušení jejího srdce. A cítil, jak má napjaté svaly na nohou.

„Bolí tě noha?" zeptal se.

„Trochu," připustila.

Zvedl ji a posunul tak, aby měla kyčli v pohodlnější poloze. „Je to lepší?"

Ale nemusel se ptát. Cítil, jak se uvolnila, takže bolest odezněla. Veškerá bolest.

Pomalů se v ní začal pohybovat. Nespěchal a hodně práce za něj udělalo pohupování kočáru. Sál její nádherně tvarovaná ňadra a nechal ji, aby ho laskala.

Když mu líbala bradavky, uvědomil si, že to ještě žádné ženě nedovolil. Když se ho zeptala, souhlasil.

Cítil vzrušení i spokojenost, když se blížila k vyvrcholení. Vnímal její napětí, radost i strach. A v jejích očích viděl údiv a vděk.

City ho natolik přemohly, že zavřel oči a našel rty její ústa.

Olivie nic nenamítala a polibky mu vracela.

Svíral v dlaních její zadeček, nadlehčoval ji, zvedal k ní boky a ona se na něm pohupovala nahoru a dolů a vychutnávala rozkoš, kterou jí poskytoval.

Nakonec se roztřásla a vykřikla jeho jméno.

„Reeve. Reeve," sténala. „Miluju tě."

A potom mu usnula v náručí.

Když se probudila a poznala, že je oblečený, cítila se zahanbeně. Ležela mu na klíně s šaly vyhrnutými do pasu.

Usmál se při pohledu na její zrzavé tváře a sklonil se, aby jí políbil na jemně zrnité bradavky. Za chvíli už se v ní zase utápěl.

Když dojeli do lovecké chaty, vzal si ji znovu. A o necelou hodinu později ještě jednou. Potom si ji znovu prohlížel, jak spí.

Nepožadovala, aby zastavili u kostela a vzali se. Neptala se, kdy se setkají s vikářem. Dokonce ji ani nezajímalo, kde jsou, i když jí muselo být jasné, že jeho dům to není.

Nepožadovala po něm vůbec nic. Jen aby ji miloval a nechal se milovat od ní.

Řekl jí to, co považoval za nutné, aby s ním odjela. Tvrdil, že se s ní chce oženit. Možná dokonce řekl, že ji miluje. Nedokázal se rozpomenout. Byl trochu vyvedený z míry.

Neuvědomoval si, jak hluboko může klesnout. Netušil, jak moc dokáže nenávidět. Nesnášel Denbigha a chtěl mu ublížit. Svedením jeho sestry ho jistě zasáhne na nejcitlivějším místě a bude to nejlepší pomsta za Jamesovu smrt.

Jenomže nepočítal s tím, že Olivie by ho mohla milovat. Ani s tím, že by se mohl zamilovat on do ní.

Potřeboval se rozhodnout, jestli se s ní ožení, nebo ji zneuctěnou pohodí jejímu bratrovi přede dveře. A bude dobře to uvážit, dokud se Olivie neprobudí.

„Reeve?”

Cítil, jak se mu ježí chlupy na rukou, když zaslechl její hlas. Ve světle svíčky na nočním stolku jí zářily oči.

„Usnula jsi,” prohodil.

„Netušila jsem, že by to mohlo být takové,” mluvila tiše. „Zdávalo se mi o tom, že to bude nádherné, ale netušila jsem, jak. Jak bych to mohla vědět?”

„Vědět co?” zeptal se chraplavě.

„Jaké lo bude cílit uvnitř muže. Mít uvnitř tebe.”

Okamžitě jí to řekni. Co nejrychleji. Jinak už to nedokážeš.

„Tvůj bratr měl pravdu, Olivie,” začal.

Zmateně k němu vzhlédla. „O čem?”

„O mně.”

Počkal, až si uvědomí, co řekl. Byla bystrá a vnímavá, netrvalo jí to dlouho. Pomalu zavrtěla hlavou.

„Ne, Reeve. Nedělej to.”

„Lhal jsem ti, Olivie. Žádná svatba nebude.”

Přitáhla si příkrývku až k bradě. „Jaké máš se mnou úmysly?”

„Ráno pojedeme na mé sídlo do Somersvillu. Tvůj bratr tam na nás jistě už bude čekat. Bude samozřejmě vzteky bez sebe. A já mu jen oznámím, že jsem tě zneuctil a povím mu proč.”

„Kvůli Jamesovi,” zašeptala.

„Kvůli Jamesovi,” potvrdil.

„Přiznám se, že jsem s tebou odjela dobrovolně,” namítla. „Přesvědčím ho, že jsem to chtěla.”

Stiskl rty. Pochopil, že Olivie mu lo neusnadní. Bylo to díky ní horší, než si uměl představit. Byla velice odvážná. A oddaná bratrovi.

Stejně jako on svému.

„Tvůj... bratr... James. Tvůj bratr...” Uvažovala, jestli to má říct, a pokud ano, jaká zvolil slova.

„Cojc s Jamesem?” zeptal se.

„Nic,” zamumlala. „O nic nejde.”

Reeve byl zmatený. Konečně měl bratrovu pomstu nadosah ruky. Tak proč není spokojený? Proč je mu smutno a špatně?

„Proč se nezlobíš?” zeptal se Olivie. „Proč neběs-níš, že jsem tě podvedl?”

„Protože nevěřím, že bys to udělal,” odpověděla prostě. „Miluješ mě. Kdybys ke mně nic necítil, nemohla bych s tebou zažívat takové věci.

Včera večer ses se mnou miloval. Ncznásilnil jsi mě, miloval ses se *mnou*” vysvětlovala. „Kdyby šlo jen o pomstu, nemyslel bys na mě, prostě bys mě znásilnil.”

Ztuhl, když natáhla dlaň, aby ho pohladila po hrudi. „Znám svého bratra. Lion by nevyzval tvého bratra na souboj a nezastřelil ho, kdyby k tomu neměl závažný důvod. Žádám po tobě jedině. Až se Lion objeví, zeptej se ho, co se mezi ním a Jamesem stalo. A vyslechni jeho odpověď.”

Když budeš mít i potom pocit, že ho musíš vyzvat na souboj, nebudu ti stát v cestě.” Ruka se jí zastavila uprostřed jeho hrudi. „Ale nebudu ti stát ani po boku. Pomsta je holý a pustý nesmysl. Nebudu ti pomáhat, když o ni budeš usilovat, Reeve. Můžeš mít buď mě, nebo pomstu. Obojí ale ne.”

Naklonila se a přitiskla mu rty na ústa. V jejím gestu byla smyslnost i láska.

Svědce tu byl on. Ale přísahal by, že vlastně svedla ona jeho. Neměl jiné vysvětlení pro skutečnost, že se za chvíli znovu milovali. Vždyť jí chtěl jen sdělit, že ji zneužil a zradil, a odvézt ji na své sídlo.

Z chaty ale odjízďeli až kolem poledne. Do Somersvillu zbývala necelá hodina jízdy. Celou cestu domů ji objímal kolem ramen.

Charlotta nevěděla, co vlastně chce. Vlastně ji napadaly dva způsoby jak problém s Denbighem vyřešit. Jednak s tím panovačným protivou nechtěla mít nic společného. Stále ji chce změnit v někoho jiného a nedokáže ji ocenit takovou, jaká je. Na druhé straně se s ním toužila milovat - a právě mu to řekla do očí. A on ji odmítl.

A co vlastně čekala? Charlotta si povzdechla. Vždycky jednala zbrkle. Denbigh byl prostě chytrý a vycouval.

Ležela na hrbolaté matraci v pokoji za spojovacími dveřmi a přála si, aby mohla být někde úplně jinde. Kdekoli, kde není Denbigh.

„Charlotto?” zavolal na ni skrz dveře.

„Odejděte!”

„Chci si s vámi promluvit.”

„Já o žádný rozhovor s vámi nestojím.”

„Prosím, otevřete,” žadonil posmutněle.

„Ne.”

„Otevřete ty dveře, Charlotto!”

To už nebyla žádost, ale příkaz.

Nevšímal si ho. Co by mohl udělat? Dveře byly z její strany zamčené. Zabušil na ně pěstí. „Otevřete, Charlottle. Už vás znovu žádat nebudu.“
Jak hezky řečeno. Posadila se, chvíli se dívala na dveře a potom si znovu lehla. Za chvíli zaslechla silnou ránu. To se Denbigh pokusil vyrazit dveře ramenem. Vzápětí následovalo tlumené zasténání.
 „Tak dost, Charlottle!“ křikl. „Konec legrace.“
 Do rána to bude v pořádku, pomyslela si. Ty dveře zůstanou až do úsvitu zamčené. Jenomže nemohla usnout. Bála se o Livy. A nebyla si jistá, co udělá Denbigh, až se setká s Braddockem. V tu chvíli doslala skvělý nápad.
 Vyrazí z hostince a vydá se do Somersvillu. Vklouzne dovnitř a počká, až přijede Braddock s Livy. Možná se objeví uprostřed noci a ona je tam uvítá!
 Vzala za kliku dveří na chodbu, ale ty byly zamčené. Zvenku. Zaseje tu jako zajatec! Jak se mohl opovážit ji zamknout!
 Přistoupila ke spojovacím dveřím a zabušila na ně pěstí. „Lione, jste tam?“ „A kde jinde bych byl?“
 „Proč jsem tu jako vězeň? Proč jste zamkl dveře na chodbu?“
 „Jak víte, že jsou zamčené?“ zeptal se. „Protože jsem vzala za kliku!“ křičela. „Kam jste měla namířeno?“ „Do toho vám nic není.“
 „Pokud jste se pokoušela uprostřed noci odejít, myslím, že se mě to týká. Sedmnáctiletá mladá dáma by se neměla v noci potulovat po venkově sama.“
 „Nechte toho!“ odsekla.
 Kdosi začal do stěny na opačné straně pokoje bušit botou a vzápětí se ozval opilý hlas: „Přestaňte dělat rámus. Chci spát.“
 Charlotta došla ke zdi, zabušila do ní pěstí a křikla: „Není slušné hulákat na dámu!“
 Vrátila se ke spojovacím dveřím. „Lione, prosím odemkněte.“
 „Klíč je na vaší straně,“ zopakoval.
 „Ne, sem vás nepustím.“
 „V tom případě musíte zůstat uvnitř,“ oznámil neoblomně.
 Z chodby se ozvalo bušení na dveře Charlottina pokoje. „Kdo je?“ zeptala se.
 „Zoufalec od vedle, který díky vašim hádkám nemůže spát,“ odpověděl navzdučený hlas.
 „Ale pane, to není moje vina,“ pronesla Charlotta sladce. „Může za to můj opatrovník ve vedlejším pokoji. Vyhrožuje, že mě *zbije*“
 Charlotta zaslechla, jak se muž přesunul k Denbigh-hovým dveřím.
 „Otevřete!“ ozvalo se.
 Následovala změtí rozčilených hlasů a rána. Charlotta se bála, že to byl Denbigh, kdo šel k zemi. Překotně odemkla, otevřela spojovací dveře - a stála tváří v tvář rozzuřenému Lionovi.
 Za ním ležela na podlaze nějaký tělnatý člověk v prádle. Do pokoje zasahoval jen chodidlo. Denbigh si uvolňoval pěst. Klouby na ní měl zarudlé a odřené. Vyšoupl muže za dveře, zamkl a pomalu vykročil k Charlottě.
 „Co se stalo?“ zeptala se.
 „Někdo se snažil vměšovat mezi mě a mou Schovánku,“ pronesl zlověstně.
 „Aha.“ Charlotta se pokusila zabouchnout spojovací dveře a znovu je zamknout, ale Denbigh mezi ně strčil nohu.
 „Potřebujeme si promluvit, Charlottle.“
 „Já s vámi nemluví,“ odsekla a celou vahou se opřela do dveří, aby je zavřela.
 Samozřejmě se jí to nepodařilo. Denbigh nemusel vyvinout velkou námahu a dveře se rozlétly. Charlotta se stáhla za postel a na obranu zkřížila ruce na prsou, jako by se ho bála. „Tak dobře. Řekněte, co potřebujete, a potom jděte.“
 „Charlottle, není to tak, že byste se mi nelíbila a nepřítahovala mě. Naopak. Myslím, že to je jasné. Ale nesmíte zapomínat, jaká je moje role ve vztahu k vám. Jsem váš poručník. Mám na vás dohlížet a ochránit před vším, co by vám mohlo uškodit.
 Když mě svádíte tak jako před chvílí... není pro mě jednoduché odmítnout, i když si to myslíte.“
 „Ne?“ podívala se Charlotta a usadila na na posteli se zkříženýma nohama. „Co vám na mně připadá nedolatelné?“ zeptala a dívala se mu přímo do očí.
 „Třeba vaše pihy,“ začal, natáhl ruku a pohladil ji po nose.
 Dívka mu ruku odstrčila. „Pihy mívají děti,“ namítla opovržlivě. „Co dál?“
 „Vaše vlasy.“ Odhrnul jí kadeře z čela a to gesto působilo téměř jako laskání.
 „Mám je moc krátké,“ nesouhlasila. Potom ještě dodala: „Ale už dorůstají.“
 „Jsou jemné a hebké a...“ Neodolal a zajel jí dlaní do vlasů. Cítila, jak jí pod jeho dotečky běhá mráz po zádech. Ale ucukla a dožadovala se: „Co dál?“ „Vy. V mojí košili.“
 Podívala se na sebe. Košile na ní visela skoro jako noční úbor, tak byla velká. Vyhrnula si rukávy a cípy v pase zavázala na uzel. Vpředu se začaly rýsovat dvě oblíný řader.

Chytil ji za tkaninu a přitáhl k sobě. „Mám pocit, jako byste si oblékla mou kůži, jako byste byla někde uvnitř mou součástí.“

„Je to jen košile,“ polkla Charlotta.

Jednou rukou sklouzl níž a rozeplnul první knoflík. Následovaly další. Sklonil se a opřel se dlaněmi vedle jejích kolen na posteli. Nosem jí košili na prsou rozhrnul a ústy začal laskat bradavku pod tenkou látkou živůtku.

Charlotta uchopila jeho hlavu a přidržela ji na místě. Jak se k ní tiskl, sklouzla dozadu. Natáhl jí nohy a držel se nad ní. Kolenem jí odsunul nohy od sebe. Bylo jí jasné, že něco takového by nebylo možné, kdyby na sobě měla šaty. Jako skutečná dáma.

Když se k ní přitiskl, ničeho nelitovala. Dětilo je jen několik vrstev látky. Vzepjala se proti němu a o chvíli později mu ovinula nohy kolem pasu.

Cítila na krku jeho polibky a naskakovala jí husí kůže. Polom ji líbal na bradě, nose, očích a tvářích, až konečně našel její ústa.

Charlotta zásténala.

Nevěděla, jak po tom touží. Že to potřebuje. S potěšením na sobě vnímala tíhu jeho těla, cítila jeho svaly a v ústech jeho jazyk. Zvedla k němu boky.

„Charlie, Charlie,“ zamumlal. „Nedokážu přestat. Zastav mě. Nechci toho nechat,“ zajíkal se s ústy hladově stravujícími její rty. Rukama ji hladil po celém těle.

„Lione,“ zašeptala. „Miluj mě. Miluj mě, prosím.“

Zřejmě to bylo slovo *miluj*, které ho vrátilo do reality. Svezl se z ní, jako by byla divoký kůň, a on nad ním ztratil vládu, nohy mu vypadly ze třmenů a pustil z rukou opratě. Byl pryč.

Když otevřela oči, posadila se a rozhlédla kolem, zjistila, že se schovává za spojovacími dveřmi. Odkášlal si a řekl: „Musíme si odpočinout. Zítra nás čeká setkání s vévodou. Dobrou noc, Charlotto.“

Zavřel dveře dřív, než stačila něco namítnout.

Charlotta byla vzteky bez sebe. Vyskočila z postele, rozběhla se ke dveřím, kopala a bušila do nich pěstmi.

„Zbabělce!“ křičela. „Jste jen obyčejnej zbabělec, Lione. Já se lásky nebojím, ale vy z ní máte strach. Pořád před ní utíkáte!“ křičela vztekle. „Už toho mám dost. Najdu si muže, který se nebude bát mě milovat. Potom budete litovat.“

Vrátila se k posteli a přitiskla si na tvář polštář, aby ji neslyšel vzlykat. Musí se odsud dostat. Nesnese pobyt v tomhle zamčeném pokoji už ani vteřinu!

Rozhlédla se a přistoupila k oknu. Venku rostl vysoký dub. Jedna větev dosahovala až pod okno. Nebude problém po něm sešplhat. Na nic nečekala, vysoukala se na rám a začala lézt dolů. Byla ráda, že si oblékla kalhoty. V sukni by to tak snadné nebylo. Denbigh by jí jistě vysvětlil, že skutečná dáma po stromech neleze. Její chyba, pomyslela si, když se spouštěla z poslední větve. Neví, o co přichází!

Odešla do stáje, osedlala koně, kterého jí Denbigh pořídil na projížďky v parku, a vyrazila po cestě k Somersvillu. Vévodův dům byl za jasné noci v dáli dobře vidět. Až přijede Livy a jeho milost vévoda z Braddocku, bude na ně čekat.

Charlotta už byla dlouho pryč, když Denbigh přistoupil ke spojovacím dveřím. „Hodně jsem přemýšlel, Charlotto. Já... chci, abyste věděla, že přes všechno, co jsem vám řekl, vás obdivuju. Víc než tušíte.“

Připouštím, že jsem vás sice stále přesvědčoval, abyste se změnila, ale sám jsem nebyl ochoten v ničem ustoupit ani o krůček. Ale rád bych se o to pokusil, Charlotto. Kdybychom se snažili oba, možná bychom mohli... mohli bychom si navzájem něco dát.

Charlotto? Slyšíte mě? Slyšela jste, co jsem říkal? Nebo jste tak tvrdohlavá, že trváte na svém?”

Stál u dveří a naslouchal, jestli na druhé straně zaslechne nějaký zvuk. Ale bylo tam ticho. Je umanutá a paličatá jako mezek, pomyslel si. A jeho obviňuje z neústupnosti!

„Tak dobře, Charlotto,“ pronesl nakonec. „Ať je po vašem. Ale já si laky ponechám svůj názor. Takhle se ale nemůžeme nikdy shodnout, Charlotto. Slyšíte mě?”

Když svůj monolog dokončil, uvědomil si, že na druhé straně je podezřele dlouho ticho. „Charlotto? Jste tam?” Nic.

Vzal za kliku spojovacích dveří a zjistil, že se nenamáhala ani zamknout. Rychle prohlédl pokoj, ale na první pohled mu bylo jasné, že uteklá.

Otevřeným oknem povlávala záclona. Rozběhl se k němu a vykoukl ven.

„Charlotto!” zakřičel. Ale odpověď nedostal.

Charlotta byla pryč.

Z vedlejšího pokoje se znovu ozvaly rány, křik a prosby. „Chci sakra spát!”

V tu chvíli si Lion uvědomil, jak se věci skutečně mají. Chce se s ní oženit. Panebože. Jeho život už nikdy nebude jako dřív.

Rozběhl se po schodech, aby se vydal hledat svou nevěstu. Jen nebesa vědí, do čeho se zase pustila a jak to skončí.

SLUNCE ZAČALO VYKUKOVAT NAD KOPCI, když Charlotta zabušila na dveře vévodova sídla a služebnictvu se představila jako blízká přítelkyně Braddockovy nevěsty. „Netušil jsem, že se jeho milost bude ženit," poznamenal komorník Grimes.

„Ale ano," ujistila ho Charlotta. „Bere si lady Oli-vii Morganovou, sestru hraběte z Denbighu." Komorníkovo hustě obočí se vyhouplo až k vlasům. „Říkala jste hrabě Denbigh? Tentýž Denbigh, který zavraždil vévodova bratra?"

„Ten, co ho zabil. Ale vražda to nebyla," opravila ho Charlotta a vešla dovnitř.

Grimes si znovu prohlédl její oblečení a ujistil se: „Je vám nevěsta v něčem podobná?"

Charlotta se rozesmála. „Ale ne. Je to skutečná dáma. Jen trochu kulhá. Ale nijak zvlášť ji to neomezuje a jistě jí to nezabrání obdařit vévodu dědicem."

Komorník souhlasně přikývl. Objevila se hospodyně paní Tilsonová. Otřela si dlaně do zástěry a prohodila:

„Zaslechla jsem, že jste přítelkyní nevěsty pana vévody. Ráda vás poznávám."

Hospodyně se před ní uklonila, ale Charlotta ji zarazila: „Ale ne, úklony nejsou nutné. Jsem jen Charlotta Edgertonová z Ameriky." Potřásla paní Tilsonové rukou a prohodila: „Ráda vás poznávám."

Když se u hlavního vchodu vévodova domu objevil Denbigh, Charlotta už měla většinu služících v Somcrsvillu, kromě podkoního, který ležel s neštovicemi, a pomocnice v kuchyni, která odjela, aby se starala o nemocnou matku, omotané kolem prstu.

„Dobrý den, pane," pozdravil Grimes hraběte z Denbighu se stoickým klidem. Natáhl ruku, aby mu hrabě odevzdal klobouk a rukavice, ale nebylo co.

„Vydal jsem se na cesty nalehko," vysvětlil. „Přijel už Braddock?"

„Zatím ne," odpověděl Grimes. Pro sebe si však tiše zamručel: „Ale nechci vidět, co se tu bude dít, až dorazí." Služebnictvo nevědělo, co si s nimi počít, a nikdo z rodiny v domě nebyl, takže Charlotta s Denbighem nakonec skončili sami v salonu. Charlotta se snažila chvíli zaměstnat tím, že zvedla každý drobný předmět, důkladně si ho prohlédla a zase položila na místo.

Denbigh se usadil před vyhaslým krbem, zkrřížil nohy a tvářil se jako jestřáb, který si vyhlíží kořist k večeři.

„Ty hodiny jste si už jednou prohlížela, Charlotto," poznamenal.

„Chci se podívat, jak se natahují," odsekla.

„A ta soška se za tak krátkou chvíli nezměnila," pokračoval, když podruhé zvedla modrou porcelánovou sošku pastýře s flétnou. „Pojďte si sednout vedle mě, Charlotto. Musíme si promluvit."

Charlotta na něj kose pohlédla. „Neměl jste sem za mnou jezdit."

„Přijel jsem za Braddockem a Olivíí," vysvětloval a tvářil se, že důvodem jeho návštěvy v tuto nekřesťanskou hodinu není v žádném případě ona. Při pohledu na pozlacené hodiny ale brzy usoudil, že návštěva nakonec tak časná nebude. Zřejmě k ní dojde až odpoledne.

„Dovolíte Braddockovi, aby se s Olivíí oženil, když vás požádá o její ruku?" zeptala se a posadila se na podnožku u jeho nohou.

„Včera bych řekl ne. Dnes na tom ale budu trvat."

„Co když se za něj Livy nebude chtít provdat?"

„Nemá na vybranou. Přišla o dobrou pověst. Braddock to musí dát do pořádku. Nebo odpovědět na mou výzvu."

„Chcete naznačit, že budete požadovat satisfakci?" ujistila se Charlotta.

„Přesně tak."

„Existuje i schůdnější cesta, jak se dá ten problém vyřešit."

„Doufám, že mi poradíte," poznamenal ironicky. „Říct Braddockovi pravdu."

„Jakou pravdu?"

Charlotta se otočila tak rychle, že málem spadla z vratké stoličky. Denbigh ji musel zachytit. Uvědomila si, jak je dobře, že se jí drží, protože okamžitě ucítila, že vešel Braddock a mezi oběma muži začaly přeskakovat nepřátelské jiskry. Kdyby jim někdo nezablokoval cestu, mohli by se na sebe okamžitě vrhnout jako dva vlci, kteří si jdou vzájemně po krku.

„Vstaňte, Charlotto," procedil Denbigh skrz zuby a odstrčil ji, aby mu uhnula z cesty.

Vstala, ale nepohnula se z místa. Odhodlaně zůstala stát mezi oběma silnými odpůrci. Když do salonu vstoupila Olivie, zachytila její pohled a bylo jí jasné, že i ona okamžitě rozpoznala nebezpečí.

„Tady máte svou sestru, Denbighu," pronesl ledově Braddock. „Můžete ji dostat zpátky."

„Je teď vaší snoubenkou a budoucí manželkou, Braddocku. V opačném případě se za chvíli stane truchlící vdovou."

„Okamžitě přestaňte! Oba!" zarazila je Charlotta. „Copak nevidíte, jak je Livy vyděšená?"

Oba muži na Livy pohlédli. Stála se sklopenou hlavou a ruce zatínala lak usilovně, že jí zbělely klouby.

„Zvedni hlavu, Livy," povzbuzovala ji Charlotta. „Nemáš se za co stydět. To tyhle dvě zabeďněné hlavy by si zasloužily pořádnou lekci."

„Nepleťte se do toho, Charlotto," varoval ji Denbigh.

„Ne!" odmítla. „Týká se mě to stejně jako kohokoliv z vás. I já jsem oběť, podobně jako vy. To, co se stalo, vás oba ranilo. A my s Livy trpíme nejvíc.

Povězte Braddockovi pravdu, Denbighu. Zaslouží si to. Jinak vás zabije a zbytek života toho bude litovat," promlouvala naléhavě.

„O čem to mluví?" zeptal se Braddock.

Denbigh chvíli váhal. Zadíval se na zuřivě gestikulující Charlottu a řekl: „Vyzval jsem vašeho bratra na souboj, abych obhájil svoji čest, ne z rozmarilosti kvůli nějakému nesmyslu, o němž jste slyšel."

„James byl ještě kluk. Co tak vážného mohl udělat, aby se to nedalo vyřešit nějakým jiným způsobem?" zeptal se Braddock."

„Svedl..." Denbigh zmlkl a vzápětí začal znovu. „Znásilnil ženu, s níž jsem se měl oženit. Když zjistila, že nosí jeho dítě, odmítl se s ní oženit. A ona spáchala sebevraždu."

Braddockův pohled přetékal hrůzou. „James? James přece nemohl - Něco takového by neudělal."

„Lady Alice mi zanechala dopis, kde o něm psala jako o otci dítěte," vysvětloval Denbigh. Sklopil oči a pokračoval: „O znásilnění jsem nevěděl, když jsem ho zabil. Stačilo mi, že svedl ženu, kterou jsem miloval, a potom ji opustil."

„Máte pro tak vážné obvinění nějaký důkaz?" zeptal se Braddock. „Znásilnění je... odporný zločin."

„Připouštíte to," odsekl Denbigh, „a klidně se objevíte s mou sestrou po bůhví kde strávené noci."

Oba muži se navzájem měřili a jediné přítomnost obou dam jim bránila, aby se na sebe nevrtili.

„Přestaňte, Lione!" ozvala se Charlotta.

„Jela jsem s ním dobrovolně!" promluvila Olivie. „Poslouchej mě, Lione. Poslouchej! *Šla jsem s ním dobrovolně.*"

Její slova k němu konečně pronikla, protože ztuhl a zíral na ni.

Charlottě bylo jasné, že Olivie nelže. Viděla, jak se po noci s Braddockem celá rozsvítila a zjemněla. A vévoda ji stále něžně objímal kolem ramen, aby jí poskytl podporu. Bylo jasné, že ji k ničemu nenutil.

Jestli věděla, když se mu odevzdávala, co hodlá Braddock říct následující den Denbighovi, to už je jiná věc.

„Potřebuju důkaz," zopakoval Braddock. „Nemohu uvěřit tomu, co říkáte o Jamesovi. Bez důkazu ne."

„Žádný neexistuje," odpověděl Denbigh. „Zůstala jen mrtvá žena a ohořelý dopis psaný její rukou. Jen ona věděla, jestli mluví pravdu. Připouštím, že jsem si její tvrzení nijak neověřoval. Byl jsem šílený bolestí a vztekem a myslel jediné na pomstu.

Pokud vám to nějak pomůže, Braddocku," pokračoval, „když jsem se na to zeptal vašeho umírajícího bratra, nepopřel to."

„Rekl... řekl ještě něco?" zajímalo Braddocka.

Denbigh zavrtěl hlavou. „Nebyl čas."

Vévoda se otočil k Olivii, vzal ji za ruce a pevně je stiskl. K Charlottinu překvapení Livy zvedla hlavu a zadívala se mu přímo do očí.

„Slyšel jsi to, Reeve?"

„Slyšel, Livy. Začínám chápat, co se stalo, ale přesto asi nedokážu tvému bratrovi odpustit."

„Co kdyby šlo o mě, Reeve? Co kdyby mi někdo ublížil? Co bys s ním udělal?"

Charlotta i Denbigh sledovali, jak se vévodovi naježily vlasy, ztuhla čelist a napjaly svaly.

„Zabil bych ho," odpověděl Braddock okamžitě a bez váhání.

Charlotta vrhla na Denbigha vítězoslavný pohled. Před očima měl důkaz, co Braddock k Olivii cítí. Ale namísto úlevy zachytila v jeho očích zlobu, pro kterou neměla vysvětlení.

Přistoupila k němu a zeptala se: „Co se stalo?"

„Jsem stejně zaslepený jako Braddock," přiznal.

„Jak to myslíte?"

Upřel na ni stříbrné oči a připustil: „Kdyby na vás někdo vztáhl ruku, udělal bych totéž co Braddock. Zabil bych ho."

Charlotta na Lione vykulila oči. Tak blízko vyznání lásky ještě nikdy nebyl. Možná si na tu skutečnost musí nějaký čas zvykat, než ji dokáže připustit.

Ani ona sama si to nepřiznávala snadno. Lásku ne. Ale už to dokáže. A představa, že ji bude sdílet s Denbighem byla vzrušující.

„Minulost změnit nedokážu," obrátil se Denbigh k Braddockovi. „A bůh ví, že bych rád. Kvůli štěstí své sestry jsem ale ochoten zanechat myšlenky na pomstu minulosti, kam také patří, a věnovat se životu. Dokážete udělat totéž?" zeptal se vévody.

Charlotta sledovala napjatě Olivii. Vypadala klidně a zdálo se, že Braddockovi plně důvěřuje. Vzhledla k němu a povzbudivě se na něj usmála. „Teď je řada na tobě, Reeve. Ale jestli nosím tvého dědice -"

Braddock jí zakryl dlaní ústa. „Žádám vás o ruku vaší sestry, Denbighu. Co mi odpovíte?“
„Je vaše. Přeju vám dlouhý a spokojený společný život.“
Oba muži k sobě poprvé vztáhli ruce s úmyslem přátelsky si jimi potrást, nikoli zkrřížit zbraně.
„A já k tomu nemám co říct?“ ozvala se Livy.
„Pouze v případě, že souhlasíš,“ otočil se k ní Braddock.
Olivie se na něho zářivě usmála a řekla: „Ano, Reeve. Stanu se tvou ženou.“
K Charlottině překvapení se stydlivá Livy vytáhla na špičky a políbila pohledného vévodu bez ostychu přímo na rty.
Zdálo se, že jemu to nijak nevádí. Usmál se, objal ji a polibek jí vrátil.
Charlotta se cítila v ovzduší nabitém city trochu nesvá, protože bylo jasné, že ona s Denbighem se k této zábavě nepřidá.
„Charlotto, pojďme se projít do růžové zahrady. Necháme snoubence několik minut samotné,“ vyzval ji Lion.
„Ale jen na pár minut, Braddocku.“
Vévoda se zazubil. „Pokud budete lak upjaly, budu si muset Olivii vzít co nejdřív.“
„Můžete použít to zvláštní povolení, které máte v kapse,“ prohodil Denbigh.
Olivie stiskla rty a založila si ruce v bok. „Tedy, ty mizero!“
Braddock zrudl. „Nebyl jsem si jistý, co s tebou podniknu,“ přiznal.
Denbigh takový pocit dobře znal. Když se otočil, aby to Charlottě řekl, zjistil, že je pryč.
Zatracená práce, copak ta ženská nedokáže chvíli zůstat najednom místě?
O chvíli později vycházel z francouzských dveří do růžové zahrady, protože o ní před chvílí mluvili. Navíc to bylo pro Charlottu výborné místo - barevné, krásně provoněné a s trny.
Stála mezi červenými růžemi a marně se pokoušela jednu utrhnout.
„Mohu vám s tím pomoci?“ zeptal se.
Otočila se k němu a vykřikla, když se o jeden z trnů píchla do prstu.
Vzal ji za ruku, něžně poraněné místo políbil a cítil zachvění. „Je to lepší?“
„Nebudte na mě tak hodný, Lione. Nedokážu to, když na mě budete tak milý.“
„Co nedokážete, Charlotto?“
„Odejít.“
„Vy odcházíte?“ ujistil se.
Přikývla. „Vracím se do Ameriky.“
„Kdy se chcete vydat na cestu?“ zeptal se se staženým žaludkem.
„Myslela jsem, že odjedu, až se rozloučím s Olivíí a Braddockem, vaší babičkou a dědečkem, Percym a taky Stilesem, Theobaldem a Sally a-“
„Nezapomínáte na někoho, Charlotto?“
„Na koho?“ zeptala se.
„Na mě.“
„Ach ne. Vy přece pojedete se mnou.“ Denbigh se na chvíli zarazil, ale za chvíli zařval: „Charlotto!“
„Myslela jsem, že bychom tam mohli jet na návštěvu, abyste se seznámil s mými přáteli,“ dobírala si ho.
„Charlotto,“ řekl a prstem ji k sobě lákal. „Pojďte sem.“
„Nemůžete mě držet v Anglii navěky, Lione. Budete mě muset do Ameriky občas pustit. Nejlepší by to bylo teď, dokud s sebou nebudeme muset vozit děti. Děti trpívají často mořskou nemocí.“
„Charlotto,“ pronesl varovně.
„Byl jsem tak trpělivý, jak jen to bylo možné, Lione. Jenomže vy jste strašně pomalý. Ale bude lepší, když se s tím smíříte. Mě se už nezbavíte. Do Vánoc budete mít na nohou okovy, abyste se mohl konečně vzdát a požádat mě o ruku.“
„Charlie,“ zašeptal s ústy těsně u jejích rtů. „Máš pravdu.“
„V čem?“
„Chci se s tebou oženit.“
Charlotta se mu vrhla kolem krku. „Já to věděla!“ vyhrkla. „Říkala jsem Livy, Sally, Grimesovi a Theobaldovi -“
„Je někdo, komu jsi to neřekla?“ ujistil se.
„Jen ty,“ připustila. „Usoudila jsem, že bude lepší, když na to přijdeš sám.“
„Děkuju,“ pronesl s pokřiveným úsměvem. Klidně by si nechal navléknout na nohy okovy, kdyby je měla Charlotta po ruce. Mohla si ho držet v zajetí, jak dlouho chce. Nejlépe navždy.
„Na jednu věc jsi zapomněl, Lione,“ zašeptala a líbala ho na krku. „Jsou to jen dvě slova.“ „Jaká dvě slova?“ zeptal se. „O slova nejde,“ namítla. „Aha,“ zarazil se. „Myslíš: Chci tě.“ „Lione!“
Usmál se a vzal ji za ruce. „Provdáš se za mě, Charlotto? Chci, abys byla matkou mých dětí. Chci s tebou strávit zbytek života jako se svou manželkou.“
Zadívala se mu do očí a Lion pochopil, že stále čeká na ta dvě slova. Jenomže je ještě nedokázal vyslovit.
Miloval ji. Ale připadalo mu lepší nechat si (o pro sebe. Alespoň do té doby, než se vezmou.
Sledoval boj, který se jí zračil ve tváři. Očividně uvažovala, jestli jí to stačí.

Nakonec řekla: „Vezmu si tě, Lione. A slibuju, že udělám všechno pro to, aby náš život byl stále stejně vzrušující, zajímavý a krásný.“
Lion zavrtěl hlavou. Bylo mu jasné, že každé své slovo myslí vážně. Báł se toho.
Lion se nemohl dočkat, až zjistí, co mu budoucnost chystá. Stát se na zbytek života zajatcem tak nevypočitatelné ženy mu ale už nepřipadalo tak hrozné.

Epilog

NEVĚSTA SE ZPOZDILA. HOSTÉ SI UŽ začali mezi sebou šeptat. Lionel Morgan, hrabě z Denbighu, stál u oltáře malého vesnického kostelíka v Sussexu a čekal. Společnost mu dělal jeho nejlepší přítel a mládenec na svatbě Percival Porter, vikomt Burton.
„Kde je, Percy," zeptal se Denbigh. „Co ji mohlo tak zdržet?"
„Znáš Charlie, Lione. Zřejmě se právě jako s větrem o závod žene ke kostelu."
Lion zvedl obočí. „Doufám, že na sobě nemá kalhoty."
„Olivie mě ujistila, že včera doručili na hrad v Denbighu svatební šaty," uklidňoval ho přítel.
„To ještě neznám, že šije Charlotta oblékne."
„Neztrácej trpělivost," radil Percy. „Už to nemůže dlouho trvat. Za chvíli je tady."
„To doufám," zamumlal Denbigh. Prstem si uvolnil těsnou vázanku, kterou mu ráno upravil jeho komorník.
„Mohu vám jako první popřát hodně štěstí?" zeptal se Theobald, když dokončil uzel a upravil naškrobenou tkaninu do konečné podoby.
„Jak se vede vaší sestře?" zeptal se ho Denbigh.
„Nemůže uvěřit svému štěstí, pane," odpověděl Theobald a smetal mu z ramene neviditelné smítko. „Mít vlastní domek. To je víc, než o čem se jí kdy zdálo."
„Díky Charlottě," poznamenal Denbigh. „To byl její nápad."
Když v hale míjel paní Tinsworlhyovou, plakala a utírala si oči do zástěry. „Takový šťastný den, pane. Nemůžu se dočkat, až tu bude pobíhat nějaká drobo-lina."
Denbigh se zachvěl vzrušeným očekáváním. Protože jejich matkou bude Charlotta, nedokázal si představit, co se bude jednou na chodbách starobylého sídla odehrávat.
Ale také se nemohl dočkat.
Denbighovu pozornost upoutal nějaký ruch v sakristii kostelíka. Vzápětí se tím směrem otočily všechny hlavy a shromáždění se zajímalo, co se děje. Charlotta pozvala všechny. Lordi a dámy seděli v lavicích spolu s podkoními a pomocnicemi v kuchyni.
Když Denbigh namítl, že v Anglii není obvyklé, aby se šlechta mísila se služebnictvem, Charlotta prohlásila: „Chci mít kolem sebe všechny své přátele, Lione. A Galbraith je mým přítelem stejně jako lady Hornbyová."
Protože Denbigh měl Galbraitha mnohem raději než lady Hornbyovou, dál už nic nenamítal.
Všiml si, že do kostela vchází vévoda z Trentu s manželkou.
Charlotta s nimi nebyla.
Vévoda procházel uličkou a opíral se z jedné strany o svou ženu a z druhé používal jako oporu zlacenou hůl.
Denbighovi se rozbušilo srdce. „Kde je?" vyhrkl, když k nim doběhl.
„Ta drzá holka na tebe čeká před kostelem. Tvrdí, že se za tebe neprovdá, dokud si s tebou nepromluví mezi čtyřma očima."
Denbigha natolik zaskočila slova: *neprovdá se za tebe*, že zbytek vévodova sdělení sotva vnímal. „Cože? Ona si chce promluvit? A o čem?"
„Myslím, že bys za ní měl zajít sám, Lione," ozvala se babička.
Denbigh si nevšímal zvědavých pohledů a rozběhl se k východu. Všichni shromáždění hosté znali Charlottu natolik dobře, aby jim bylo jasné, že u ní nikdy nic není jisté. Když vyšel ven na letní slunce, srdce mu bušilo až v krku.
Charlotta tam nebyla.
Na chvíli podlehl panice, ale vzápětí se uklidnil, když ji zahlédl ve stínu nedalekého dubu. Alespoň má na sobě šaty, pomyslel si a vykročil k ní. A moc hezké - bledě zelené, s nabíranými rukávy, čtvercovým výstřihem a stužkou stahující živůtek.
Vůbec ho nenapadlo pochybovat o tom, že se svatba uskuteční. Charlotta si ho musí vzít.
V noci trochu předběhli události a zahájili líbánky.
Lion nic takového neměl v úmyslu. Dával si pozor, aby nezůstával s Charlottou sám, protože věděl, jak moc po ní touží, a nevěřil si. Při každém pohledu na ni cítil vzrušení. Kdykoli vešel do místnosti, v níž byla, vybíral si místa, kde mohl své vzrušení ukrýt. Byl nucený často postávat za nábytkem.

Předešlou noc někdo zaklepal na dveře jeho pokoje. Charlotta vešla dřív, než ji vyzval, a zabouchla za sebou. „Spíš, Lione?“ zašeptala.

„Teď už ne,“ odpověděl. „Co tady proboha děláš, Charlotto?“

Přeběhla setmělou místnost, vysoukala se na postel a přisunula se k němu. Lion se posadil a vzal ji za ruce. „Co se děje, Charlotto?“

Dívka se mu vrhla kolem krku a přitiskla se k němu. „Drž mě, Lione. Hrozně se bojím.“

Objal ji. Spal nahý a cítil, že je dělí jen jemná tkanina její noční košile. „Držím tě, Charlotto,“ uklidňoval ji.

„Nemusíš se bát. Ochráním tě. Teď už. se ti nemůže nic stát.“

Tiskla se k němu stále naléhavěji. „Miluju tě, Lione,“ zašeptala. „Miluju tě víc než život.“

„Já vím, Charlotto,“ přiznal.

„Miluj mě, Lione,“ prosila. „Miluj mě.“

Nedala mu jinou možnost. Našla ve tmě jeho rty, začala ho líbat, a když mu pronikla do úst jazykem, byl ztracený.

Byl přesvědčený, že Charlotta ho už nemůže ničím překvapit, ale mylil se. Tam, kde čekal odvalu, našel stud, a když si myslel, že se bude držet zpátky, byla daleko před ním.

Líbal ji, hladil a nemohl se nabažít doteků. Dotek jejích drobných dlaní po celém těle ho přiváděl k šílenství. Zjistil o ní další věci. Charlotta nebyla tichá milénka. Ale uvědomil si, že její vzdychání, vzrušené sténání ani výkřiky jako: Udělej to znovu, víc, prosím, Lione nebo To je tak krásné! mu vůbec nevadí. Bylo mu jasné, že Charlotta nemá tušení, že od slušné anglické manželky se očekává, že bude klidně ležet pod svým mužem. A neměl v úmyslu jí to říkat.

Nechtěl jí ublížit, proto postupoval co nejpomaleji. Poznal ale, že ji to bolelo. Začala mu prsty do ramen tak silně, že mu na kůži zůstaly škrábance. Když do ní pronikl, zavrtila se a zašeptala: „Cítím se tak plná, Lione. Plná tebe. Jsi ve mně. Moc se mi to líbí.“ Jemu také.

Jako milénka dokázala být jemná i vášnivá. A stejně jako do všeho ostatního i do milování se pouštěla s nadšením. Když konečně ležela klidně vedle něho, byl unavený, ale spokojený. Těla měli zpocená, srdce jim bušila jako o závod a chvíli trvalo, než se jim zklidnil dech.

Dalo mu hodně přemáhání, aby ji políbil na dobrou noc, doprovodil ke dveřím a poslal na zbytek noci do její postele. Těšil se na svatbu a ještě víc na svatební noc.

Zdálo se, že Charlotta má nějaké postranní úmysly. V tomto ohledu ale žádné vzpouzení trpět nebude.

Zpozorněl, když k ní došel, a všiml si, že pláče. „Charlotto?“

Když ho zahlédla, vrhla se mu do náruče. Charlotta nikdy nic nedělala napůl.

Objal ji, chvíli ji svíral v náručí a byl rád, že ať už ji trápí cokoli, s ním to nemá nic společného. „Co se stalo?“ zeptal se.

„Všechno.“

Odsunul ji od sebe a zvedl jí bradu, aby jí viděl do očí. „Všechno? To je ale moc široká oblast, Charlotto.

Nemohla bys to trochu upřesnit? Čeká nás kostel plný lidí.“

„Nemůžu se za tebe provdat, Lione.“

Nejdřív ho napadlo, že je to jen hra. Zadíval se jí do očí a uvědomil si, že je to něco vážného. „Co tě trápí, Charlotto?“

„Miluješ mě, Lione?“ zeptala se a prohlížela si ho, jako by odpověď chtěla vyčíst z jeho tváře.

„Cože?“ Její otázka ho zaskočila. „Vždyť si tě беру za ženu,“ namítl něžně.

„Možná ne,“ prohodila a vzdorovitě zvedla bradu.

Zamračil se. „Co tě to zase popadlo, Charlotto? O co ti jde?“

„Miluješ mě, Lione?“ zeptala se znovu.

Uvědomil si, že jí ta dvě slova ještě neřekl. Bránil se jim i ve chvíli, kdy ji žádal o ruku. A ona ho tehdy nenutila. Ale teď je zjevně potřebuje slyšet. Nebo žádná svatba nebude.

Utřel jí palcem slzu, která se jí třpytila v koutku oka. „Nevím, proč jsem se snažil své city tak dlouho potlačit,“ začal. „Myslím, že jsem si nechtěl přiznat, jak moc mi na tobě záleží, Charlotto. Báł jsem se, že mě čeká jen další zklamání. Ale...“ sklonil se a políbil ji na rty, „nedokážu si život představit bez tebe. Neumím si představit, že by bez tebe svítilo slunce a zpívali pláci. A pokud mám být šťastný, lak jedině s tebou, Charlotto.

Obdivuju tě, Charlie,“ řekl a znovu ji políbil. „Obdivuju tě a vážím si tě. Chci tě takovou, jaká jsi.“

„Ale miluješ mě, Lione?“ sotva naléhala opět slyšitelně.

Ted už chápal, proč za ním minulou noc přišla do jeho pokoje. Proč se tak bála. Proč ho prosila, aby ji miloval.

Ona nehledala fyzickou lásku. Chtěla se ujistit, jestli tvoří její druhou polovinu, jestli ji miluje tolik jako ona jeho. Chtěla dostat odpověď na olázku, kterou opakuje i teď.

„Ano, holčičko,“ usmál se na ni. „Miluju tě. Moc.“

„Dobře. Tak to abychom šli raději dovnitř,“ navrhla věčně, zavěsila se do něj a vykročila ke kostelu. „Je už dost pozdě,“ usmála se škádlivě. „Čím dřív odbudeme svatbu, tím dřív se budeme moct začít věnovat líbánkám.“

V kostele si všichni vydechli, když zaslechli známý křik: „Charlotto!“

VZKAZ ČTENÁŘŮM

Milí čtenáři,

během posledních deseti let jsem měla možnost se s mnohými z vás setkat na besedách a ráda bych vám touto cestou poděkovala. A všem, s nimiž jsem se zatím neviděla, děkuji za podporu. Píšu s radostí a těší mě, kolik z vás má rádo mé postavy a jejich příběhy.

Vždycky vítám vaše názory a čerpám inspiraci z vašich otázek, poznámek a návrhů.

Pište mi na adresu P. O. Box 8531, Pembroke Pines, FL 33084. Připojte obálku s adresou a známku, abych vám mohla odpovědět. Čtu svou poštu a osobně na ni odpovídám, ale jak už někteří z vás vědí, může to nějakou dobu trvat.

Vaše

JOAN JOHNSTONOVÁ

STÍNY

MINULOSTI

Joan JOHNSTON

Anglický šlechtic Lion Denbrigh dostává do výchovy dceru svého amerického přítele, který zemřel.

Sedmnáctiletá Charlotta je krásná, chytrá a svérázná. Vyrostla v Americe a britským konvencím se odmítá přizpůsobit. Přes počáteční neshody se s Lionem sblíží, ale cítí, že on ji nemiluje. Jeho sestra jí svěří, že se měl ženit, ale nevěsta ho zradila a nakonec se otrávila. Charlotta se potřebuje zbavit stínu minulosti a zjistí, že Alice Liona milovala, ale byla znásilněna Jamesem Braddockem, přišla do jiného stavu, Braddock se s ní odmítl oženit, a proto volila sebevraždu. Zanechala vysvětlující dopis, bála se však, že by Lion mohl vyzvat Braddocka na souboj a zemřít, proto zprávu na poslední chvíli spálila. Lionovi se podařilo najít ohořelý zbytek lístku, z něhož usoudil, že Braddock Alici svedl. Následuje krutá odplata. Jamesův bratr netuší, proč James zahynul, a chce jeho smrt pomstít. Rozhodne se svést Lionovu sestru Olivii (starou pannu, která trochu kulhá). Není to nijak složité - až na to, že se sám do Olivie zamiluje a není schopen jí ublížit. Nakonec se díky Charlottě všechno vysvětlí a všichni se vezmou.

JOAN JOHNSTON v nakladatelství ALPRESS

Román Dědictví je jedinečným a přepychovým příběhem lásky mezi temperamentní Angličankou a texaským lovcem zločinců, jejichž životy a vášně se střetávají v pochybném manželství z rozumu.